

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ekim 2014 Sayı: 35

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Bir kez daha “savaş tezkeresi” ile karşı karşıyayız. Hükümet, biri Irak, diğeri Suriye olmak üzere iki ayrı tezkereyi meclise getiriyor. Türk askerinin komşu ülkelere girmesinin yanı sıra, yabancı askerlerin Türkiye’den geçmesine de onay istiyor.

Bu, Türkiye’nin Ortadoğu’da süren savaşa resmen dahil olmasıdır. Bir başka ifade ile fiilen sürdürdüğü savaşa resmîyet kazandırmasıdır. Çünkü Türkiye, Suriye savaşı başladığı günden bu yana, yaklaşık 3 yıldır bu savaşın içindedir zaten. “Suriye muhalefeti” denilen ABD işbirlikçisi çeteleri besleyip barındıran, silahlandırıp eğiten, her tür desteği sunarak ülke topraklarını “cephe gerisi” yapan AKP hükümetidir. IŞİD çetesini halkların başına bela eden de yine bu hükümet olmuştur.

Bu katiller ordusunu ABD’nin kurduğu aşıkardır. Fakat AKP hükümeti, mezhepçi dış politika ile IŞİD’in kısa sürede palazlanmasında ve Irak’ın parçalanmasında önemli bir rol oynadı. Irak’ın Sünni liderlerine ev sahipliği yaptı. Irak’ta Maliki hükümetinin yıkılması için Sünni gruplara her tür desteği verdi. IŞİD’in Musul’u bu kadar rahat ele geçirmesi, bu destek sayesinde oldu. Musul Valisi’nin, Türkiye’de “misafir” edilen Sünni lider Haşimi ile yakın ilişkide olduğu ve Musul’daki 60 bin kişilik Irak ordusunu dağıtarak IŞİD’e tek bir mermi sıklmadan Musul’u adeta “altın tepside” sunduğu bilinmektedir.

Benzer bir durum Türkiye’nin Musul Konsolosluğu için de geçerlidir. Konsolosluğu korumakla görevli “özel kuvvet”ler, tek bir kurşun atmadan IŞİD teröristlerine teslim oldular. Böyle bir emir almadan teslim olmaları mümkün değildi. Zaten konsolosun hükümet ile görüşerek bu kararı aldığı söyleniyordu. Dolayısıyla ortada IŞİD’le yapılan bir anlaşma, bir “danışıklı dövüş” sözkonusuydu.

Sayfa 2’de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı TEK YUMRUK TEK YÜREK!

Savaşa ve faşizme karşı TEK YUMRUK, TEK YÜREK!

ABD'nin IŞİD'i hedefe çakmasıyla birlikte, rehine krizi de çözüldü! Çünkü Türkiye'nin IŞİD'i "terörist örgüt" olarak görmemesine ve IŞİD'e karşı oluşan koalisyona mesafeli durmasına gerekçe olarak gösterdiği "49 rehine" kozu, ABD tarafından elinden alındı. Rehinelerin Erdoğan'ın Katar ziyaretinin hemen ardından bırakılması da bu durumu doğruluyor. IŞİD'i maddi olarak en fazla besleyen Katar, ABD'nin isteğiyle Türkiye'ye "alın artık rehinelerinizi" demiştir. Ayrıca Mısır'daki darbeden kaçıp gelen "Müslüman Kardeşler" liderlerini de sınır-dışı edeceğini duyurmuş, topu Türkiye'ye atmıştır. Böylece Türkiye, Ortadoğu'daki "tek dostu" Katar'dan da dirsek yedi. Müslüman Kardeşler liderlerini kabul edeceğini de duyurarak (ki zaten önemli kısmı Türkiye'deydi) radikal islamcıların cirit attığı bir ülke haline geldi. "Türkiye'nin Pakistanlaşması" denilen şey, adım adım yaşama geçirilerek, Türkiye daha fazla savaşın içine çekildi.

Şimdi Irak ve Suriye için "savaş tezkeresi"ni de eline alıp tam anlamıyla savaşa dahil olmaktadır. "Uçuşa yasak bölge" "tampon bölge" talepleri ile asıl olarak Rojava'yı hedef aldığı çok açıktır. IŞİD'in uçakları olmadığına göre "uçuşa yasak" edilmesi istenen Suriye uçaklarıdır. Ki IŞİD'in Kobane'ye saldırısı üzerine Suriye uçakları IŞİD'i bombalamıştır. Keza "tampon bölge" olarak 30 km.lik yer istenmektedir ki, bu Rojava topraklarının işgali anlamına gelir. Yani Türkiye IŞİD'le savaşmak için değil, IŞİD'i korumak için bu savaşa girmektedir!

Türkiye'nin savaşa doğrudan katılması, Ortadoğu bataklığına boylu boyunca batması demektir. ABD'nin Afganistan ve Irak işgaliyle birlikte başlattığı yeni emperyalist savaşın Ortadoğu'yu nasıl bir kan gölüne çevirdiğini yıllardır görüyoruz. Ulusal-mezhepsel ayrımların kışkırtılarak halkları atomlarına kadar parçalayan emperyalistler, Ortadoğu'nun haritasını yeniden çizmeye koyulmuştur. Türkiye halkları bu oyunun bir parçası haline gelmemelidir. Irak tezkeresini geçirmediği gibi, bu tezkereye karşı da mücadeleyi yükseltmeli, savaşı durdurmalıdır.

Kürt halkı IŞİD çetesiyle karşı direniyor. Bir yandan Kobane'yi savunuyor, diğer yandan Suruç'ta IŞİD'e karşı nöbet tutuyor. Türk halkı, Kürt halkını bu haklı kavgasında yalnız bırakmamalıdır. Bunun şu andaki adımı, Türkiye'nin savaşa girmesini önlemektir. Türk ve Kürt halkları savaşa ve faşizme karşı birleşmeli, hem ülkeden hem de Ortadoğu'dan bu eli kanlı gerici çeteleri temizlemelidir.

Dinci gerici saldırganlıkta sınır tanımıyor. AKP'nin dinci-mezhepçi politikaları, ülkemizi daha fazla karanlığa sokuyor. Bir yandan savaş hazırlığı yapılırken, bir yandan da 10 yaşındaki kız çocuklarına türban giydiliyor. İmam Hatip Liseleri'ni iki-üç kat arttırıyor ve yoksul çocuklarını bu okullara gitmeye zorluyor. Alevi çocuklarına zorla din dersi okutturmasını, fizikle, matematikle bir tutarak açıklamaya kalıyor.

Bu gerici taarruz, "piyasa ekonomisi" ile özelleştirme-taşeronlaştırma ile elele gidiyor. Özel okullara teşvik verilerek eğitim özelleştiriliyor, ilaç paraları arttırılarak SGK'ya kaynak aktarılıyor. Çalıp çırparak, yandaş tekelere peşkeş çekerek boşalttıkları hazineyi, halkın cebinden daha fazla çalarak doldurmaya çalışıyorlar. Öyle ki, özelleştirecek yer kalmayınca, Milli Piyanogo, loto gibi şans oyunlarına el atıyorlar.

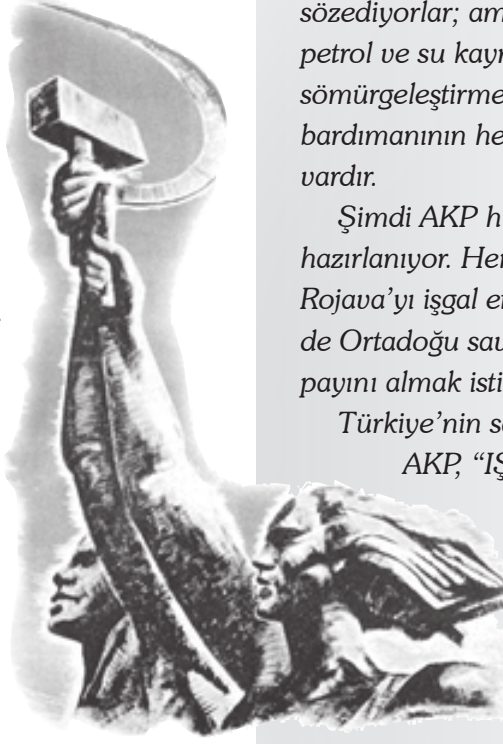
Ve tam da soğukların başladığı bugünlerde doğalgaza, elektriğe yüzde 9 gibi büyük bir oranda zam yapıyorlar. İşçi-memur ücretleri söz konusu olduğunda kılı kırk yaran, "sıfır zam" dayatan, vermek zorunda kaldığı sınırlı zamları ise 6 aylık parçalara bölen hükümet, temel ihtiyaçlara zammı küt diye dayatıyor.

Bayram arifesinde halkın önüne savaş tezkeresi ve zamlar koyulmuş durumda. "Bize bayram kömür karası / bize bayram ölüm ağrısı" diyen ozanı bir kez daha haklı çıkararak...

Ama Sovyetler Birliği, Nazi ordularının işgali altında iken Stalin'in dediği gibi, "bizim sokaklarımıza da elbet birgün bayram gelecek!"

Ekim Devrimi'nin yıldönümüne yaklaştığımız şu günlerde, Rojava halkının direnişini ile umutlar yeniden yeşeriyor. Ortadoğu'ya bayram olacak günler için, bu emperyalist savaşı durdurmalı, halkların özgürce yaşadığı savaşırsız sömürsüz bir dünya için kenetlenmeliyiz!

Yenilmeyecek ordu, fethedilmeyecek kale yoktur! Yeter ki, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı tek yumruk, tek yürek olalım!

Okurlara...

Merhaba,

IŞİD'in 15 Eylül'de Kobane'ye saldırmasının ardından, savaş birden hız kazandı. Dinci-gerici vahşi bir terör örgütüne karşı, demokrasiden, insan haklarından, kadın haklarından sözeden bir halkın direnmesi ve karşı durması, dünya halklarının desteğini ve dayanışmasını kazandı. Şimdi emperyalistler de IŞİD'e karşı savaşmaktan söz ediyorlar; ama onların bu savaştan anladığı, petrol ve su kaynaklarını ele geçirmek, halkları sömürgeleştirmektir. Zaten bölgedeki ABD bombardımanının hedefinde, IŞİD'in petrol gelirleri vardır.

Şimdi AKP hükümeti de savaşa girmeye hazırlanıyor. Hem "tampon bölge" kurma adına Rojava'yı işgal etmek ve toprak kazanmak, hem de Ortadoğu savaşının rant paylaşımında kendi payını almak istiyor.

Türkiye'nin savaşa girmesine karşı çıkmalıyız.

AKP, "IŞİD'e karşı savaşmak" bahanesiyle, kendi işgalini meşru-

laştırılmaya çalışıyor. Oysa, sadece IŞİD'in sınır geçişlerini durdurarak ve IŞİD'in lojistiğini keserek ona en büyük darbeyi vurabilir. Savaş ise, hem bölge halklarına, hem

de Türkiye halklarına en büyük vahşeti ve yıkımı getirecektir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

35. Sayıda

3	Kobane direniyor
5	Kobane'ye destek eylemleri
6	Yoksul çocuklara dayatılan dinci-gerici eğitim
7	Anadilde eğitim, mücadeleyle hayata geçiyor
8	İşçi cinayetleri durmak bilmiyor
9	O gökdelenlerinizin altında işçi kanı var
10	Torba yasada madenciye hak yok
11	Metal işçilerinin TİS süreci
12	Adana'da ulaşım zammına protesto
13	Van İşkur işçileri Ankara'da
14	Direnen her yürek Kobane ile atıyor
16	Ukrayna'da Rusya yanlılarına özerklik
18	İskoç referandumu ve bağımsızlık
19	Gezi şehitlerinin davaları
20	Ahmet Atakan ölüm yıldönümünde anıldı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Ekim şehitleri yaşıyor
23	Savaş ve kadın

Son gelişmeler, artık Türkiye'nin savaşa daha yakın olduğunu göstermektedir. Bir taraftan, IŞİD terör örgütü Kobane kapılarına dayanmıştır; bu, savaşın artık yanibaşımıza geldiğini gösteriyor. Diğer taraftan, IŞİD ile savaşma nedeniyle kurulan uluslararası koalisyonu Türkiye'nin de katılması konuşulmaktadır. Eylül ayında gerçekleşen "iklim zirvesi"ne kadar, IŞİD'e "terör örgütü" bile demeyen Erdoğan, zirve sırasında ABD'ye, IŞİD'e karşı koalisyonu katılacaklarına dair söz vermek durumunda kalmıştır.

2013 baharında Suriye'ye girmeyi planlayan, ancak Haziran direnişi nedeniyle bu planı hayata geçiremeyen Türkiye, bugün yeniden Suriye'yi işgal etme hayalleri kuruyor. Üstelik IŞİD'e

işgal hareketünün, yine ABD başta olmak üzere Ortadoğu'nun Sünni ülkeleri tarafından 1 Haziran günü Ürdün'de gerçekleşen toplantıda planlandığı da biliniyor. IŞİD'in son dönemde kısmen kontrolden çıkması, gerçekte hala ABD'nin desteğini aldığı, ABD'nin Ortadoğu'daki uşakları olan Katar, Suudi Arabistan gibi ülkeler tarafından beslenmeye, silahlandırılma ya devam ettiği gerçeğini değiştirmiyor.

En akla yakın senaryo ise, Türkiye ile IŞİD arasında gerçekleşen pazarlığın sonucu olarak rehinelere serbest bırakılmış olmasıdır. Zaten IŞİD de, liderleri olan Ebu Bekir el Bağdadi'nin emriyle rehinelere serbert bırakıldığını duyurdu. Karşılığında Türkiye'nin ne verdiği de kısa sürede açığa çıktı: **En başta, IŞİD karşıtı koalisyonu girmeyeceğini açıklayarak safını belli etmişti.**

taşıyor. Kazanan, bölgede varolma hakkını elde edecek.

Vahşi terör örgütü IŞİD için Rojava, Suriye savaşı başladığından buyana, en başta Türkiye ile serbest ilişki kurmasının önündeki bir engel olarak duruyor. Üç kantondan oluşan Rojava, Türkiye ile geniş bir sınıra sahip. Bu nedenle IŞİD'in geçişlerini, Türkiye'nin IŞİD'e yardımlarını, silah ve lojistik sevkini sınırlandırıyor. IŞİD, hareket serbestisi açısından Rojava'nın ortadan kalkmasını istiyor.

İkincisi, Rojava bölgesi, bir tarafta Esad diktatörlüğüne, diğer tarafta emperyalizmin uşağı dinci gericiliğin bataklığına mahkum edilmek istenen Suriye'de, laik-demokratik bir yaşam alanı, bir direniş odağı olarak dünya halklarının sempatisini ve desteğini topluyor. IŞİD, bu odağı dağıtmak, Ortadoğu'da böyle bir örneğin yeşermesini engellemek istiyor.

Üçüncüsü, Şengal'de Ezidilerin katledilmesi sırasında YPG'lilerin savaşa dahil olarak Ezidileri kurtarması, IŞİD'i geriletken ilk unsur olarak tarihe geçti. IŞİD, ilk yenilgisini Kürt gerillası karşısında aldı. Gücünü bir propaganda unsuru olarak sürekli işlediği "yenilmezlik" ve "korkunçluk" unsurlarından besleyen, dünya halklarında korku ve dehşet yaratarak karşısında kimse'nin duramayacağı mesajını yayan IŞİD'in bu imajı zayıfladı.

Bütün bunlardan dolayı IŞİD Rojava'yı yoketmek istiyor. Suriye savaşı başladığından bugüne üçüncü kez ve en şiddetli saldırısını (ilk saldırıyı El Nusra Serekaniye'ye gerçekleştirmişti) başlatmış olmasının nedeni budur.

Kobane için de bu savaş ölüm kalım savaşı. Rojava'nın üç parçasının birbirinden kopuk olması en büyük handikapıdır. Parçaların arasında ve çevresinde IŞİD'in ve El Nusra'nın hakimiyet alanları bulunmaktadır. Ve **Rojava, radikal dinci çetelerle, onlara destek veren Türkiye'nin arasında sıkışmış durumdadır. Önemli su ve petrol kaynaklarına sahip olması da onu hedef haline getirmektedir.** IŞİD'e yenildiği anda IŞİD'in imha hareketi, tıpkı daha önce Ezidilere ya da Türkmenlere olduğu gibi, kaçınılmazdır. Ve bu direniş, Türkiye'de yaşayan Kürt halkının da moral ve güç kaynağıdır.

PYD ve PKK son dönemde giderek artan biçimde "kardeş kavgasının son bulması"nı, "Kürt halkının birliğinin sağlanması"nı dile getirmekte, bunun çağrısını yapmaktadır. Kobane bu kadar şiddetli bir saldırı altındayken, Peşmerge'nin

Kobane direniyor Türkiye işgale hazırlanıyor

karşı savaşıyormuş gibi görünerek, ama IŞİD'e destek vermeye devam ederek... Türkiye'nin asıl amacının Suriye'deki Kürt bölgesini işgal etmek olduğu açıktır. Ancak Kobane de direnmektedir.

49 rehine neyin karşılığı?

IŞİD'in 10 Haziran'da başlattığı Mosul saldırısı sırasında Türkiye'nin Mosul Konsoloslugu da basılmış ve 49 kişi rehin alınmıştı. Bu 49 rehine, bugüne kadar uluslararası kamuoyu nezdinde, Türkiye'nin IŞİD'e karşı savaşa girmemesinin gerekçesi yapıyordu. 49 konsolosluk çalışanı, 101 gün IŞİD'in elinde rehin kaldıktan sonra, 20 Eylül günü serbest bırakıldı.

Ancak nasıl ve neden serbest bırakıldıkları, önemli bir tartışma konusu. AKP MİT operasyonu ile rehinelere kurtardığını söylüyor. Oysa, **MİT'in rehinelere serbest bırakıldığından haberi olmadığı, bu nedenle, serbest kalan rehinelere sınırda 4 saat MİT'in gelmesi için bekletildiği sonradan açığa çıktı.**

Bir başka iddia, CIA operasyonu ile rehinelere kurtarıldığı. CIA'nın rehinelere Türkiye'ye teslim ederek "artık gerekçen kalmadı, IŞİD'e karşı savaşa katılmalısın" demiş olması ihtimali düşük değil elbette. Hele ki IŞİD'in başından itibaren ABD tarafından beslenip büyütüldüğü, 10 Haziran'da başlayan

İkincisi, 49 rehineye karşılık IŞİD'in çok önemseydiği 50 teröristi teslim etmişti. Üçüncüsü, Kobane'ye dönük saldırısında IŞİD'e 49 tank vermiş ve lojistik destek sunmuştu.

Türkiye bugüne kadar IŞİD terör örgütüne her tür olanağı sağladı. Cihatçıların tedavisi için hastaneler, dinlenmesi için devlet misafirhaneleri, askeri eğitim için dağ kampları ve üsler, dini eğitim ve kitle toplamak için dernek, silah ve teçhizat, başka destekçi ülkelerden gelen para ve silahların ulaştırılması, başka ülkelerden toplanan cihatçıların güvenli biçimde sınırdan geçirilmesi, IŞİD'in kontrolündeki petrolün kaçak hatlarla Türkiye'ye ulaştırılıp pazara sürülmesi vb. vb...

AKP hükümeti, Ortadoğu'daki savaşı, adeta kendi savaşı gibi yönlendiriyor, IŞİD terör çetesini adeta kendi ordusuyumuş gibi güçlendiriyor, her tür olanağı sağlıyor. **IŞİD'in Suriye ve Irak'ta sürdürdüğü savaşta, AKP hükümetinin desteği, IŞİD için kelimenin gerçek anlamıyla yaşamsal önem taşıyor. IŞİD, insan, para, silah ve lojistik gücünü Türkiye üzerinden sağlıyor.**

Kobane'de varolma savaşı

Hem IŞİD, hem de Kürt halkı açısından, 15 Eylül'den bugüne Kobane'de yürütülen savaş son derece büyük önem

2013 baharında Suriye'ye girmeyi planlayan, ancak Haziran direnişi nedeniyle bu planı hayata geçiremeyen Türkiye, bugün yeniden Suriye'yi işgal etme hayalleri kuruyor. Üstelik IŞİD'e karşı savaşıyormuş gibi görünerek, ama IŞİD'e destek vermeye devam ederek... Türkiye'nin asıl amacının Suriye'deki Kürt bölgesini işgal etmek olduğu açıktır. Ancak Kobane de direnmektedir.

yardım göndermemesi oldukça çarpıcıdır. **Barzani, her aşamada, Kürt halkının değil, kendi çıkarlarının peşinde olduğunu; emperyalistlerle işbirliğini, Kürt halkının birliğinden daha gerekli gördüğünü pratikte göstermektedir.**

Bu koşullarda, Rojava'nın savaşa nasıl kilitlendiğini görmek zor değil. Silah ve teknolojik üstünlük IŞİD'de olmasına rağmen, savaşın dengesi bozulmuyor. Kürt halkı, büyük yoksunluklar içinde, ama irade gücüyle, kendi yaşam hakkını savunuyor ve direniyor. IŞİD'in elinde ağır silahlar ve tanklar olduğu biliniyor. Buna karşılık Rojavalılar pikap ve kamyonları kaplayarak "zırhlı araç" kategorisinde savaşa sokuyorlar.

IŞİD'in en önemli ideolojik propaganda araçları da Rojavalıların direnişinde paramparça oluyor. Mesela IŞİD teröristlerinin en büyük korkusu (belki de tespit edilen tek korkusu) kadın savaşçılar tarafından öldürülmek; çünkü o zaman "şehit" olamadıklarını, bu nedenle cennete gidemeyeceklerine inanıyorlar. **Ve Rojavalı kadın gerillalar-kadın direnişçiler büyük bir inançla, kararlılıkla ve cesaretle en önde savaşıyorlar.**

Mesela, IŞİD'in terör ve korku yayma unsuru olarak kullandığı "kafa kesme" görüntülerinde, katledilen rehinelerin herbiri adeta "kurbanlık koyun" pozisyonuna sokuluyor, onlar üzerinden bir dehşet oluşturuluyor. Oysa IŞİD saflarından kaçan bir katilin anlattığına göre; **esir alınan ve kafası kesilerek öldürülen bir YPG'li, son nefesine kadar, IŞİD'lileri aşağılamaya devam etmiş. Düşman saflarından gelen bu anlatım, YPG'lilerin yiğitliğini ve inancını gösteren çarpıcı bir örnek.**

Mesela, **başta Suruç olmak üzere Urfa'nın sınır köylerinde, halk "IŞİD nöbeti" tutuyor.** Gece-gündüz demeden, sınır tellerine, evlerin çatılarına, yol kenarlarına yığılmış bir halde, Kobane'deki savaştan kaçan IŞİD'lilerin Türkiye sınırını geçmesini engellemeye hazırlanmış, bekliyorlar. IŞİD'lilerin Türkiye sınırını kevgire çevirdiğini, her tür ihtiyacı Türkiye'den karşıladığını bütün dünya biliyor. Ve Urfalılar bu trafiği durdurmak, IŞİD'in Türkiye'den yardım almasını önlemek için nöbet bekliyor.

Emperyalistler Rojava'ya yardım eder mi?!

Rojava halkı, emperyalistlerin ve Türkiye'nin kendisine silah desteği vermesini istiyor. Keza ABD'nin "IŞİD'e karşı savaş" adıyla bir koalisyon oluşturmasından memnun olduklarını belirtiyorlar.

IŞİD'in gelişkin askeri teçhizatı ve silahları karşısında,

Rojavalıların teknik ve donanım olarak güçlenme talebi elbetteki doğaldır. Ancak emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden gelecek desteğin içeriği ve karşılığı ne olacaktır, bunun üzerinde durmak gerekir.

Mesela Erdoğan, ABD'ye gittiği günden beri, IŞİD karşısındaki söylemini değiştirdi, uluslararası koalisyona katılacağını, "gerek neyse" yapacağını ilan etti. Ve hemen arkasından, Suriye'nin kuzeyinde "uçuşa yasak bölge" ve "tampon bölge" konularını ısrarla işlemeye başladı. Büyük bir pervasızlıkla, bu iki önerisinin IŞİD'i zayıflatmak amaçlı olduğunu söylüyor üstelik. Oysa açık ki, **"uçuşa yasak bölge" isteği, Esad yönetiminin IŞİD'i bombalamasını ve Rojava'ya lojistik destek sunmasını engellemek amaçlıdır; "tampon bölge" ise, Rojava'nın Türk ordusu tarafından işgal edilmesinden başka birşey değildir. Öyleyse, Rojavalıların ve HDP'nin, IŞİD'in en büyük destekçisi AKP'den bir beklentisi olmamalıdır.**

Kürt halkının ABD'den beklentileri de benzer niteliktedir. Bugün bütün Kürt örgütlenmeleri (KCK, PKK, Barzani, YPG, HDP), ABD'nin Kürt halkına silah vermesini istemekte, her vesileyle bunu tekrar etmektedir. Hatta Selahattin Demirtaş, bu taleple ABD'ye gitmiş, doğrudan görüşmelerde bulunmuştur.

Keza, Şengal Dağı'nda Ezidilerin YPG tarafından kurtarılmasının ardından; ABD askeri bölgeye gelmiş, sözde "insani yardım" getirmiş, Ezidilerle görüşmüştü. PKK ve YPG'liler bu görüşmelerde ABD subaylarına tercümanlık ve rehberlik yaptılar. Bu sırada silah isteklerini tekrarladılar.

Oysa, **ABD ordusu, dünyanın her tarafında tüm halkların gözünde "işgal ordusu"dur. Halklara "barış" değil, sadece ve sadece işgal-vahşet-katliam getirmiştir. Böyle bir ordu, Kürt halkına neden yardım etsin?**

Bunun tek bir nedeni vardır. Bugün Öcalan ve PKK, ABD ile işbirliği yapmaya fazlasıyla istekli olmakla birlikte, PYD kısmen-sınırlı da olsa bağımsız denebilecek bir çizgi izliyor. İki yıldır Suriye'deki radikal islamcı ve ABD destekli çetelerle çatışıyor olmaları; bu çetelere ve onların arkasındaki ABD desteğine rağmen varlıklarını korumayı başarmaları, bu sınırlı bağımsızlığın en önemli nedenidir. Suriye devleti, Rojava'ya karşı bugüne kadar herhangi bir saldırı gerçekleştirmemiş, üstelik son günlerdeki Kobane saldırısı sırasında IŞİD'i bombalayarak destek vermiştir. Oysa ABD'nin Suriye topraklarında IŞİD'in üzerine yağdırdığı bombalar, Kobane'ye fayda değil, daha fazla zarar vermektedir; bunu PYD uluslararası kamuoyuna da duyurmuştur.

PYD'nin PKK'ye ve

Öcalan'a bağlılığı

açıktır. Ancak savaş koşullarında, PKK'nin ve Öcalan'ın tercihleri, siyasi rotaları ne olursa olsun, PYD'nin somut olarak "düşman"ı, Suriye ve Esad değil, ABD destekli

terör çeteleridir. Bu nedenle, Öcalan'ın İmralı'dan üstüste gönderdiği talimatlara rağmen, geçmişte ÖSO ile birlikte hareket etmeyi de, Esad'a karşı savaştırmayı da başaramamıştır. Çünkü önceliği, Rojava'yı, radikal islamcı çetelere karşı savunmaktır. Ayrıca Suriye'nin genelindeki gelişmeler, PKK ve Öcalan'ın talimatlarını geriye düşürmüştür.

Bugün Kürt halkı, emperyalistlere güvendiği, onlardan destek ve yardım beklediği oranda, onlara bağımlılıktan, emperyalist politikalara alet olmaktan kurtulamaz. Bu bağımlılık altında elde edilebilecek somut ve halkların çıkarına bir kazanım da olamaz.

Diğer taraftan **Rojava'da Kürt halkı, öncelikle kendi gücüne güvenerek savaşıyor, direniyor. Emperyalistlerin silah desteğinden daha önemli olan şey, bağımsız kalabilmektir.** Bu savaşı kendi gücüyle ve başta Türk halkı olmak üzere halkların desteğiyle kazandığı koşulda, başlattığı demokratik yönetimi ileriye taşıyabilir; Kürt halkının tarihinde ikinci defa (ilki Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ydi) bağımsız ve halkçı-demokratik bir devlet kurma yönünde bir başarı gerçekleştirebilir.

Zaten emperyalistler, kendilerine rağmen başarı kazanıldığında akbabalar gibi üşüşürler. **Tıpkı Şengal'de olduğu gibi, halklar katledilirken ortada olmayanlar, hatta IŞİD'i Ortadoğu halklarının üzerine salanlar, Şengal'deki zaferin ardından hemen gelip ortalığı kolağan ettiler.** Tıpkı II. emperyalist savaş sırasında faşistler bütün Avrupa'yı kasıp kavururken ortalıkta olmayanlar, sosyalist Sovyetler Birliği Berlin'e doğru yürümeye başladığında koşu koşu gelip Kızıldoru'dan önce Berlin'e ulaşmaya çalışırlar.

Bugün Rojava halkı IŞİD karşısında zaferler kazandıkça, ABD oraya da uzanacak, Rojava'ya çöreklenmeye çalışacaktır. Kürt halkı emperyalistlere prim vermediği sürece, gerçek anlamda kazanmış olacaktır.

Türkiye'nin savaş hazırlıkları

Bu hazırlıklar, her alanda kendisini gösteriyor ve hızla artıyor.

Mesela, devlet, Kobane'den gelen sığınmacıların sayısını sürekli olarak yükseltiyor, gerçek olamayacak abartılı rakamlar ilan ediyor. 400 bin nüfusu olan ve IŞİD saldırıları sonrası Arap-Türkmen göçüyle nüfusu 200 bin kişi daha artan Kobane'den Türkiye'ye iki günde 150 bin kişi geldiğini iddia ediyor. Oysa Suruç'taki tablo, en fazla 20 bin kişinin geldiğini gösteriyor.

Sığınmacıların sayısının 100 bini geçmesi, uluslararası anlaşmalar gereğince, Türkiye'ye Suriye'ye girme hakkı veriyor. Türkiye bu nedenle sığınmacıların sayısını abartıyor. Yarın Kobane'ye yapılacak bir saldırı için uluslararası meşruiyet sağlamaya çalışıyor. Üstelik "sığınmacılara yardım" gerekçesiyle, uluslararası kuruluşlardan maddi destek de almış oluyor. Kobaneliler, DBP'li belediyelerin ve halkın yardımıyla ayakta durmaya çalışırken, onların sırtından hükümetin kasasına para akıtıyor.

AKP, "İŞİD'e karşı savaş"tan söz etmeden, "tampon bölge" ve "uçuşa yasak bölge" taleplerini tekrar tekrar öne sürülüyor. Her ikisi de İŞİD'e değil, Rojava'ya dönük tehdit anlamına gelen bu talepler, Türkiye'nin savaşta nasıl konumlanacağını da gösteriyor.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Suriye ve Irak'ta savaşa girmekle ilgili tezkerelerin meclise gönderileceği konuşuluyordu. Türkiye, Rojava için İŞİD'in de yetmediğini gördü, kendisi artık doğrudan devreye girmek istiyor.

DBP'liler, Türkiye'nin Kobane'ye destek olmasını, YPG'ye silah vermesini vb. talep ediyor. Hatta, Türkiye'nin İŞİD'le savaşmak üzere Suriye topraklarına girmesinde bir sakınca görmeyenler bile var. Oysa, Kobane'yi yoketmek-yutmak isteyen bir Türkiye'nin savaşa girmesinin Kobane'ye de, Kürt ve halkına da bir faydası olmayacaktır.

Türkiye'nin, Kobane'ye silah ve destek vermeyeceği açıktır. Kürt halkının, düşmanından silah ve destek istemesi doğru değildir. Türk devletinden tek talep, sınırdan İŞİD geçişlerine izin vermemesi olabilir ancak. Bu da, gerçekleşebilir bir talep olarak değil, Türk devletini uluslararası kamuoyuna teşhir etmek amacıyla gündeme gelebilir.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin, Kürt halkına en büyük desteği, Türkiye'nin savaşa girmesini durdurmak için harekete geçektir. Türkiye'nin Suriye'yi işgali, hem Kürt hem de Türk halklarına savaşın vahşetinden ve acılarından başka birşey getirmeyecektir.

Rojava'nın zaferi, halkların zaferi olacaktır

Son dönemde ortaya atılan bazı iddialar, Kürt halkı üzerinden yeni planlar yapıldığını gösteriyor. Bu iddialara göre, **Kürdistan'ın Suriye'deki parçasının, Türkiye ile Irak arasında paylaşılması konuşulmaktadır. Rojava'ya bağlı Cizire kantonunun Barzani'ye verilmesi, Kobane ile Afrin kantonlarının ise Türkiye tarafından ilhak edilmesi üzerine pazarlıkların yürütüldüğü, basında yer aldı.**

Rojava, tüm dünya halklarının sempatisini kazanan iki önemli başarı elde etti. Kendi gücüyle demokratik-halkçı bir yönetim kurdu ve İŞİD'e geri adım attırdı. En başta ABD, bu başarının örnek olmasını, bir odak olarak yaşamasını ve halklara umut vermesini istemiyor. Bu nedenle, yıkılmasını herkesten daha fazla ABD istiyor.

Bu koşullarda, Rojava'nın parçalanması yönünde plan yapılmış olabilir. Hele ki, Türk devleti, bu son derece stratejik önemdeki bölgeyi kendi topraklarına katmak konusunda gayet istekli davranacaktır.

Burada, PKK'nin tutumu belirleyici olacaktır. Son dönemde, **hem Türk devletinde, hem de PKK'de, "çözüm süreci başarılı olmazsa Rojava da başaramaz" yönünde söylemler arttı. Oysa durum tam tersidir. Türkiye'deki "çözüm süreci"nin başlaması bile, son iki yılda Suriye ve Irak'taki gelişmelerle, Rojava'nın başarılarıyla doğrudan ilişkilidir.** Ve Rojava kaybederse, parçalanırsa, bir biçimde başarısız olursa, Türkiye'deki "çözüm süreci" de bitebilir. Zaten "çözüm" diye sunulanlar, Kürt halkının fiilen elde ettiği kazanımlarını tanımaktan ibarettir. Hatta anadilde eğitimde yaşandığı gibi onlarda bile geriye çeken, engellemeye çalışan bir politika izlenmektedir.

Sonuç olarak Kürt ve Türk halklarının kazanımını sağlayacak en önemli unsur, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeleri, kendi güçlerine güvenerek direnmeleri ve kendi haklarını dişediş bir mücadele ile kazanmalarıdır.

Kobane'ye destek eylemleri

Kobane'de emperyalistlerin ve Türkiye'nin desteklediği kuşatma ve saldırılar devam ediyor. Kürt halkının kuşatmaya karşı direnişi de aynı biçimde tüm hızıyla sürüyor. BM toplantısında sözde ittifak kararı alanlar, aynı zamanda İŞİD'e silahları sağlayan ülkeler. Türkiye "rehinelerin kurtarılması"nın ardından yarım ağız da olsa İŞİD'e "terörist örgüt" demeye başlamasına rağmen, Erdoğan "İŞİD'e karşı dünyayı ayağa kaldıranlar PKK için neden aynı şeyi yapmıyorlar" diyerek niyetinin İŞİD'e destek yönünde olduğunu da belirtmiş oldu. ABD ile yapılan toplantılarda "tampon bölge" isteğini dile getirdiler ki, bunun da Kobane'nin işgal edilmesi demek olduğu açık.

Kürt halkının direnişi İŞİD'in geçişini engelliyor. Diğer yandan, Türkiye halkları yaşanan İŞİD katliamına karşı eylemleri yükseltiyor. Sınır boyunca nöbet sürerken, 26 Eylül'de sınırın her iki yakasındaki halklar sınır tellerini yıkarak Kobane'ye girdiler. Kobane'de iki saatten fazla kalan ve gerillaların cenazesine katılanlar, geri dönmek istediklerinde sınırı kapatan asker ve polis gaz bombalı saldırısına uğradılar. Mayınlı bölgede insanların üzerine gaz bombası yağdıranların saldırılarına, İŞİD'in attığı havan topları da eklendi. Bu saldırılar sırasında Kobaneli bir kişi kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Sınırı geçmek isteyenler ise saatlerce yürüdükten sonra Yumurtalık sınır kapısına geldi. Burada asker ve polis, sınırdan girmek isteyenlere fiziki ve psikolojik işkence yaptı, fotoğraf makineleri başta olmak üzere birçok malzemeye el koydu. Sınırdan geçmek isteyenlere "sınır ihlali" gerekçesiyle 1500 lira para cezası kesildi.

Urfa'nın Suruç ilçesindeki sınır nöbeti devam ediyor. İŞİD'in Kobane'ye attığı havan toplarının bir kısmı Suruç'a düşmesine rağmen, Türk devletinin sesi çıkmıyor.

Kobane'ye yapılan saldırılar İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Adana, Mersin, Samsun, Urfa'da yapılan kitlesel eylemlerle protesto edildi. İzmir'de 27 Eylül'de yapılmak istenen eyleme polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. 14 kişi gözaltına alınırken, 8 kişi yaralandı.

İstanbul'da 27 Eylül'de Taksim'de eylem gerçekleşti. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısıyla saat 19.00'da Tünel'de toplanan binlerce kişi, Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Yoğun yağmur altında gerçekleşen eylemde "Kobane halkı yalnız değildir", "Her yer Kobane her yer direniş", "Katil İŞİD işbirlikçi AKP", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", Biji berxadene Kobane" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde eylemi örgütleyen kurum temsilcileri birer konuşma yaptı. Basın açıklamasında, Kobane'de insanlığa bir saldırı olduğu, AKP'nin İŞİD'e destek verdiği ve bu saldırıların derhal durdurulması gerektiği söylendi. AKP'nin Meclis'e getireceği tezkereye karşı sokağa çıkılması çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasının ardından Suruç'tan dönen heyet adına açıklama yapıldı. Kobane'deki halkın moralinin iyi olduğu ve halkların maddi-manevi desteklerine ihtiyaçları olduğu vurgulandı. Yaşanan asker ve polis saldırılarına değinilirken, eylemlerin yükseltilmesi gerektiği söylendi. Basın açıklamasına aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu birçok kurum katıldı.

İstanbul'da 28 Eylül'de Gazi Mahallesi, Sarıgazi, Nurtepe, Esenler, Bağcılar semtlerinde eylemler yapıldı. Gazi Mahallesi'nde basın açıklamasının ardından bir grup polis karakoluna yürümek isteyince polis saldırdı. Saldırıya karşı havai fişek, molotof ve ses bombalarıyla direniş gösterildi. Yaklaşık 4 saatin ardından eylem bitirildi.

Sınıflı toplumlarda eğitim; egemen sınıfın ideolojik, politik, kültürel, ahlaki vb. çok yönlü çıkarlarını korumak ve devam ettirmek içindir. Sınıflı toplumların sonuncusu kapitalizmde ise, sistemin temel işleyişinin meta ilişkisi olması, eğitimi de bunun bir parçası haline getirmiştir. Patronların ve kapitalist devletin ihtiyaçları doğrultusunda eğitime şekil verilir. Ekonomik, siyasi ve askeri olarak kapitalizmin gereksindiği becerilere sahip insan kaynağı da bu sayede sağlanır.

Bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sistemde olduğu gibi Türkiye’de de eğitim bu bakış açısıyla ele alınmaktadır. Özellikle ‘80 sonrası, hem geleceğin kadrolarını yaratma ve ülke yönetiminde söz sahibi olma, hem de kar alanı olarak çok daha önemli hale geldi. Anaokullarından üniversitelere kadar özel okullar kuruldu. Gülen Cemaati, hem ülke içinde hem de uluslararası düzeyde eğitime el attı. Dershaneler ve özel okulları ile büyük vurgunlar vurdu. Daha da önemlisi başta polis teşkilatı ve yargı sistemi olmak üzere, devletin en önemli kurumlarında kadrolaştı.

Bu durum, AKP hükümeti ile olan iç çatışmanın da en önemli konusu oldu. Erdoğan, çocuklarına kurduğunu TÜRGEV gibi bir vakıf aracılığı ile Gülen’in eğitim alanındaki saltanatına ciddi bir darbe vurdu. Dersanelerin kapatılması, bu yöndeki en önemli girişimdi. Esasında AKP ile Cemaat, “dindar nesil yetiştirme” konusunda farklı düşünmüyorlardı. Asıl sorun, bundan kimin yararlanacağıydı. Yani devlet içinde kadrolaşmanın, finansal ve ticari rantın kimin elinde toplanacağıydı. AKP-Cemaat çelişkisinin altında yatan gerçek buydu.

“Dindar gençlik yaratma” adımları

Geçen öğretim yılında AKP hükümeti, kızlı-erkekli yurtları kapatıp, kızlı-erkekli evleri yasaklamıştı. Hatta bu yüzden bir genç erkek öldü, birçok genç kız ailesinin ve çevresinin baskısına maruz kaldı. Aynı dönemde bazı yerlerde Milli Eğitim Müdürleri, kız öğrencilerin etek giymesini, erkeklerle aynı kantini kullanmasını dahi yasakladılar; birçok AKP’li milletvekili, karma okullara karşı olduklarını açıkladı. Dönemin meclis başkan vekili Sadık Yakut, “kız ve erkek öğrencilerin birlikte öğrenim görmesi büyük bir hata” demişti

Yoksul çocuklara dayatılan DİNCİ-GERİCİ EĞİTİM

mesela. AKP Düzce milletvekili İbrahim Korkmaz ise, ergenlik çağında gençlerin “hormonal dengelerinin altüst olduğu”nu, “birbirlerine aşık olabildikleri”ni söyleyerek, ortaöğretimde okulların ayrılmasını savunmuştu.

Kısacası üniversitelerden başlayıp, ortaöğretime, oradan ilkokullara kadar inen ve hepsinin odağında cinsellik olan bir bakış açısıyla karma eğitime karşı saldırı başlatıldı. Ve bu yönde yeni adımlar atıldılar. Erdoğan’ın “dindar ve kindar gençlik yaratma” hedefi doğrultusunda İmam Hatip Liseleri (İHL) neredeyse zorunlu hale getirilerek patlama yaptı. 2012-2013 eğitim-öğretim yılında 708 olan İHL sayısı, 850’ye; 1099 olan imam hatip ortaokulu sayısı ise 1367’ye yükseldi. 142 yeni İHL ile 268 İmam Hatip Ortaokulu açıldı. Sadece kız öğrencilerin okuduğu İHL sayısı ise 36’ya ulaştı. Bu öğretim yılında ise İHL’ler yüzde 70 oranında arttı, dahası TEOG sistemi ile neredeyse zorunlu hale getirildi. İsteddiği okulu kazanamayan bütün öğrenciler, İHL’lere kaydedildi. Müslüman olmayan öğrenciler bile İHL’ye kaydının yaptırıldığını gördü.

İmam Hatip Liseleri’ni arttırmanın yanı sıra, “Hafız Lisesi” için hafta sonları ve akşam saatlerinde hafızlık derslerinin verilmesi planlandı. İlk olarak İstanbul ve Denizli’de açılan hafız liselerinin üçüncüsü Antalya’da açılacak ve tüm Türkiye’ye yayılacak. MEB, hafız liselerinin büyük şehirlerde yaygınlaşması için gerekli çalışmaları yürütme kararı aldı.

Eğitimin bütçedeki payı artıyor ama...

AKP hükümetinin bütçede ayırdığı en büyük pay, eğitim, din ve güvenlik konularını kapsıyor. 2014 yılı bütçesinde Diyanet İşleri Başkanlığı bütçesi, yüzde 20’lere dayanmış. Bu artışın 2016’ya kadar süreceği belirlenmiş. Eğitime ayrılan kaynak ise, bütçe içinde yüzde 18’e ulaşmış. Milli Eğitim Bakanlığı’nın (MEB) bütçesi, 55 milyar 704 milyon 817 bin TL ile büyük bir paya sahip.

Bu artış, tabi ki, eğitimin gelişmesine, daha bilimsel hale getirilmesine yaramıyor. Yeni açılan üniversitelere, sürekli değişen sisteme, eğitim materyallerinin piyasadan temin edilmesine harcanıyor. Devlet okullarının “hademeleri”nin ücreti dahil birçok gideri, velilerden toplanan paralarla karşılanırken, özel okullara öğrenci başına 15 bin TL teşvik verilebiliyor. Yani MEB’e ayrılan bütçe, ağırlıklı olarak yine kendi yandaşı tekellere gidiyor.

Üstelik MEB’in bir de “gizli ödeneği” olduğu açığa çıktı. 2014 yılı bütçe görüşmelerinde BDP milletvekili Hasip Kaplan, MEB’in 873 milyon TL olduğu söylenen gizli ödeneğinin ne işe yaradığını sordu, fakat yanıtını alamadı.

Devlet, parasız ve bilimsel eğitim vermek zorundadır. Ancak AKP hükümeti döneminde diğer alanlarda olduğu gibi, eğitimde de büyük oranda özelleştirme yaşandı, yaşanıyor. Türkiye adeta “özel okullar cenneti” haline geldi.

Geçtiğimiz yıl uygulamaya sokulan TEOG sistemi,

bir yandan İHL’lerin önünü olabildiğince açarken, bir yandan da özel okullara teşviki arttırdı. Çocuklarını İHL’ye göndermek istemeyen ailelerin önüne tek seçenek olarak özel okullar kaldı. Böylece yoksul emekçi çocukları İHL’ye, orta halli, zengin aile çocukları ise özel okullara tasnif ediliyor. Eğitimdeki fırsat eşitliği, artık sözde bile kalmıyor.

Yoksul çocuklar “ara eleman”

Bütçede en büyük pay MEB’e ayrılmasına karşın, Türkiye, OECD verilerine göre 6-15 yaş aralığında öğrenci başına yapılan harcamalarda, 19 bin 821 dolar ile en son sırada! 9. sınıfta çeşitli nedenlerle okulu bırakan kız ve erkek öğrenci sayısı ise yaklaşık 120 bin. Türk Eğitim Derneği’nin hazırladığı “Türkiye Eğitim Atlası”nda yer alan bilgilere göre; Türkiye’de 4. Sınıf düzeyinde temel beslenme eksikliği nedeniyle (yani yoksulluktan) öğretimi aksayan öğrenci oranı yüzde 74! Kütüphanesi olmayan ilkokul oranı, Türkiye’de yüzde 24! Yetişkin nüfusun yüzde 68’i ortaöğretim düzeyi altında eğitime sahip!

Gün geçtikçe kalitesi düşürülen ve paralı hale gelen eğitim sistemi nedeniyle, öğrencilerin birçoğu çalışmak zorunda kalıyor. Eğitim-Sen’in raporları da, son yıllarda okulu terk eden ortaöğretim öğrencilerinin sayısının katlanarak büyüdüğünü ortaya koyuyor. Ortaöğretim zorunlu olmasına rağmen, geçen yıl 800 bin civarında, bu yıl ise 900 bin civarında öğrenci, açıktan okumak için kayıt yaptırmış.

Zaten devlet de, yoksul çocuklarını İHL ve meslek liselerine mecbur bırakarak, fabrikalara “ara eleman” olarak yetiştirmeye bakıyor.

Çalışan öğrencilere bir darbe de Kredi Yurtlar Kurumu’ndan (KYK) geldi. “Kızlı-erkekli” yurtları ayıran KYK, çalışan öğrencileri yurtlara almama hazırlığı yapıyor. Tasarı yasalaşırsa, part-time ve staj çalışması dışında çalışan öğrencilerin yurtlarla ilişkisi kesilecek. Asgari ücretle herhangi bir yerde çalışan öğrenciler, anında kapı önüne konabilecek. Açık Öğretim’de okuyan öğrenciler de yurtlarda kalamayacak.

Hal böyleyken TÜİK bile 15-24 yaş grubu arasındaki gençlerde işsizliğin yüzde 20’ye dayandığını söylüyor. Bu gençlerin önemli bir kısmı uyuşturucu başta olmak üzere her tür suça itiliyor. Türkiye, dünya “suç ekonomisi”nde 93 ülke arasında 15 sırada yer alıyor.

Bir yandan “dindar gençlik” yaratma çabaları, bir yandan artan işsizlik, uyuşturucu ve suç oranı! Kapitalizmin yarattığı bütün sorunlar, her geçen gün artarak yaşanıyor.

Sonuç olarak, AKP hükümeti döneminde eğitimde fırsat eşitsizliği daha da derinleşti. Cinsel ayrımcılık arttı. Öyle ki 10 yaşındaki kız çocukları bile türbana sokuldu. Zorunlu din derslerine, “seçmeli” adı altında Peygamberin hayatı, Kuran kursu gibi yeni dersler eklendi. İHL’ler patlama yaptı, diğer sektörlerde olduğu gibi eğitimde özelleştirilmede büyük mesafeler alındı. Sözde “çözüm süreci” ile Kürt halkı oyalanırken, ana-dilde eğitim yasağı devam etti.

Eğitimin iyice gericileştirildiği ve özelleştirildiği bir dönemde, öğretmen-veli-öğrenci dayanışması ile parasız-bilimsel-demokratik eğitim mücadelesini yükseltmekten başka çare yok!

“Anadilde eğitim” mücadeleye yaşama geçiriliyor

Bu öğretim yılında Kürt halkı “anadilde eğitim hakkı”nı fiilen kullanma doğrultusunda önemli adımlar attı. Kürt Dili Araştırma ve Geliştirme Derneği’nin (Kürdi-Der) öncülüğünde Diyarbakır’ın Bağlar, Şırnak’ın Cizre ve Hakkâri’nin Yüksekova ilçelerinde Kürtçe eğitim veren ilk okullar açıldı.

Ne var ki, okulların açılışının yapıldığı günden itibaren, devletin saldırıları durmadı. Valilikler tarafından okulların kapısına mühür vuruldu. Ancak bu mühürler halk tarafından her defasında söküldü, okul bahçesinde nöbet tutulmaya başlandı. Bunun üzerine polis, kitleye gaz bombaları ile saldırdı, onlarca kişiye gözaltına aldı.

Devletin anadilde eğitim yapan okullara yönelik bu saldırıları, birçok yerde kitlesel eylemlerle protesto edildi. Diğer yandan Kürt illerinde bulunan birçok okul yakıldı. Eylül ayı içinde 23 okulun yakıldığı belirtiliyor. HDP yetkilileri, okul yakmaları olumlama-dıklarını açıkladılar, fakat bu eylemler devam etti.

Gerilimin tırmanması üzerine İçişleri Bakanı Efkân Ala “şartlar yerine getirilirse Kürtçe okul açılabilir” dedi. Adalet Bakanı Bozdağ ise “okul açmak isteyenlere izin vermeye hazırız” açıklaması yaptı. Ardından Kürdi-Der’in içinde yer aldığı bir heyet, Diyarbakır Valiliğine başvuruda bulundu. Kürdi-Der, tüzüğünde “okul açmak” da bulunduğu için, özel okul açma hakkına sahip. Milli Eğitim Bakanı, Kürtçe özel okul açılmasına engel olunmadığını, ancak başvuru geç yapıldığı için işleme koyamayacaklarını bildirdi. Böylece bir yandan Kürtçe özel okula yeşil ışık yakıldı, diğer yandan bu yıl da değiştirilmiş oldu.

Diyarbakır Belediye Başkanı Gültan Kışanak, Kürt çocuklarının da parasız anadilinde eğitim hakkına sahip olduğunu, bunu devlet yapmıyorsa,

belediyeler olarak kendilerinin üstlenebileceğini söyledi. Zaten açılan okulların binası, üç ilçedeki belediyeler tarafından sağlanmıştı. Eğitimin yerel yönetimlere devredilmesiyle bu sorunun da çözülebileceğini belirttiler.

Son yıllarda olduğu gibi, bu yıl da okulların açıldığı ilk hafta “anadilde eğitim hakkı” için bir haftalık boykot yapıldı.

Bütün bu gelişmeler, Kürtçe eğitimin önünü biraz daha araladı. Okul kapılarına vurulan mühürlerin kırılması, kitlesel eylemler ve boykotlarla Kürt halkı bir kez daha fiili-meşru mücadele ile haklarını elde edeceğini gösterdi.

Bilindiği gibi Kürt halkı yıllardır bu talebi dillendiriyor. AKP hükümeti ile başlatılan “çözüm süreci”nin bu sorunu çözeceği beklentisine girilmişti. AKP de bu yönde umutlar verdi, fakat her defasında çeşitli gerekçelerle bu hakkın kullanılmasını engelledi. Bu yıl 3 yerde kurulan okullarla fiilen anadilde eğitime başlama girişimi, bir eşğin daha aşılması anlamına geliyor. Ayrıca hapishanelerde de ilk, orta, lise eğitimini Kürtçe yapacak bir hazırlık içine girildi.

Geçtiğimiz yıl, dünyanın en ünlü üniversitelerinden Oxford Üniversitesi’nde Kürtçe dersi verilmeye

başlanmıştı. İlk yıl için kontenjan 15 kişiyle sınırlandırılmış, bu sene daha fazla öğrencinin alınacağı söylenmişti. Öğrencilerin yanı sıra öğretim görevlileri arasında da Kürtçe dersini seçenler oldu.

Üniversite öğretim üyeleri, “devletleri yok diye araştırılmamasının, dillerinin öğretilmemesinin, akademi bağlamında büyük bir kayıp” olduğunu söylüyorlar “Kürt dilinde felsefe, ekonomi, fizik, cebir, edebiyat, ilahiyat eğitimi olmadan, Kürtçe dili de var olamaz, Kürt halkının halklaşması tamamlanamaz” deniliyor. Hatta Irak Kürt Bölgesel Yönetimi,

“standart bir Kürtçe yaratmak için iki nesile ihtiyaçları olduğunu” söylemiştir. Kürtçe eğitimin, yedinci sınıfa kadar okutulduğu daha sonra Soranca devam edildiği belirtiliyor. Üniversitelerde ise eğitim ağırlıklı olarak Arapça ve İngilizce yapılıyor.

Yüzyıllardır baskı altında tutulan, yasaklanan, “eğitim dili” olmasına izin verilmeyen Kürtçenin tüm engellere rağmen varlığını korumuş olması bile, oldukça önemlidir ve bu dilin gelişebileceğini göstermektedir. Kürtçenin “bilim dili” olmadığı söylenerek varolan durumu meşrulaştırmaya çalışanlar, sosyal şovenlerdir. Her halk gibi Kürtlerin de kendi dilinde eğitim yapma hakkı, en doğal hakkıdır. Ve Kürtçe, eğitim alanına girdikçe gelişecektir. O yüzden Kürt halkının öncüleri, “anadilde eğitim” talebinde ısrarlıdır. Ve Kürt gençleri, Kürtçe öğretmeni olmak için çaba harcamaktadır. Artuklu Üniversitesi’nin Kürt dili öğretmeni yetiştirme programına büyük bir talebin olduğu söylenmektedir mesela.

Kürtleri ve Kürtçeyi inkar dönemi geçmişte kaldı. Şimdi Kürtçenin “eğitim dili” olamayacağını söyleyerek küçültme aşamasına gelindi. Ama Kürt halkı mücadelesiyle bu engeli de aşacaktır.

Aleviler “zorunlu din dersi”ni protesto ettiler

Alevi kurumları, “zorunlu din dersi”ne karşı eylemlerini arttırarak sürdürüyor. Bu yöndeki başvurular, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi AİHM tarafından da onay görmüştü. Bu öğretim yılının başında AİHM’den bu yönde bir karar daha geldi. Ancak AKP hükümeti, bu dersin “din ve ahlak” olduğunu bahane ederek AİHM kararlarını yaşama geçirmiyor.

Bununla da yetinmeyerek eğitimi daha da gericileştiren yeni uygulamaları arka arkaya devreye sokuyor. 10 yaşındaki kız çocuklarının başını kapattırıyor, İmam Hatip Liselerini çoğaltıyor ve emekçi çocuklarını ona mahkum ediyor, Peygamberin Hayatı, Kuran gibi dersleri “seçmeli” adı altında zorunlu yapıyor vb...

Bütün bu saldırılar karşısında Alevilerin tepkisi de yükselmeye başladı. Alevi kurumları tıpkı Kürtler gibi okulların açıldığı günlerde boykot kararı aldılar. Alevi Dernekleri Federasyonu üyeleri, İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanarak basın açıklaması yaptı. 23 Eylül’de gerçekleşen eylemde, “Mezhepçi eğitime karşı demokratik mücadele” yazılı pankart açarak “Zorunlu din dersi istemiyoruz” sloganları atan grup, Milli Eğitim Müdürlüğü girişine siyah çelenk bıraktı.

Federasyon Genel Başkanı Rıza Eroğlu, okuduğu basın açıklamasında, AKP hükümetinin eğitim politikasını eleştirdi. “Biz Alevi kurumları ve bireyleri olarak, bu tekçi, ırkçı, mezhepçi yaklaşımların karşısında tavizsiz

duracağımızı bildirmek için burada toplandık” dedi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin Alevilere yönelik ihlali belirtmesinin, kendilerinin haklılığını ortaya koyduğunu belirten Eroğlu şöyle devam etti:

“Her şeyden önce ‘hiç kimse inancını değiştirmeye zorlanamaz’ hakkının ihlali, anayasal suçtur... Öncelikle zorunlu din dersleri eğitimden derhal kaldırılmalıdır. Orta öğrenim, imam hatiplere indirgenmekten vazgeçilmelidir. Alevi çocuklarını, inançlarından şüpheye düşüren, sünni müfredata mahkum etmekten vazgeçilmelidir. Bugün burada çocuklarımızı okula göndermeyerek tepkimizi dile getirmenin yanı sıra şunu da söylemek istiyoruz ki, bu eylemlerimiz çoğaltarak büyüteceğiz. İktidarınızı rahatsız etmeye devam edeceğiz ve bedeli ne olursa olsun çocuklarımızı din dersleri eğitimine göndermeyeceğiz.”

İşçi cinayetleri durmak bilmiyor YAŞAM HAKKIMIZ MÜCADELE GÜCÜMÜZ KADARDIR!

Daha Soma'da katledilen 301'den fazla maden işçisinin acısı dinmeden, İstanbul Mecidiyeköy'de bir işçi katliamı daha yaşandı. 10 inşaat işçisi asansörün düşmesiyle yaşamını kaybetti. 2014'ün ilk 6 ayında 900'ün üzerinde işçi, iş cinayetlerine kurban gitti. 900 basit bir rakam değil, değerleri üreten insanların öyküsü.

Mecidiyeköy'deki katliamın üzerinden hükümet yetkilileri bildik 'araştırıyoruz, sorumlular yargı önüne çıkarılacak' sözlerini tekrarladılar. Yükselen eylem ve tepkileri dindirmek için Başbakan Davutoğlu başkanlığında alelacele bir "iş güvenliği zirvesi"ni topladılar. Bakanların, patron temsilcilerinin ve işçi sendikalarının katıldığı zirvede, 4 maddeli bir eylem planı ortaya çıktı. Aldıkları kararları açıklayan Davutoğlu, sendikalara 'işçileri eğitin', patronlara da 'iş kazası olmayan işyerlerini ödüllendireceğiz' dedi. Ayrıca "işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda sorumluluğu bulunan bakanlıklar ve kurumlar arası koordinasyonunun sağlanması, işçi ve işveren arasında iş güvenliğine ilişkin ortaklığın sağlanması, mesleki eğitim ve her işin sertifikaya bağlanarak, vasıfsız işçiliğin bitirilmesi, sosyal duyarlılığın artırılması, yasal düzenlemelerin yapılması" şeklinde kararlar aldıklarını belirtti.

İşte göstermelik bir toplantı, göstermelik kararlar... Ustası Erdoğan gibi Davutoğlu da kendi üzerine hiç sorumluluk almayıp, 'sendikalar işçileri eğitsin' diyerek işin içinden sıyrıldı. Aynı toplantıda bir gazetecinin 'sorumlu kim' sorusuna kızan Davutoğlu, böyle suçlamalarla ölen işçilerin geri gelmeyeceğini söyleyerek tepki gösterdi. Alınan kararlar da gösteriyor ki, bunların iş cinayetlerini önleyecek hiçbir hükmü yok! Çünkü **patronlara dokunmayan, hiçbir cezai yaptırımı barındırmayan, hükümet ve sorumlu bakanlıklar olarak hiçbir sorumluluk kabul etmeyen bir anlayışla iş cinayetleri önlememez!** Kaldı ki, alınan göstermelik kararlar da kağıt üzerinde kalacaktır. Tüm icraatlarını sermayenin büyümesi için yapan, her şeyi piyasalaştıran AKP hükümetinden tekeli patronlara dokunur bir düzenleme yapması beklenemez zaten.

Sermaye iş cinayetleri üzerinden büyüyor

Bir ülkede çok sayıda işçi iş cinayetlerinde ölüyor, bu çalışma koşullarının ne kadar kötü olduğunu, sömürünün ne kadar yoğun yaşandığını gösterir. Ağır sömür üzerinden sürekli büyüyen sermaye, ardında kocaman bir işçi mezarlığı bırakıyor. Soma maden işçilerinin katliamında dönemin başbakanı Erdoğan 1800'lerden örnekler vererek, farkına bile varmadan, kölece çalışma koşullarını ifade etmişti. Dünyanın en zengin kapitalistlerinden biri olan Warren Buffett'ın "sınıf savaşı var, tamam ama savaşı veren benim sınıfım, zenginler sınıfı ve de kazanıyoruz" ifadesi, sermayenin bakışını gösteriyor. Aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesinin sermayenin artan saldırganlığı karşısında ne kadar geri kaldığını ortaya koyuyor.

Kuşkusuz dünyanın her yerinde iş cinayetleri yaşanıyor. **Temel amacı azami kar olan kapitalist sistemde iş cinayetleri kaçınılmazdır. Patronlar, üretim süreci içerisinde çıkabilecek tehlikelerin önüne geçmek için önlemler almazlar. Bunu**

Patronlara dokunmayan, hiçbir cezai yaptırımı barındırmayan, hükümet ve bakanlara hiçbir sorumluluk yüklemeyen bir anlayışla iş cinayetleri önlememez! Azami kara dayanan kapitalizm, işçi sağlığını ve güvenliğini düşünmez, iş cinayetleri de eksilmez. Bunu ancak mücadele ederek durdurabiliriz.

zaman kaybı, maliyet ve karlarında azalma olarak görürler. Soma örneğinde olduğu gibi maden işçileri kullanım süreleri çoktan geçmiş gaz maskeleriyle çalışır, herhangi bir patlama anında sığınacakları yaşam odaları yoktur, iki hafta sıcak kömür çıktığı ve bunu amirlerine söylemelerine rağmen üretim devam etmiştir... Sonuç: 301'den fazla maden işçisi yaşamını kaybetti, yüzlercesi yaralandı... Keza Şırnak maden işçileri, en ilkel koşullarda, ipi beline dolayarak yerin derinliklerine inerek kayıtsız kuralı çalışmaktadır. **Kapitalist sitemin savunucularının bile "iş kazası" demekte artık zorlandıkları bir noktaya gelinmiştir. Önleme olanağı varken önlenmiyorsa, bunun adı cinayettir.**

Bu dönem kapitalizm vahşiliğini taşeron sistemi üzerinden gösteriyor. Taşeron çalışma biçimi kapitalistlere güvencesiz-kuralsız örgütsüz-çalışma ortamı sunuyor. Taşeron, ağır ve yoğun sömür, iş cinayeti demektir. Hiçbir sosyal güvencenin olmadığı, kuralsızlığın kural haline getirildiği bu sistemde işçi sağlığı ve güvenliğinin adı geçmez. **Piramidin tepesinde olan ana firma yani tekeli şirket, onlarca yüzlerce taşeron şirkete iş verir. Bu yöntemle asıl firma hem çok iyi paralar kazanır, hem de çıkabilecek iş cinayetleri ve diğer sorumluluklardan kurtarmış olur kendisini.** Taşeron firma, ana firmanın verdiği işi kapmak için, Marx'ın dediği gibi 'piyasa despotizmi'ni en sert bir şekilde uygulamaktadır. Bu yüzden ki, en çok iş cinayetleri taşeron çalıştıran işyerlerinde olmaktadır. 10 işçinin katledildiği Torunlar inşaatın yanındaki Quars'ta çalışan bir inşaat işçisi şunları söylüyor: "Taşerona verince iş daha hızlı yapılıyor. Daha fazla baskı yapıyorlar. Muhataplar çoğalıyor ve maliyet yarı yarıya düşüyor!" Maliyetin düşmesi, işçi sağlığının ve güvenliğinin hiçe sayılması, işçilerin daha az ücretle daha çok iş yapmaya zorlanmasıyla sağlanıyor.

4857 sayılı iş kanununun 2. Maddesi taşeronluk ilişkisini tanımlarken iki patrondan bahseder; asıl ve alt patronlar şeklinde. Bu sistem, patron ve işçiler arasındaki sözleşmeyi de karmaşıktırılmaktadır. **Kapitalist sistemde işçi ve patron arasında sözleşme doğrudan üretim araçları sahibi (patron) ile işgücünü satan (işçi) yapılmaktayken, taşeron sistemiyle üçüncü bir taraf da sözleşmeye dahil olmaktadır.** Böylece üretim araçlarının sahibi (patronlar) işgücünü dolaylı yollardan yani taşeron firmalar üzerinden üretime sokmakta; işçiler ise üretim sürecinde asıl firmanın işini yaparken ücret ve diğer haklar konusunda taşeron firma ile muhatap olmak zorunda kalmaktadır.

Böylesine karmaşık bir sözleşme ilişkisi elbette asıl firmanın işine geliyor, çok para kazandırdığı gibi vergi primi sigorta primi vb yüklerden kurtarıyor.

Ayrıca işçilerin tepkilerini altlarda tutmuş oluyor. Dahası bu karmaşık sözleşme işçi sağlığı ve iş güvencesini önemsemez duruma getiriyor.

Hal böyleyken, AKP hükümetinin yaptığı, işçi sağlığı iş güvenliği uygulamasını da taşeronlaştırmak oldu.

Ortak Sağlık Güvenlik Birimleri (OSGB) sağlığın güvenliğin satılmasıdır

AKP hükümeti iş yasalarında yaptığı düzenlemeyle işçi sağlığı iş güvenliği yasasının ismini değiştirerek 'iş sağlığı ve güvenliği yasası' adını vermiş böylece "işçinin" değil "işin güvenliği"ni önemsettiğini göstermişti zaten.

"6331 sayılı iş sağlığı ve güvenliği yasası gereğince kamu veya özel tüm işyerlerinde alınması zorunlu önlemler" belirtildikten sonra "işverenler bu hizmetin tamamını veya bir kısmını Ortak Sağlık Güvenlik Birimleri'nden (OSGB) hizmet olarak yerine getirecekler" deniyor. Yani patronlar işyerlerinde "iş güvenliği uzmanı, işyeri hekimi" bulundurmamak zorunda değiller.. Bu hizmetlerin tamamını veya bir kısmını OSGB'den alıyorlar. OSGB'ler ise Çalışma Bakanlığı'na bağlı.

Böylece yasa, "işçi sağlığı iş güvenliği" hizmetlerinin kendisini taşeronlaştırdı. Taşeron sisteminin kendisi iş cinayetlerine davetiye çıkaran bir sistemken, işçi sağlığı iş güvenliği hizmetleri taşeronlaştırılırsa ne olur? Elbette iş cinayetleri artar, patronlar işçi sağlığı iş güvenliği yükümlülüklerinden kurtulmuş olur!

Ve yeni bir para kazanma alanı açılmış oldu. Hatta **büyük şirketler kendileri OSGB'leri kurdu, buradan da bolca para kazandılar. İş anlayan da anlamayan da bu alana girdi.** OSGB'lere bağlı, elinde çantayla gezen iş güvenliği uzmanları, işçi başına 10-15 liraya risk analizi yapar oldular.

Bu yasayla "iş güvenliği" için uzmanlık bölümünü okumak gerekmiyordu. Yüksek okul mezunu, özellikle mühendisliğin herhangi bir dalını okuyan, kısa bir 'iş güvenliği uzmanı' eğitimini aldıktan sonra, bu işi yapabiliyordu. Dahası her halükarda paralarını çalıştıkları şirketler, yani patronlar ödüyordu. Elbette ki parasını kim veriyorsa, raporu da denetliyordu.

Bu yasayla, ara kademeye bir de iş güvenlik uzmanı eklenmiş oldu. Herhangi bir iş cinayeti durumunda sorumluluk patronlarda değil, iş güvenlik uzmanları, idare amirleri vb olacak. Böylece düzenlemenin asıl amacının, yani patronları korumak olduğu apaçık ortaya çıktı. Zaten yasalarda patronların tutuklamasını önleyici bir dolu madde vardı. Yeni düzenlemeyle onu daha da pekiştirdiler. İşçiler sokağa çıkınca, tepkileri dindirmek için, en fazla idari amirleri, kimi yöneticileri göstermelik olarak tutuklama yoluna gittiler.

Azami kara dayanan kapitalizm, işçi sağlığını ve güvenliğini düşünmez, iş cinayetleri de eksilmez. Bunu ancak mücadele ederek durdurabiliriz. Bu sistem, yaşam hakkımızın mücadele gücümüz kadar olduğunu söylüyor. Mücadele dışında başka seçenek bırakmıyor. Öyleyse, hedefimize kapitalist sistemi koyup, sömürünün olmadığı, dolayısıyla iş cinayetlerinin yaşanmayacağı bir dünya olan sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltmekten başka çaremiz yoktur.

O gökdelenlerinizin altında işçi kanı var

Soma katliamının üzerinden henüz kısa bir zaman geçti. Ama işçi katliamlarının arkası kesilmedi. En son Torunlar Center inşaatından toplu katliam haberi geldi. İşitli koca gökdelenlerin, AVM'lerin altında işçi kanının yattığı, bir kez daha kör gözlere sokulurcasına görüldü.

İstanbul'un göbeğinde, Mecidiyeköy'de asansörün raydan çıkması sonucu 32. kattan yere çakılmasıyla 10 işçi öldü. 6 Eylül'de yaşanan bu katliamdan bir ay önce, aynı inşaatla bir işçi, yine asansör nedeniyle katledilmişti. Ama haber olabilmek ve dikkat çekebilmek için onar onar katledilmek gerekiyordu!

Asansörü tamir etmek yerine, işçileri ya onlarca katı yürüyerek çıkmak, ya da bozuk şekilde binmekle karşı karşıya bırakan patronlar, utanmadan çıkıp aynı asansöre kendilerinin de bindiğini iddia edebildiler. Tıpkı Soma patronu gibi basın önüne geçtiler ve suçu işçilerin üzerine attılar. Onlar her türlü eğitimi veriyorlar, ama işçiler kurallara uymuyorlardı(!)

İstanbul'un göbeğinde yaşanan katliam haberi gelmez, devlet ambulans ve itfaiye yerine, inşaat alanına çevik kuvvet, tomalar ve akrepleri gönderdi. Ölen ölmüştü, önemli olan protestoları önlemektir! Onları asıl ilgilendiren, hatta tek ilgilendiren şey buydu! Asansörün içinde kaç işçi olduğu dahi, saatler sonrasında ortaya çıkarılabildi.

Katliamın ardından yeni başbakan Davutoğlu, "herkes şehit düşen işçi kardeşlerimiz için fatiha okumakla yükümlü" dedi. Bir fatihayla bütün sorumluluklarından kurtuluyorlardı! Tıpkı Ethem Sarısülük davasında "öldüğünü duyduktan sonra çok fatiha okudum" diyerek iyi halden indirim alan Ahmet Şahbaz gibi...

"Fitrat", "kader", "fatih" ... Devletin anlayışı her işçi katliamının ardından bir kez daha kendini kusuyor. İşçi ve emekçilere asla tutmayacakları sözleri verip, birkaç göstermelik tutuklamayla sorumluluğu üstlerinden

atmaya çalışıyorlar. Kanunları ise, patronların çıkarları doğrultusunda çıkarmaya devam ediyorlar. İşçilerin sadece işgüçlerini sömürüyorlar, kanını, canını alıyorlar. İşçilerin cesetleri üzerinden gökdelenleri yükseltiyor, karlarına kar katıyorlar.

Katliamın ardından aldıkları polisiye önlemler, sadece eylemleri değil, inşaatla çalışan işçilerin dışarıya çıkıp bilgi vermesini engellemek amacını da taşıyordu. Ancak işçilerin önemli bir kısmı, işten atılmayı göze alarak, çalışma ve yaşam koşullarını anlattılar ve ölen arkadaşlarına sahip çıktılar.

Elektrik işçisi Nazım Altındemir, "tek asansör çalışıyordu ve bindiğimizde dua ediyorduk, böyle bir facianın yaşanacağı belliydi" dedi. Ahmet Demir, "iki gün önce içinde insan yokken boşluğa düştüğünü ve tamir edilerek tekrar kullanıldığını duymuştuk. Asansör görevlisinin hiçbir teknik ve bilgi ve eğitimi yoktu. Hepimiz içinde olabildik" diyor. Hüseyin Yıldız ise, asansörlerin sürekli arızalandığını, 20 gün önce de düştüğünü söylüyor. Ve hepsi insanlık dışı koşullarda, adeta cehennemde yaşadıklarını anlatıyor.

İşçilerin koşulları kamuoyuna yansıdıktan, milyarlarca dolar karların nasıl sağlandığı da gün ışığına çıktı. Kocaman farelerle dolu kirli koşullarda yaşayan, üst üste ranzalarda nöbetleşe uyuyan işçiler, 24 saat boyunca kölece çalıştırılıyorlardı. O gökdelenler, o residanslar ki, bir dairesi 1-2 milyona satılıyor. Bu binaları inşaa edenler ise, inşaatların en izbe köşelerinde kölece barındırılıyor; bir asansörün tamiri, karları eksilmesin diye yaptırılıyor!

İstatistikler, Türkiye'nin işçi katliamlarında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü olduğunu açıklıyor. Ve bu durum her geçen yıl katlanarak sürüyor. 2005 yılından sonraki artış, oldukça

çarpıcıdır. İşçi Sağlığı ve İşgüvenliği Meclisi'nin verilerine göre, 2002'de 872 işçi hayatını kaybederken, 2006'da 1592 işçi katledildi. 2008'de kriz nedeniyle sayı biraz düştükten sonra, "ekonominin canlanması" ile birlikte yeniden fırlıyor. 2009'da 1171, 2010'da 1444, 2011'de 1700 diye yükseliyor ve 2014'ün ilk altı ayında 950'ye ulaşıyor. İşçiler her yıl artan oranda burjuvazinin kar hırsına kurban ediliyor.

Ama madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda ölenler, birer rakam değil; her biri umutları, özlemleri, beklentileriyle canlı birer insanlar. En son Torunlar inşaatında ölen işçilerin kimisi okuyabilmek için para biriktirmek üzere girmişti işe, kimisi hasta çocuğunu tedavi ettirmek için... Birçoğu Anadolu'nun değişik bölgelerinden İstanbul'a çalışmaya, yaşamlarını idame ettirmeye gelmişti. Ama onların payına yine ölüm düştü. Aynı yerde çalışan iki kardeş de bunların arasındaydı...

Katledilen işçilerin ardından egemenlerin ve onların sözcülerinin döktükleri gözyaşları, atıkları nutukların hepsi sahtedir. Yaptıkları ve yapacakları, karlarını daha çok büyütme. Soma'nın üzerinden birkaç gün geçince işçileri çalışmaya zorlayanlar, Torunlar Center'da da aynısını yaptılar ve işçileri çalışmazlarsa işten atacaklarını söylediler.

Ne acısını yaşama hakkı vardı işçilerin, ne de itiraz etme hakkı. Ama kitlesel protestoları engelleyemediler. Ne tomaları, çevik kuvveti, ne de işçilere yönelttikleri tehditleri kar etmedi. Aileleri arayan Davutoğlu'na en güzel cevabı, inşaatla katledilen Dersimli üniversite öğrencisi Ali Hıdır Genç'in babası verdi: "Sorumlusu sizsiniz" diyerek başsağlığı dileğini kabul etmedi. Hesap sorulması gerekenin burjuvazi ve onun devleti olduğunu hatırlattı. Ama bu acılı babanın hakkı isyanı, AKP yandaşı medya tarafından hedef tahtasına çakıldı. Sabah gazetesi sözde nezaket dersi vermeye ve utanmadan "Başbakan adam yerine koymuş aramış" diyerek bir de aşağılamaya kalktı. Bu da yalaka burjuva basının, işçi ve emekçilere "nezaket"li bakışıydı! İşçi ve emekçiler ve onların aileleri "adam yerine" bile konulmamalıydı!

Ama boşuna! İşçi ve emekçiler artık daha fazla dayanışma içinde ve seslerini birleştirmeye çalışıyor.

Soma'daki katliamın ardından Türkiye'nin her tarafından nasıl yüzbinler sokaklara döküldüyse, Torun Center'daki katliamın ardından da kitleler sokaklara döküldüler. İnşaat işçileri, otobanları kapattı ve binlerle greve gittiler, ölen arkadaşlarının hesabını sordular.

Sorulacak hesap büyüdükçe, sınıf kinimiz de büyüyor. O nefretle vurulacak burjuvazinin beynine. Nasıl onlar sınıf kinleriyle yaklaşıyor, bizleri iligimize dek sömürüyor, aşağılıyor ve katlediyorlarsa; biz işçi ve emekçiler de hesabın sorulacağı o büyük ve görkemli günlerin özlemiyle yürüyeceğiz üzerlerine...

Ve siz, bir kez daha bakın o görkemli ve şatafatlı gökdelenlere, residanslara, statlara... Bir kez daha göz atın o bilboardlarda yansıyan ve cennet diye sunulan binalara. Temelinde can ve kan göreceksiniz! Camlarından ve kapılarından üzerlerinize kan damlayacak sessiz sessiz!..

O milyon dolarlar, işte bu yaşamların üzerinden doluyor kasalara... Torunlar, Ağaoğulları, "yeni yaşam alanlarını" böyle sokuyorlar gözümüze...

İşçi katliamına karşı yükselen protestolar

Mecidiyeköy'deki Torunlar Center inşaatında 10 işçinin katledilmesi, birçok yerde protesto eylemleriyle lanetlendi.

Katliamı duyar duymaz Torunlar Center'ın önüne gelen başta inşaat işçileri ve emekçiler olmak üzere herkese polis gaz bombası, tomalar ve kal-kanlarla saldırdı.

6 Eylül'de meydana gelen katliamın ardından hergün gerçekleşen eylemlerin en kitleseli 8 Eylül'de gerçekleşti. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısıyla binlerce işçi ve emekçi, devrimci kurumlar, Mecidiyeköy Cevahir AVM önünde toplanarak Torunlar Center'ın önüne yürüdü. Saat 16.00'da başlayan yürüyüşte sloganlar atıldı. Katliamın yaşandığı Torunlar Center önünde yapılan açıklamada, yaşananların katliam olduğu, bundan devletin ve patronların sorumluluğu olduğu, gerekli önlemleri almadıkları vurgulandı. Bu sırada polis arka tarafta bekleyen kitleye gaz bombaları ile saldırdı. Kitle de yollara barikatlar kurarak, taşlarla polisin saldırısına karşı koydu. Çatışmalar yaklaşık bir saat boyunca Mecidiyeköy civarında sürdü. Eyleme Proleter Devrimci Duruş, BDSP, Kaldıraç, Devrimci Hareket, EHP, EMEP Halkevleri de katıldı.

Katliamın ardından işçiler işbaşı yapmaya zorlandı. Bunu kabul etmeyen işçiler işten çıkarıldı. İşten ayrılan işçiler çalışma koşullarının ağırlığını anlattılar. Katledilen işçilerin cenazeleri kitlesel bir şekilde uğurlandı. Sarıgazi, Dersim, Gümüşhane'de cenazeler yapıldı. Aileler ise bu katliamın takipçisi olacaklarını açıkladılar ve hukuki süreci başlattılar.

Torba yasada, madenciye hak yok

13 Mayıs 2014 tarihinde Soma'da yaşanan ve en az 301 madencinin ölümüne neden olan katliamın ardından birçok şey yazıldı çizildi. Şimdi ise Soma gündemin alt sıralarına doğru kayarken, bizler her geçen gün yeni işçi katliamlarına tanık oluyoruz. İş cinayetleri kapitalist sistemin bir parçası olarak en vahşi şekliyle yaşanıyor. İş cinayetlerini önlemenin yolu, kapitalist sisteme karşı kalıcı bir örgütlülük kurmaktan geçiyor.

Her gün Türkiye'nin ve dünyanın birçok yerinde işçiler iş cinayetine kurban gidiyor. Türkiye özelinde baktığımızda her ay bir Soma'nın yaşandığını görürüz. Şırnak'taki madenler ve çalışma koşulları Soma ve Zonguldak'tan bin kat daha beter durumda. Şırnak'ta kuyu sistemiyle çalışan ve 80 cm çapındaki borulardan yerin 150-200 metre altına ince bir hatla sarkan işçiler, yine aynı halatla yukarı çıkıyor. Her an yeni Soma'lar yaşanabilir.

2014 yılının ilk 8 ayına baktığımızda, Soma katliamında kaybettiklerimiz dışında 30 madenci daha hayatını kaybetti ve kaybetmeye de devam ediyor. Yapabileceğimiz sadece katliamın gerçekleşmesinin ardından olay yerine gitmek ya da istatistik tutmak olmamalı. Böylesi katliamların önüne geçebilmeliyiz. İşçiler sürekli bilgilendirme, bilinçlendirme, eğitim ve en önemlisi güçlü bir örgütlülüğe ihtiyaç duyuyor.

Somalı madenci örgütsüzlükten yakınıyor

Soma'da katliamdan kurtulan madenci bir arkadaşımızla tekrar iletişime geçtik. Bize madenlerin gerekli düzenlemeler yapılmadan açıldığını ve işçilerin çağrıldığını söylüyor. **Katliamın gerçekleştiği madenin dahi açıldığını, henüz üretime başlamadığını ama yakında başlayacağını öğreniyoruz.** Üretimin yapılmadığı madende, üretim dışında çalışan işçiler tekrar çağrılıyor. Ocak ayına kadar maaş alacak olan işçiler, işsiz kalma korkusuyla tekrar madene inmek zorunda kalıyor. Hem de madenlerde herhangi bir iyileştirme olmadan!

Madenci arkadaşımızın en çok üzüldüğü konu, henüz güçlü bir örgütlülüğün oluşturulamamış olmasıydı. *"Çok kişi, kurum geldi, ama şimdi kimse yok"* diyordu ve geline durumu şöyle anlatıyordu: *"Sendikalar eğitim vermeye çalışıyor ama yetersiz kalıyor. Başlarda bizim çıkarlarımızı gözetecek yeni örgütlenmeler oluşuyor gibiydi, ama yeterince başarılı olamadılar. Eksik kaldılar, yetersiz kaldılar. Tamamıyla bizim hakkımızı savunacak bir sendikaya, örgütlülüğe ihtiyacımız var."*

Görüldüğü gibi **işçilerin ihtiyaç duydukları şey, böylesi katliamların önüne geçecek bir bilinç ve örgütlülük düzeyi yaratılması ve bunda sürekliliğin sağlanması...**

Torba yasa çorba oldu

Bu süre zarfında devlet ve burjuvazi, işbirliği içerisinde çalışmaya devam etti. **Madencilere 'müjde' diyerek, aslında yaşanan öfkeyi bastırmak için "torba yasa" çıkarttılar.** Zaten devletin salt işçilerin çıkarına yasa hazırlaması beklenemezdi.

'Torba Yasa' dedikleri -ki aslında 'Çorba

Yasa'- ne madencilere ne de genel olarak işçilere, iddia edildiği gibi müjde niteliğinde bir gelişme sağlamadı. İş Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun

Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı, 11 Eylül 2014 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Mayıs 2014'te 60 madde olarak Meclis'e sunulan Torba Yasa 146 madde olarak genişletildi. En az 134 kanunda ve kanun hükmünde kararnamede değişiklik yapıldı. Fakat adı 'İş Kanunu' olmasına rağmen, yasada İş Kanunu'nda değişiklik yapılan madde sayısı sadece 8 iken; 134 ayrı kanun ve kanun hükmünde kararnamenin yüzlerce maddesinde değişiklik yapılıyor.

Madenciler için yapılan düzenlemelerde en çok öne çıkartılan, haftalık çalışma süresinin 36 saate düşürülmesi olurken, toplam çalışma süresinin net olarak belirtilmemesi bu düzenlemeyi muğlaklaştırıyor. Çünkü bu 36 saatin yeraltındaki çalışma süresi olduğu düşünülürse; işçilerin farklı alanlarda ne kadar çalıştırılabileceğine dair bir şey belirtilmemiş oluyor ve ucu açık çalışma saatlerinin önünü açıyor.

Madenci maaşlarında kısmi iyileştirme sözkonusu; ancak maden patronları buna cevabı Zonguldak'ta bir anda işçi kıyımı gerçekleştirerek verdiler zaten.

Madenciler için hayati bir öneme sahip olan işçi sağlığı ve güvenliği konusunda da herhangi bir adım atılmış değil. Nitekim maden işçilerinin olası kazalarda yaşamlarını güvenceye alacak olan "yaşam odaları"nın zorunlu hale getirilmesi için verilen öneri, bizzat AKP tarafından reddedildi.

Aslında tüm bu sorunların temelini oluşturan ve madenciler özelinde tüm işçilerin hayatını çekilmez kılan taşeron, özelleştirme ve rödovans gibi uygulamalar kaldırılmadığı gibi, yasalarla daha da bir güvence altına alınıyor.

Rödovansın kendisi rödovansa karşı!

Madencilerin sıkıntılarını giderme iddiasıyla çıkarılan yasa, madencilerin hayatına ve çalışma koşullarına herhangi bir iyileştirme getirmede. Tersine, Zonguldak'taki madenciler, yasanın ilk mağdurları oldular. **Torba yasanın yürürlüğe girmesinin ardından Zonguldak'ta 22 maden, üretimi durdurdu. 4 bin 500 maden işçisi, vardiya çıkışı işsiz kaldığını öğrendi.** Bu aslında Torba Yasa'nın bahanesiyle patronların işçiler için küçücük bir iyileştirmeyi dahi kabul edememesinin göstergesidir. **Yapılan lokavt uygulaması, üretimi durduran patron olunca, 'Milli Güvenlik' için hiçbir tehlike**

arz etmiyor! Bu madenler kamudan, üretim taahhüdü ile kiralananmış olsa dahi!..

Torba Yasa'da, yüksek risk taşıyan madencilik işkoluyla ilgili iş cinayetlerinin önlenmesine ilişkin hiçbir düzenleme bulunmazken,

dikkat patron mağduriyetine çekiliyor. Bir yandan Zonguldak'ta maden patronları, "işçilerin haklarında gözümüz yok" derken, diğer yandan binlerce işçiyi işsiz bırakabiliyorlar. **İşletme sahipleri, madenciler için, ücretlerinin asgari ücretin iki katından az olamayacağı düzenlemesini karlarına tehdit olarak görüyorlar.** Üstelik kendileri ve aileleri için başka çalışacak alan olmayan madencilerin nasıl geçineceklerini umursamıyorlar.

Bahane ettikleri rödovans sistemi ile ilgili ise, çıkarılan yasalarla herhangi bir değişiklik yapılmıyor. Rödovans sözleşmeleri zaten maden sahalarının devri aşamasında gerçekleşiyor, son düzenlemede bu sözleşmelere bir müdahale yapılmıyor.

Maden ocaklarının tümü devletin mülkiyetinde, ama rödovans sistemiyle özel şirketlere kiralananmış durumda. Böylece bütün maden patronları, devletin taşeronu olarak çalışıyor. Tıpkı Mecidiyeköy'de 10 işçinin katledildiği Torunlar Center'a ait gökdelenin tapusunun TOKİ'de olması gibi, madencilikte de asıl patron, yasal sorumlulukları devlete bırakıyor, karı ise kendisi alıyor.

Rödovans sisteminde ikili bir uygulama var. Soma'da çıkarılan kömürü devlet olduğu gibi satın alıyor. Net ve oldukça karlı bir fiyat üzerinden, taş toprak ne varsa torbaya doldurulmuş halde gelen kömürü devlet alıyor. Zonguldak'ta ise, patronlar kömürü kendileri pazara çıkarıyorlar, ancak çıkardıkları kömürün tonu başına devlete ödeme yapıyorlar. Zonguldak'taki maden patronlarının istedikleri, bu ödemenin azaltılması, hatta kaldırılması. Böylece karlarını daha da artırmak istiyorlar. Bunun için işçiyi kullanıyorlar, onlara, "tamam biz hiçbir hak istemiyoruz yeter ki işimiz olsun" dedirtmeye çalışıyorlar.

Sonuç olarak madenlerde madenciler öldürülmeye devam ediyor. **Torba Yasa da işçiler adına kayda değer bir yenilik getirmiyor. Türkiye genelinde madenler güvenlik açısından herhangi bir iyileştirme yapılmadan çalıştırılmaya devam ediyor.** Bir yandan kamulaştırma istenirken zaten madenlerin TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri) kontrolünde olduğu unutuluyor. TKİ madenleri taşeronla teslim etmemeli. Rödovans sistemi madenlerden tamamıyla sökülüp atılmalı. Devlet piyasalaştıkça kamu sözcüğünün de bir anlamı kalmıyor. Kapitalizm işçileri öldürmeye devam ediyor.

Zonguldak maden işçileri işten atmalara karşı yürüdü

Torba Yasa'nın madencilere önemli iyileştirmeler getireceği vaadedilmişti, ancak getirdiği tek şey toplu işçi kıyımı oldu. Zonguldak'ta, 22 madenden, yaklaşık 5 bin işçi işten atıldı.

Torba Yasa, madencilerin çalışma saatlerini yeralında 36 saatle sınırlandırıyor, maaşlarına zam öngörüyor, ayrıca ikramiyeleri iyileştiriyordu. Gerçekte bunlar göstermelik iyileştirmelerdi; yeraltındaki çalışma süresi 36 saat olurken yerüstündeki çalışmaya ilişkin bir sınır belirlenmemişti mesela. Keza "yaşam odaları"nın gerekli olmadığına karar verilmişti. "Kaçış istasyonu" adı verilen, sadece maske vb teçhizat değişimi yapmaya olanak veren noktaların oluşturulması kararı alınmış, bunun da uygulanması bir yıl daha ertelenmişti. Yani madencinin cangüvenliğini sağlayacak ya da çalışmasını daha katlanılır, yaşamını daha rahat hale getirecek somut bir adım yoktu.

Ancak patronlar buna da tahammül edemediler. Yeni yasayı, işçilere daha fazla saldırının bir unsuru haline getirdiler. "Bu koşullarda işçi çalıştıramayız" diyerek, yüzlerce işçiyi bir anda sokağa attılar. Bu hamle, doğrudan işçileri sindirmeyi, hak mücadelesini durdurmaya hedefleyen bir lokavt uygulamasıydı. İşçilere, "açlıktan ölmek-madende çalışırken ölmek" ikilemi dayatılıyordu. Dahası, konunun gündemleşmesinden faydalanarak, devlete ödedikleri rödovans bedelini düşürmeye çalışıyorlardı. Keza "biz çalışmasak kaçak ocaklar açılır, işçiler daha kötü koşullarda çalışmak zorunda kalır" diyerek bir de tehdit ediyorlardı.

Soma'da gördük; kaçak olmayan, hatta devletin "örnek" gösterdiği madende, yüzlerce işçi bir anda öldü. Kaçak madenlerin çok daha kötü koşullarda çalıştığını, işçilerin hiçbir güvencesinin olmadığını biliyoruz. Ve patronlar, bu gerçeği hatırlatarak, devletin maden patronlarının karını artırmak için yeni düzenlemeler yapmasını; işçilerin ise, yasalar ne olursa olsun vahşi kapitalizm koşullarında çalışmayı kabullenmesini dayatıyorlar.

Zonguldak madencileri, 1991 yılındaki büyük madenci yürüyüşünü gerçekleştirmiş, bütün bir kenti yaşlısı genci, esnafı öğrencisiyle eyleme katmış, tecrübeli işçilerdi. Patronların bu vahşi saldırısına ve işçi kıyımına karşı hemen eyleme geçtiler.

22 Eylül günü madenden çıkan işçiler, Zonguldak merkeze doğru yürüyüş gerçekleştirdiler. Genel Maden-iş Sendikası ile birlikte yapılan yürüyüşte açılan "Öfkeliyiz" pankartı, işçilerin devlete karşı tepkilerini ifade ediyordu. Aynı gün Aydın'da da işten çıkarılan madenciler yürüyüşteydi ve işsiz kalmanın yanında, bir de polis saldırısına maruz kalmışlardı.

İşçiler "ha işsiz kalmışsın, ha göçükte kalmışsın, ikisi de aynı. Çocuğumuza, iki durumda da bakamayacağız" diyerek patronların saldırısına karşı direneceklerini ifade ediyorlar. Zonguldak'ta valiliğin önünde oturma eylemi yapan işçiler, haklarını elde edemedikleri koşulda Ankara'ya yürüyeceklerini ilan ettiler.

Metal işçilerinin TİS süreci

Metal işçilerini ilgilendiren 2014-2016 TİS süreci başladı. İşçiler adına işçilerin örgütlü olduğu DİSK'e bağlı Birleşik Metal-iş, Türk-iş'e bağlı Türk Metal ve Hak-iş'e bağlı Çelik-iş sendikaları katılırken, metal patronları adına metal işverenler sendikası MESS bulunuyor. İşçi sendikaları taleplerini açıkladı, fakat MESS tarafından henüz bir ücret veya diğer taleplere dönük bir açıklama yapılmış değil. Bu yazı yazıldığı sıralarda taraflar arasında en azından Birleşik Metal-iş ile MESS arasında bir kez görüşme yapılmıştı.

Metal sektörü ekonominin kilit noktasında bir yer tutuyor. Yüzbinlerce işçi istihdam ediliyor. Çalışan işçilerin büyük bir kısmı, güvencesiz ve örgütsüz; örgütlü olanlar ise, büyük oranda Türk Metal sendikasına üye. Dolayısıyla her toplu sözleşme döneminde Türk Metal'in tavrı belirleyici oluyor. Türk Metal sendikası da bir işçi sendikası değil, çete-mafya örgütlenmesidir. Ve her dönem, bir bayram arifesinde TİS'leri satmaktadır. Bu dönem TİS için yüzde 14 ücret zammı, sosyal yardımlara ise yüzde 20 zam istemekte. Yüzde 14 zam pazarlığı çok alttan başlatmak, şimdiden patronların verdiği zam oranını kabul etmek anlamına geliyor. Önerdikleri yüzde 14 kabul görse bile, asgari ücretli için günde yaklaşık 3 lira artış oluyor ki, hayat pahalılığın alıp başını gittiği günümüzde, işçiyle adeta dalga geçiliyor.

Türk Metal'in ne olduğu ve nasıl davranacağı beli. Doğal olarak Birleşik Metal-iş'e bakılıyor. TİS hazırlık sürecini başlatan Birleşik Metal-iş 'müzakere değil mücadele' şeklinde startı verdi. Genel Temsilciler Kurulu'nun aldığı toplu sözleşme taleplerini Birleşik Metal-iş Başkanı Adnan Serdaroglu açıkladı. Açıklamada "genel temsilciler kurulumuz sendikal mücadeleyi ücret endeksli dar iktisadi talepler olarak görmemekte, işçi sınıfının çalışma ve yaşama koşullarını etkileyen tüm toplumsal sorunlara karşı da mücadelesini sürdürme gerekliliğinin altını çizmektedir" deniyor.

Belirlenen TİS taleplerinde öne çıkan, ücret farkları ve yeni işe girenlerin düşük ücretle, asgari ücretin altında bir ücretle işe başlamaları. Yani ücret esnekliği. Aynı işyerinde çalışan, aynı işi yapan işçiler arasında kıdem farkı ile açıklanmayacak ücret uçurumları sözkonusu. Bu uçurumun iki temel nedeni sıralanıyor. Birincisi, işe giriş ücretlerinin asgari ücrete çok yakın verilmesi, ikincisi ise enflasyon endeksli zam sistemi ve yüzdeleri zam uygulaması. Ücret farkının kapatılması temel öncelikli gelen talepler arasında. Aradaki farkın dengelenmesi için yüzdelik zam yerine saat üzerinden zam talep edilmiş. "Saat ücreti 5,8 TL'nin altında olan işçilerin ücretleri önce 5,8 TL'ye tamamlanır. Bu tamamlama işleminin ardından 8,97 TL'yi geçmemek üzere 40 kuruş iyileştirme yapılır" şeklinde ücretlere ve yıllara göre, işe girenlere saat ücreti belirlenmiştir. Farkın dengelenmesi için saat üzerinden rakamlar belirlenmiş, düzenlemeler

yapılmış. Bu yöntemle aylık net ücreti 898 TL olan bir metal işçisinin alacağı toplam net zam -ikramiye hariç- 282 lira olacağı belirtiliyor. Ayrıca bu miktar kıdem yılı yükseldikçe yükseleceği söyleniyor.

Saat üzerinden ücretlerin belirlenmesi doğru olandır. Yüzdelik hesaplamalar enflasyon üzerinden hesaplamalar, rakamsal hilelerle doludur ve işçilere hep kaybettirir. Bu sadece ücretler arasındaki farkı kapatmak için değil, genel olarak TİS süreçleri saat üzerinden yapılmalıdır. Fakat önemli olan bunun arkasında kararlı durabilmek ve alabilmektir. Çalışma koşullarının bu kadar kötü olduğu, ücretlerin giderek düştüğü günümüzde, işçiler doğal olarak ücret artışına daha fazla ilgi gösteriyor. Fakat taşeron sitemine karşı öfkenin yükseldiği, iş cinayetlerinin ardı arkasının kesilmediği bir dönemde, TİS taslağında taşeron uygulamasının yasaklanması, işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili talepler öncelikler içerisinde yer almalıdır.

Her işkolunun TİS'i bir bütün sınıfı bir şekilde ilgilendirir ve etkiler. Ama Metal işçilerinin TİS'i işçi sınıfını daha fazla ilgilendirmektedir. Metal işçileri de TİS sürecine, sınıfın sorunu olarak bakmalı, böyle hazırlanmalı. Kaldı ki metal işkolunda çalışan güvencesiz örgütsüz yüzbinlerce işçi var. Sadece Bursa'da ana fabrikaları ve yan sanayisiyle birlikte 50 bini sendikalı, 200 bin metal işçisi çalışıyor. Yan sanayide çalışan işçilerin ücret ve çalışma koşullarını ana fabrikalar belirliyor. İmzalanacak olumlu veya olumsuz bir sözleşme, metal işçisinin yanı sıra diğer iş kollarına emsal teşkil ediyor. Bu yüzden başta Birleşik Metal-iş üyeleri olmak üzere, öncü devrimci işçiler süreci ileriden sırtlamalıdır.

Her şeyden önce "Türk Metal imzaladı yapacak bir şey yok" psikolojisi yıkılmalıdır. Türk Metal imzaladıktan kısa bir süre sonra TİS'i imzalamaya devri kapanmalıdır. Birleşik Metal-iş kendi deneyimlerinden de bilir ki, ne zaman TİS döneminde mücadele takvimi çıkarılmış ve eylemli bir hat izlenmiş ise, kısmen de olsa kazanımlar elde edilmiştir. Ve ne zaman ki, Türk Metal'e rağmen mücadeleye devam etmişse, kazanımla çıkmıştır.

Bir yandan görüşmeler devam ederken bir yandan da eylem hattı belirlenip eylemlere geçilmedir. Koşullar elverişlidir. Artık işçilerde yıllar öncesinin beklemeçiliği yoktur. Bir iş cinayetinde 'kader' demeyip kitlesel sokaklara çıkılmakta, kötü çalışma koşullarına karşı öfke patlamaları olmaktadır.

O halde bu patlamaları büyütelim, örgütlü ve hak alıcı hale getirelim!

Beltaş direnişi bitirildi

Beşiktaş Belediyesi'nde Beltaş taşeronuna bağlı olarak çalışan Genel-İş üyesi işçiler, ihalenin başka bir firmaya verildiği gerekçeyle, geçtiğimiz Temmuz ayında, TİS sürecinde işten atıldı. İşten atılan 239 işçi Beşiktaş Belediyesi önüne çadır kurarak 60 gün boyunca direndi.

İşçiler, direniş boyunca parkları ve bahçeleri gezerek grev kırıcılığı yapanlara müdahale etti. Bu müdahaleler sırasında belediye başkanı tarafından tutulan paralı grev kırıcıları tarafından saldırıya uğradılar, yaralandılar.

Beşiktaş Belediyesi işçilerinin bu direnişi, devrimci kurumlar, sendikalar ve Beşiktaş halkı tarafından yalnız bırakılmadı. 60 günlük süreç içinde dayanışma ziyaretleriyle işçilere destek verildi.

Kendini kitlelere işçi dostu olarak gösteren CHP ve onun Beşiktaş Belediyesi Başkanı Murat Hazinedar'ın talimatıyla direnişçi işçiler, zabıtalara, polislerin ve eli sopalıların saldırısına uğradı. Direniş, Genel-İş ve Beşiktaş Belediyesi arasında, CHP yönetiminin de araya girmesiyle yapılan görüşmelerin ardından, 23 Eylül'de imzalanan TİS'le bitirildi. Ancak TİS'in hangi maddelerden oluştuğu bilinmiyor, bu konuda açıklama yapılmıyor.

Aynı belediye, bir önceki dönemdeki CHP'li belediye başkanı İsmail Ünal zamanında sendikayı mahkemeye vermiş ve yine "işçi dostu" CHP yönetimi tarafından yapılan baskıyla mahkemeden vazgeçmişti.

Genel-İş sendikası ise, birçok noktadan işçilerin eleştirilerinin odağında yeralıyor. İşçilere dönük

hak gasplarında, özellikle taşeronlaştırmaya karşı mücadelenin zayıf kalmasında sorumluluk taşıyor.

Beşiktaş Belediyesi işçileri de son birkaç yıl içinde defalarca direnişe geçmiş ve "verilen sözlerin" tutulmasını istemişti..

Beşiktaş'ta son seçimlerde belediye başkanının değişmesi, büyük iddialarla

CHP'ye transfer edilen, cemaatçi ve gerici kimliği ile bilinen Mustafa Sarıgül'ün kadrolaşma politikalarının ürünüydü. Yeni başkan Murat Hazinedar, Sarıgül kotasından Beşiktaş Belediyesi'nin başına getirilmişti. Hemen arkasından, taşeron ihalesi de Beltaş'tan alınarak, Sarıgül'ün eski eşi Aylin Kotil'in firmasına verilmişti. Direnişin patlak vermesine neden olan bu devir çabası, CHP'nin taşeron karşısındaki gerçek tutumunu göstermeye yetiyor.

Meydanlarda taşeron sisteme karşı olduklarını söyleyen CHP, pratikte taşeron sistemi üzerinden kendi rantını oluşturmaya çalışıyor. İzmir-İzenerji'de çalışan 1300 işçinin durumu da buna örnektir. İşçiler, taşeron dayatmasına karşı aylardır eylemler yapmaktadır. Keza yine İzmir'de, "taşeron çalışmaya son vereceğim" diyen CHP'li belediye başkanı Aziz Kocaoğlu, taşeron işçileri işten atırıp, yeni taşeronlar getirerek gerçek tutumunu sergilemiştir. Ve bu belediyelerin hepsinde, Genel-İş sendikası örgütlüdür.

İşçilerin alması gereken tutum ise sendikaların üzerinde basınç oluşturarak taşeronu karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. Siyasi partilerin demagogileri değil, işçilerin kendi örgütlü gücü ve kararlı mücadelesi taşeron sistemini yıkacaktır.

Taşeronu karşı miting

DİSK, taşeron köleliğinin kaldırılması talebiyle İzmir'te 21 Eylül'de miting düzenledi.

Basmane'de toplanan işçi ve emekçiler Gündoğdu Meydanı'na yürüdüler. Yürüyüş ve miting boyunca taşeron sistemine karşı sloganlar atıldı.

Gündoğdu Meydanı'nda ilk olarak Soma'da katledilen madenciler anısına saygı duruşu yapıldı. Mitingde bir konuşma yapan DİSK Başkanı Kani Beko; Soma'dan sonraki dört aylık süreçte 600 işçinin daha iş kazası adı altında katledildiğini, Bartın'da geçtiğimiz günlerde meydana gelen katliamın ardından patronun "cumhurbaşkanımızın dediği gibi bu işin fitratında var" dediğini belirtti ve bu koşullar altında cinayetlerin durmayacağını söyledi. Beko, üç önerilerinin olduğunu, birincisinin denetlemelerin meslek odaları, üniversiteler, sendikalarla oluşan bağımsız bir kurul tarafından yapılması; ikincisinin sendikalaşma önündeki engellerin kaldırılması; üçüncünün de taşeron sisteminin yasaklanması diye sıraladı. Beko, taşeron sisteminden mağdur olan iş kollarını ve direnişteki işçileri sayarak "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganıyla konuşmasını bitirdi.

Mitinge KESK, Hak-İş, Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin yanı sıra partiler ve devrimci kurumlar da katıldı.

Adana'da ulaşım zammı protesto edildi

İlişkiler Birimi'ne teslim edildi.

Yapılan zamlar öylesine fahiş fiyatta oldu ki, bazı yerlerde yüzde 300-500'ü buldu. Örneğin, Abdioğlu, Belediyeler Yasası çıkmadan önce yedi bin kişinin yaşadığı bir belde iken, yasa

sonrası Yüreğir Merkez İlçeye bağlı mahalle haline getirildi ve otobüs ücreti 1.300 iken 4 Liraya çıkarıldı. Abdioğlu'nda lise olmadığı için lise (ve yüksek okula), giden gençler, çalışmaya giden işçi ve emekçiler, bir anda maaşlarının ve ulaşım için ayırdıkları paranın uçup gittiğini gördüler. Üstelik saatte bir kalkan otobüsü kaçırırlarında yollarda perişan olan halk, zamlarla birlikte iyice çileden

çıktı ve ilk tepki buradaki gençlerden geldi.

Otobüs ücretini eski fiyattan ödemek isteyen gençleri, belediye güvenlik güçleri darp ettiler, otobüs şoförü karakola götürdü. Raporlarla birlikte suç duyurusunda bulunan İHD, bir de basın açıklaması yaptı. Mahallelilerin katılımı ile yapılan basın açıklamasında "her ay 325 lira tutan otobüs ücretlerinin ödenemeyecek kadar pahalı olduğu ve bu zamların geri çekilmesi gerektiği" belirtildi.

Daha sonra İnönü Parkı'nda çeşitli mahallelerden imzalarıyla gelen kitle, devrimci kurumlarla birlikte bir basın açıklaması daha yaparak, Belediye'ye kadar yürüdü. Toplanan imzalar Büyükşehir Belediyesi Halkla İlişkiler Birimi'ne teslim edilerek zamların geri çekilmesi istendi.

Büyükşehir Belediyesi tarafından ulaşımaya yapılan zamlar, Adana halkının büyük tepkisine yol açtı. Emekçi mahallelerinde, zamların geri alınması için imza toplamaya başlayan halk, Adana İnsan Hakları Derneği'ne de başvurarak bu hak ihlalinin kalkmasını istediler.

18 Eylül 2014 tarihinde, Yunusoğlu, Abdioğlu Köyleri ve Akkapı Mahallesi'nde toplanan imzalar, İHD aracılığıyla Büyükşehir Belediyesi Halkla

Van İşkur işçileri Ankara'da direnişte

Van milletvekili devreye girerek, İşkur'un 1500 işçiyi işe alacağını söyledi. Ancak işçiler bu açıklamaya tepki gösterdiler. En başta, işten atılan işçilerin sayısının sadece beşte

birine denk geliyordu bu rakam. Dahası, atılan işçilerin içinden değil, kamuoyuna duyurarak ve kura çekerek işçi alımı yapacaklardı; yani direnen işçileri bahane ederek kendi kadrolarını işe alacaklardı. Bu arada, işten atılan işçiler de, Van'daki 57 bin işçi ile birlikte kuraya sokulmuş, kurada kaybederek işsiz kalmış olacaklardı.

Üstelik, işçiler artık 9 aylık sözleşmelerle güvencesiz çalışmaya devam etmek istemiyor, kadro verilmesini, işgüvencesinin sağlanmasını talep ediyorlar.

İşçiler Ankara'da başbakanla ve çalışma bakanlığıyla görüşmeler yapmak, seslerini duyurmak ve iş haklarını geri almak istiyorlar. 200 işçinin devam ettiği direniş sürecinde Ankara işçileri ve emekçilerinin yanı sıra sendikalar, devrimci kurumlar da destek veriyorlar.

İşçiler Ankara'da çeşitli eylemler ve basın açıklamaları yaptılar. 23 Eylül'de Başbakan Davutoğlu'nun Sağlık Bakanlığı ziyareti sırasında eylem yapan işçilerin Davutoğlu'na ulaşması engellendi. Ziyaret öncesi parkı ablukaya alan polisler, destekçilere de kimlik kontrolü yaptılar. İşçiler

ellerindeki ekmekleri Davutoğlu'na göstererek "iş ekmek özgürlük" diye bağırıyor. Kürtçe sloganlar da atan işçileri görmezden gelen Davutoğlu ziyaretini çabucak bitirip kaçtı. 24 Eylül'de ise milletvekilleri Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le işçilerin durumunu görüştü. Çelik, Van'da istihdam açığı olduğunu ve 3 binden fazla kadro verildiğini, bu kadrolara da atamaların kurayla yapılacağını bildirdi. Vanlı işçilere öncelik sağlanması talebini ise değerlendireceklerini belirtti.

Vanlı işçiler, Tekel ve Yatağan işçilerinin direnişlerinden öğrendikleri gibi, Ankara'da haklarını arıyorlar. Devlet, baskı ve saldırılarıyla işçileri yıldırmaya çalışıyor. İşçiler ne kadar kararlı direnirlerse haklarını o kadar alabileceklerini öğrenmiş durumdalar.

İşçilerin Kürt olması durumun önemini artırıyor. Kürt halkı genel olarak ulusal talepleriyle öne çıkıyor, eylemlerinin odağında ulusal talepler bulunuyor. Ancak son dönemde Kürt halkının, sınıfsal taleplerle gerçekleştirdiği eylemlerde bir artış var. Çiftçilerin elektrik kesintilerine karşı militan ve eylemli direnişleri gibi, Vanlı işçilerin de taleplerini kararlı eylemlerle araması önemli. Sözleşmeli ve geçici işçi statüsünde güvencesiz çalışma, devletin her kademesinde giderek daha fazla kurumsallaşıyor. Ve ulusal kimliği ne olursa olsun, sınıf bilinciyle harekete geçen işçiler, buna karşı mücadeleyi yükseltiyorlar.

Van depreminin ardından Toplum Yararına Çalışma Programı kapsamında işe alınan ve üç yıl boyunca Van merkezde ve ilçelerinde İşkur'da çalıştırılan işçiler, Haziran 2014'te işten çıkarıldılar.

İşten atılan 7 bin 286 işçi, zaten 9 aylık dilimler halinde çalıştırılıyor ve her defasında sözleşme yeniliyorlardı. Böylece hem kıdem birikmiyor, hem de güvencesiz çalışmanın en kötü hali uygulanıyordu. Öyle ki, işçiler "işten atılmadı", sadece "sözleşmeleri yenilenmedi" diye görülüyor. Yani devlet, deprem sonrasında işçi alımı yaparak "sosyal devlet" uygulaması gerçekleştirmiş gibi görünüyordu; ancak gerçekte, taşeron işçi sömürsünün en çarpık halini uygulamaya sokmuştu.

İşten çıkarılan işçiler önce Van'da direnişe başladılar. 90 gün boyunca Van'da kalan işçiler, 12 Eylül'de Ankara'ya geldiler ve Abdi İpekçi Parkı'nda direnişe devam ediyorlar. Van'da ve yürüyüş güzergahında polis saldırılarına, biber gazı ve coplamalara maruz kalan, gözaltına alınan işçiler, yürüyüşten vazgeçemediler. Ankara yolunda da engellemelerle karşılaştılar, ama kararlı bir şekilde Ankara'ya geldiler.

İşçilerin hemen eyleme geçmesi üzerine, AKP

Eğitim emekçileri greve çıktı

Eğitim emekçileri 24 Eylül'de greve çıktılar. Grevde eğitimdeki gericidini baskıları, zorunlu rotasyonu, sürgünleri protesto ettiler.

Türkiye'nin birçok yerinde yürüyüş ve basın açıklamaları yapan Eğitim-Sen üyesi emekçiler, İl Milli Eğitim Müdürlükleri önünde toplandılar. Burada yaptıkları açıklamalarda, son dönemdeki saldırıları kınadılar ve taleplerini haykırdılar.

İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Bursa, Kayseri, Eskişehir'de kitlesel eylemler yapıldı. Sinop'ta ise eğitim emekçilerine, polis gaz bombaları ve tomalarla saldırdı. Birçok öğretmen yaralandı, bir emekçinin başına gaz bombası isabet etti.

Eylemlere, öğrenciler ve öğrenci velileri de katılarak destek verdiler.

İstanbul'daki eylemler, sabah erken saatlerde ilçelerde milli eğitim müdürlüklerine yürünmesi ile başladı. Merkezi eylem ise Beyazıt ve Eminönü iskelesinden İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürünmesiyle yapıldı. Avrupa yakasındaki eğitim emekçileri, Beyazıt Tramvay durağında toplandı.

Toplanma süresince yapılan konuşmalar ve sloganlarla neden greve çıktığı açıklandı. Buradan yürüyüşe geçen kitle, Sultanahmet'e gelerek

Anadolu yakasındaki emekçilerle buluştu.

"Karanlığa teslim olmayacağız", "Eğitim haktır

satılamaz", "Bilimsel, demokratik, anadilde eğitim", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Öğrenci mağdur, veli çaresiz! İşte TEOG sisteminiz", "Direne direne kazanacağız", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları atıldı. Emekçiler İŞİD saldırılarını ve onu destekleyen devleti de protesto etti. "Katil İŞİD işbirlikçi AKP" ve "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde KESK Genel Başkanı ve Genel Sekreteri yaptıkları basın açıklamasında, eğitimdeki gericileşmenin AKP eliyle hızlandırıldığını söylediler.

Yeni çıkan genelgelerle başörtüsünün ilkököl çağına kadar indirildiği, TEOG sistemiyle yüzbinlerce öğrencinin açıkta kaldığı, öğretmenlerin AKP kadrolaşması için sürgün ve zorunlu rotasyona tabi tutulduğu belirtildi. Açıklamada talepler sıralandıktan sonra, eğitim emekçilerinin bu taleplerini sokakta savunmaya devam edeceği söylendi.

Yürüyüşe ve basın açıklamasına, aralarında PDD'nin de bulunduğu kurumlar da destek verdiler.

AX KOBANÉ
Kobane iroğemkine
Dîşevîti laşbrğune
Hésrén çavan dîberine
Ax Kobané
Civané we çekrokirin
Rext û bemba êrîşkirin
Gülle bisingé wan werkurin
Ax Kobané

Nazdara adlı Rojavalı çocuğun dilinden “Ah Kobane” ağıtı dökülüyordu. “*Kobane bugün acıdır/ Yanıyor beden kan revan içinde/ Gözlerden ateş yağıyor/ Ah Kobane*” diyordu küçücük yüreği... “*Gençleri silahlandırdılar/ Silah ve bombalarla saldırdılar/ Mermilere göğüs gerdiler/ Ah Kobane*” derken de yüreği kocaman olmuştu ama. Kobane için bir yandan derin bir bir ah çekerken, bir yandan da gençlerin savaşma azmini gururla dile getiriyordu bu küçücük/büsbüyük olmuş yürek...

Hiçbiri kaçıp geldiği bu topraklara ait hissetmiyordu kendini. Gözleri ve beyniyle kilitlenmişti Kobane haberlerine. Sanki her an YPG’nin IŞİD’i geri püskürttüğü haberini duyacak ve hemen kalkıp kendi topraklarının yolunu tutacaktı.

Eşlerini ve genç erkek ve kız çocuklarını savaşmak üzere kendi topraklarında bırakıp, küçük çocuk ve bebekleriyle gelen annelerin gözleri daha fazla kilitliydi Rojava haberlerine. Erkek kardeşi kendisini ve çocuklarını getirdikten sonra tekrar Kobané’ye dönen ve halasının oğlunu da şehit vermiş bir kadın; “bir gün Kobané kurtulursa, gelin benim misafirim olun” diyordu. Başka bir adam, cami avlusunda çarşaflardan çevrilmiş bir köşede ailesiyle yaşıyordu ve “yerleşemiyorum bir türlü, Kobané kurtulur ve biz yine topraklarımıza

gideriz diye diken üzerinde bekliyorum” diyordu. İşlerinde hep gitme umudunu taşıyorlardı ve her fırsatta sordukları soru “ne zaman gideceğiz” oluyordu... Duramayıp da, terk etmek zorunda kaldıkları topraklarına tekrar dönenler de olmuştu...

Savaş bütün dehşetiyle sürüyor... Havan topları peş peşe patlıyor, sesler sadece sınırdan değil, Suruç’un evlerinden bile duyuluyor. Suruç’a girer girmez savaşın yarattığı tahribatlar, savaşın bir kıyım makinesi gibi işlediği hemen fark ediliyor zaten.

Bir anda sınırın ötesinden kırk beş bine yakın Kobanéli giriyor Suruç’a. Bu, neredeyse bir Suruç daha ediyor. Sokakları insandan geçilmiyor. Dükkanlar, depolar, camiler, fabrikalar, parklar, okul bahçeleri, her aralık, her boşluk, özellikle çocuk, kadın, yaşlılarla ve çocuk gençlerle dolu...

Evine misafir eden Suruçlular, tarlalarda çalışmaya giden tarım işçilerinin anahtarını bıraktığı evler var; belediye ve kültür merkezinde kalanlar bunların dışında. Zaten zor koşullarda yaşayan ve çoğu tarım işçisi olan ve yoksullukla pençeleşen Suruçlu ailelerin hemen hepsi evine alsa dahi sığdıramaz. Dolayısıyla buna devletin çözüm bulması gerekiyordu. Fakat devlet, IŞİD gibi çeteleri besleyip barındırırken, Kürt halkının önüne askerini ve tanklarını dikerek saatlerce sınırdan bekletti. Halk, iki ateş arasında sıkışıp kaldı, bu sırada bir kadın mayın patlaması sonucu öldü. Sınırlar bir gün boyunca kapalı tutuldu. Ta ki, sınırın her iki yakasından da halk askerlerin üzerine yürüyene kadar... Dünya kamuoyunda çetelere verdiği destekle teşhir olan Türkiye, sınıra yığılan Kürt halkını daha fazla orada tutamayacağını anlayıncaya kadar...

Sınırları açmak zorunda kaldı ama, ne

onları barındıracak bir mekan, ne de besleyecek bir sistem kurdu. Aksine yardım götüren kuruluşların bile önünü kesti, engel olmaya çalıştı. Aç ve açıkta kalan bu insanlar, buldukları her köşeye serdikleri bir çul üzerinde yaşam kavgası veriyorlar. Öbek öbek oturanlar, elinde ihtiyaç duyduğu bir eşya ile yürüyenler, su bidonları ile geçen ayağı çıplak çocuklar, her yer insan kaynıyor.

Sınır kapısının olduğu Kobané sınırına yakın bir parkın içinde devletin kurduğu sınırlı sayıda çadırlar da var. Burada AFAD görevlileri bulunuyor. Kapıda askerler bekliyor. Ama buraya yerleşen çok az sayıda Kobanéli var. Suruç Belediyesi Yardım Komisyonu, burada yerleşen az sayıda Kobanéli’ye de yardım paketi getiriyor. Ama savaştan kaçan Kobanéliler, devletin kurduğu çadırlarda yaşamak istemiyor. Güvenleri yok...

Yeni bir yerde çaresizlik içinde kalan ve yaşadıkları karşısında nasıl davranacağını, ne düşüneceğini bilemez hale gelenlere, Urfa veya diğer şehirlerden gelen elçiler, günlük beş lira karşılığında tarlada iş vaat ediyor ve bu vaat çoğu sığınmacı tarafından kabul ediliyor. Özellikle kadın ve çocuklar ucuz işgücü olarak kullanılıyorlar. Ama kullanılmaları bununla sınırlı kalmıyor ve fuhuş sektörünün eline düşüyorlar. Diğer illere yirmi lira karşılığında satışa çıkarılmak üzere götürülen kadınlar ve çocuklar var.

Bütün bunları önlemeye çalışan ve on beş yıldır BDP’nin kazandığı Suruç Belediyesi, gücü yettiği oranda olanaklar yaratmaya çalışıyor. Mahalle Komiteleri kuruyor ve çok sayıda insan görevlendiriyor. Gelen yardımların dağıtım işi bile başlı başına zor bir görev olarak çıkıyor karşılına.

Her köşeden TIR’lar, kamyonlar dolusu

Direnen her yürek Kobané için atıyor!

Suruç izlenimleri...

yardımlar geliyor Suruç’a. Suruç Belediye Garajı toplama merkezi olarak tahsis ediliyor. Gelen ve gidecek olan eşyaların tasnif edilmesiyle ilgilenen bir komisyon görev alıyor burada. Gidecek olan ihtiyaç listelerine göre, eşya gönderiyor komisyon. İlaç, gıda, yatak vs. ile ilgilenen ve hepsini kayıt altına alan komisyon görevlileri, Suruç’ta evlerinde misafir kabul edenlerin, misafir Kobanélileri de dâhil kimin neye ihtiyacı olduğunu tespit etmeye çalışanlar, yoğun bir faaliyet içine giriyorlar. Bunlar bazen sınırdan nöbet tutanlarla görev değişimi yapıyorlar.

Kapısında “Şaredarıya Pırsusé Navenda Çand u huneréya Amara” yazar Amara Kültür Merkezi’nin büyük bahçesi ve binasının tüm odaları Suriyeli Kürtler ve Ezidilerle dolu. IŞİD’in Kobané’nin köylerine saldırısından sonra Türkiye’nin sınırı açmasıyla Suruç’a gelenler bunlar. Özellikle de çocuklu kadınların ve yaşlıların kaldığı bir yer olmuş Kültür Merkezi...

Kültür Merkezi’nin en üst katı hastane ve eczane haline getirilmiş. Ve burada her ilden gelen gönüllü doktor, hemşire ve sağlık görevlileri çalışıyor. Adeta küçük bir poliklinik haline getirilmiş. Çok ağır olmayan hastalar burada tedavi görüyor. Tedavi görecekle

sü oluşturulmuş, burada türküler söylüyorlar. Özellikle YPG marşları dinleniyor. Sloganlar atılıyor.

Biz bu arada Suruç’un Kobané’ye sınırı olan köyü Dewşen’e doğru yol alıyoruz. Karşıdan Kobané evleri görünmeye başlıyoruz. On gün kadar önce sınır açıldığında, bizim arabayla geçtiğimiz yolları binlerce insan yaya olarak doldurmuş. Poşulu genç kadın ve erkekler güvenlik kontrolü yapmak için yolu kesiyor ve kimlik yoklaması yapıyorlar. Karşıdan gelen taciz ateşine ve havan toplarına karşı dikkatli olmamızı söylüyorlar. Çok sayıda ambulans da bekliyor. Çeşitli kurumlardan oluşan bir koordinasyon kurulu oluşturulmuş ve kuruldan bir temsilci megafonla “sınıra yaklaşmama” uyarısı yapıyor.

Sınır boyunca uzanan Kobané köylerinden

ise, havan topu ve otomatik silah sesleri gelmeye devam ediyor. Havan topunun düştüğü yerden büyük bir toz bulutu kalkıyor. Kobané’ye birkaç kilometre yakın köylerde, YPG gerilla ve savaşçıları IŞİD teröristlerine karşı büyük bir savaş veriyor.

Suruç’un sınır köylerinde de insan zinciri oluşturulmuş, nöbete durulmuş. Yürekler Kobané’yle birlikte atıyor. Gözler sınıra dikilmiş beklenirken bir yandan da savaş üzerine siyasi sohbetler yapılıyor. TV ekranları Obama’nın IŞİD hedeflerini havadan bombaladığını söylerken, herkes uçak görmediğini konuşuyor. “ABD boş yerleri bombalar bombalar ve IŞİD’in önünü açar” diyorlar.

Bazıları havan topunu atanların IŞİD değil, sınır karakolundaki Türk askerleri olduğunu söylüyor. “Türkiye” diyorlar, “IŞİD ile işbirliği halinde Kürt bölgesine girmeyi hesaplıyor, tampon bölge kuracak ve bir daha da çıkmayacak”. Aynı gün bu tarafa atılan ve arabaları parçalayıp, insanları yaralayan havan topu için, “IŞİD’in olduğu bölgeden gelmedi, sınır karakolundan geldi, havan topunu Türk askerleri attı” diye konuşuyorlar. Karakolun yaralı IŞİD’lileri ambulansla hastaneye taşınma işini örgütlediğini gözleriyle gördüklerini anlatıyorlar. Yaşlı erkek ve kadınlar da var sohbete katılanlar arasında, Kürt milletvekilleri de... Toplanma merkezlerinde duramayıp sınıra gelen Kobané’liler de katılıyor bu sohbetlere...

Sıcağa, yağmura, toz bulutuna aldırmadan nöbet tutanlarla birlikteyiz. Nöbetleşe uyuyanlar da köydeki az sayıda evde yerde yatıyorlar. Her köşede kıvrılıp uyuyan gençler var. Ateşin etrafında sohbet edenler de... Bir yandan çalı-çırpı toplayıp ateşe atıyorlar, bir yandan ateşte çay yapmak için su, çaydanlık getiriyorlar...

Urfa-Suruç, savaşla yatıyor savaşla kalkıyor. Kürt halkı Ortadoğu topraklarının sınırlarının yeniden çizildiğini ve Kürt halkının kaderinin Rojava’da süren savaşla doğrudan ilişkili olduğunu konuşuyor ve var gücüyle bu savaşı engellemeye çalışıyor. Kobané’nin düşmemesi ise şu anda kilit önemde. Dolayısıyla kentlerde antiemperyalist mücadelenin örgütlenmesi aynı şekilde kilit bir önem arz ediyor.

Ukrayna'da Rus yanlılarına özerklik

Ukrayna'da, Kasım 2013'ten bu yana giderek tırmanan şiddetli bir iç çatışma yaşıyor. Kırım'ın Ukrayna'dan ayrılarak Rusya topraklarına katılması ve Doğu bölgelerdeki çatışmalarla yeni bir evreye girildi. Geride bıraktığımız Eylül ayında Ukrayna ile Rusya yanlısı ayrılıkçı kesimler arasında ateşkes imzalandı ve çatışmaların sona ermesini öngören bir barış planı hazırlandı.

Yapılan ateşkes ve barış planının maddeleri, (Ukrayna'da Rusya etkisinin azaltılması amacıyla ve emperyalist bir müdahaleyle yönlendirilen sokak hareketlerinin başlamasından bugüne) Ukrayna'nın bölünmeye yaklaştığını ve Rusya'nın daha güçlendiğini gösteriyor.

Ukrayna'daki kitlelerin, yaşam koşullarını iyileştirmek için başlattıkları mücadele, bir kere daha emperyalist çıkarları gerçekleştirme aracına dönüştürüldü.

Nasıl başlamıştı

Ukrayna, ABD, AB ve Rusya emperyalistleri bakımından stratejik açıdan son derece önemli bir ülke olarak, Sovyetler Birliği'nin (SB) dağılmasından itibaren, emperyalist paylaşım savaşlarının vazgeçilmez arenasına haline gelmişti. SB'nin dağılmasından sonra ülkedeki AB ve ABD etkisi giderek artmış; 2003 yılında, doğrudan ABD tarafından finanse edilen ve yönlendirilen "turuncu devrim"le, ABD emperyalizmi Ukrayna'yı ele geçirdiğini düşünmüştü. Ancak Ukrayna'nın Rusya ile olan köklü ekonomik ve siyasi bağları buna engeldi. Rusya elini yeni Ukrayna yönetiminin üzerinden hiç çekmedi.

2010 yılında devlet başkanı seçilen Yanukoviç, üç yıl boyunca Rusya ile AB arasında bir "ortayol" politikası izlemeye çalıştı. Bu denge, Kasım 2013'te bozuldu. Yanukoviç'e AB ile Ortaklık Anlaşması imzalaması dayatılıyordu. Yanukoviç, Rusya'nın bastırmasıyla, AB anlaşmasını askıya aldı; üstelik Rusya ile bir ekonomik işbirliği anlaşması imzaladı. Muhalefetin çağrısıyla Ukrayna'nın birçok kentinde kitleler sokaklara döküldü. Sadece Kiev'de 500 bin insan sokaklara çıktı, devlet binaları işgal edildi, asker ve polisle çatışmalar gerçekleştirildi.

Başlangıç evresinde, AB'nin kendilerine ekonomik refah ve siyasi özgürlük getireceğine inandırılmış olan kitleler, bu eylemlerin içinde yer alıyordu. Ancak çok hızlı bir biçimde, hareketin niteliği farklılaştı; AB-ABD beslemesi faşist çetelerle, Rusya yanlısı hükümet güçleri arasında bir iktidar savaşına dönüştü. Öyle ki, faşist liderler sürekli Almanya ile Ukrayna arasında mekik dokudular ve ancak Şubat ayı sonunda Yanukoviç'in görevden alınması ve yeni hükümetin kurulmasıyla iktidarı ele geçirmiş oldular.

Ancak bu defa da Rusya'nın hamlesi başladı. Kırım Parlamentosu'nun önce bağımsızlık, ardından Rusya'ya katılma kararı almasının ardından, **Rusya Şubat 2014'te Kırım'ı ilhak etti. Nisan ayında çatışmalar, Rusya'nın etkisinin fazla olduğu doğu ve güney eyaletlerine yayılmıştı artık. Özellikle Donetsk ve Luhansk bölgeleri, bağımsızlık ilanı için harekete geçtiler.** Ancak Mayıs ayında yapacaklarını duyurdukları referandum, Rusya'nın engellemesiyle ertelendi.

Mayıs'tan Eylül'e kadar olan sürede, Kırım'ın Rusya'ya katılması artık tartışmasız biçimde kabullenildi. ABD emperyalizmi, Rusya'nın buradan geri dönmeyeceğini anlamış durumda. Ancak Donetsk ile Luhansk bölgelerinde çatışmalar kesintisiz biçimde devam etti. Birçok devlet kurumu, daha ilk günden itibaren Rusya yanlılarının eline geçti, bazı kurumlar ise dönemsel olarak çatışmalarla el değiştirdi. Kimi

Ukrayna birlikleri, silahları ile birlikte Rusya yanlılarının saflarına katıldı. Rusya, Ukrayna sınırında çok büyük çaplı bir askeri tatbikat gerçekleştirdi, ABD ise savaş gemisini Karadeniz'e çıkardı.

Temmuz ayında Malezya uçağının düşürülmesi, oldukça tartışmalı bir olaya dönüştü. Ukrayna hükümeti, Rus yanlısı ayrılıkçılar tarafından düşürüldüğünü iddia etti; Rusya yanlıları ise bunu reddettiler. Sonuçta uçağı kimin vurduğu tespit edilemedi. Ancak uluslararası hava yollarının, çatışma bölgesi olduğu için Ukrayna hava sahasını kullanmadığı bir dönemde, Malezya uçağının o bölgenin hava sahasından geçmesi için kimin yönlendirdiği, Ukrayna devlet kurumlarının bu uçağın rotasını neden değiştirmedikleri soruları ortada kaldı.

Ateşkes ve anlaşma

Ukrayna hükümeti ile Rusya yanlısı ayrılıkçılar arasında 5 Eylül günü ateşkes imzalandı, iki hafta sonra da anlaşmaya vardıklarını duyurdular. **Ayrılıkçılar açısından, 'ateşkes'in en önemli kazanımı, kendi hakimiyetlerindeki bölgelere özerklik verilmesiydi. Keza ayrılıkçılara dönük olarak kapsamlı bir "af" ilan edilmesi ve tutuklananların serbest bırakılması da son derece önemliydi.**

Özerklik yasasının Ukrayna hükümeti tarafından kabul edilmesi, ayrılıkçılar için büyük bir başarı anlamına geliyordu. Diğer taraftan, Rusya yanlıları "bağımsızlık" taleplerinden vazgeçemediklerini de duyurdular. Özellikle "Donetsk Halk Cumhuriyeti"ni kurduklarını duyuran ayrılıkçılar, bağımsızlık hedeflerini her fırsatta vurguluyorlar.

Onların bağımsızlık talebi, asıl olarak Rusya tarafından durduruluyor. **Rusya, Kırım'ı ilhak etmesinin ardından, Ukrayna'dan yeni parçalar koparmak istemiyor. Bunun çeşitli sebepleri var.** Kırım, Rus donanması açısından vazgeçilmez önemde olduğu için, Rusya, Ukrayna'da krizin patlak verdiği ilk aşamada, bir oldu-bitti'ye getirerek Kırım'ı almayı başarmış; böylece ABD ve AB'ye de önemli bir mesaj vermişti. Ancak Rusya Ukrayna'dan parçalar koparmaya devam ettiğinde, bunun iki olumsuz sonucu olur. Birincisi, Ukrayna'nın kalan bölümünü tümüyle kaybeder. Ukrayna'da öylesine bir denge kurulmuş durumda ki, Rusya yanlısı parti de, batı yanlısı partiler de, yüzde 50'nin biraz üstünde rakamlarla seçimi kazanıyorlar. Rusya yanlısı nüfusun olduğu bölgeler Ukrayna'dan ayrıldığında, etnik ve siyasi dengeler bozulacağı için Rusya'nın Ukrayna üzerinde hegemonya kurma şansı kalmaz. İkincisi, Rusya için Kırım'ın vazgeçilmez önemde olduğunu bilen ABD, oluşan fiili duruma çok da fazla sesini çıkaramadı, kabullenmek zorunda kaldı. Ancak Rusya parçalar koparmaya devam ettiğinde, ABD de askeri ve siyasi gücünü daha etkin olarak harekete geçirecektir; bu da Rusya ile ABD'yi, ikisinin de şu anda çok da istemediği doğrudan bir savaşa sürükleyebilir.

Tüm bu karmaşık siyasal dengelerden dolayı, Rusya, Ukrayna'daki ayrılıkçıların ayrılma isteklerini dizginlemeye çalışıyor. Bugün için, kendi bölgelerinde geniş özerklik yeterli görülüyor.

Ukrayna hükümetinin bu özekliği kabul ettiği parlamento toplantısında, AB ile ortaklık anlaşması da imzalandı. Bu anlaşma, 2013 Kasımı'nda Yanukoviç tarafından imzalanmayan, bu nedenle de olayların patlamasına neden olan anlaşmaydı.

Ukrayna hükümeti, bu anlaşmanın imzalanmasıyla, ayrılıkçılar karşısında, özeklik konusunda attığı geri adımı telafi etme-dengeleme çabasında olduğunu göstermek istemişti. Ancak bu anlaşmanın imzalanması bile, hükümet açısından kendi içinde ikinci bir geri adım taşıyordu. Çünkü hükümet, anlaşmanın yürürlüğe girme tarihi olarak bir yıl sonrasını (Aralık 2015 sonrası) belirlemişti. **AB ile ortaklık anlaşmasını, bugün yürürlüğe koymaya cesaret edememişlerdi.**

Ukrayna parlamentosundan Donetsk ve Luhansk için özerklik kararının çıkmasının ardından, hükümet ile ayrılıkçılar, anlaşmaya vardıklarını duyurdular. Anlaşma 30 kilometrelik tampon bölge oluşturulmasını, Ukrayna'nın doğusundaki bazı bölgelerin askeri uçuşlara yasaklanmasını ve "yabancı paralı askerlerin" iki taraftan da çekilmesini, tüm tarafların ağır silahları cephe hattından 15 km uzağa taşımasını şart koşuyor.

Bu "yabancı askerler" konusunda anlaşmada yer alan hükmün "hükümsüz" olduğu, tüm taraflarca biliniyor ve kabulleniliyor aslında. **Rus askerlerinin, Rusya yanlılarıyla birlikte savaştığı, Rusya'nın askeri malzeme gönderdiği de biliniyor, ABD'nin ve AB'nin doğrudan askeri yardım yaptığı, dışarıdan gelen faşist çetelerin Rusya yanlılarına karşı savaştığı da.** Bu konuda özellikle Rusya'nın üzerinde ciddi bir baskı oluşturmaya çalışıyor "Batılı güçler". Ancak Rusya, hiçbirini umursamadan, savaşı kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye devam ediyor. Keza Rusya'nın "insani yardım" taşıyan araçlarının Donetsk ve Luhansk bölgelerine giriş çıkışları için Ukrayna hükümetinden izin alınmıyor; bu araçlar, Rusya'nın istediği rotada gidip gelebiliyor.

Ukrayna'da faşist yönetim

Hem Rusya, hem de ABD-AB ittifakı, çatışmalar da yer aldıklarını kabul etmiyorlar, ancak aktif destek verdikleri biliniyor. Kimi zaman Rus askeri araçlarının Ukrayna sınırından içeri girdiği söyleniyor, kimi zaman ABD desteğinin somut kanıtları bulunuyor.

Ukrayna hükümeti, katıldığı uluslararası toplantılarda ABD'nin ağır silah vermesi talebini sürekli tekrarlıyor. ABD, Ukrayna'ya yaptığı askeri yardımı "öldürücü olmayan teçhizat"la (gece görüş dürbünleri vb) sınırladığını söylüyor; ancak NATO üyesi ülkeleri, üye olmayan ülkelere, kendi kararlarıyla askeri yardım yapabileceğini de belirtiyor.

En önemlisi ise, bugün resmi Ukrayna hükümetinin, uluslararası faşist örgütlenmenin odağı durumuna dönüşmesidir.

Ukrayna'daki hareketin başlangıç noktası ne olursa olsun, sonrasında faşist önderliğin hakim olması,

oldukça önemli bir durumdur. AB ve ABD'nin, II. Emperyalist savaştan bu yana faşist gruplarla ilk kez açıkça işbirliği yapması çarpıcıdır.

Ukrayna'da yönetimi ele geçiren partiler açıkça Yahudi düşmanı ve Nazi hayranı söylemler kullanıyorlar, bazıları SS üniformalarına benzeyen üniformalar giyorlar, Ukrayna tarihindeki faşist ve Nazi işbirlikçisi figürlerin resimlerini taşıyorlar. Sağ Sektör adlı grup, "Yeni" Ukrayna'nın faşist milis gücünü oluştururken, Svoboda adlı AB destekli parti "Goebbels Siyasi Araştırmalar Merkezi" kuruyor; 2010 tarihli manifestosunda parlamentarizme son vermekten, siyasi partileri kapatmaktan, Rusça konuşan tüm entelektüelleri infaz etmekten vb söz ediyor. Ku-Klux-Klan ile yakın ilişkileri olan kurumların yetiştirdiği unsurlar, devlet kurumlarına yerleşiyor. Ve bu faşist parti-kurumların herbiri, bugün yeni hükümetin çeşitli kurumlarında görev başına geliyorlar. Zaten Svoboda, koalisyon hükümetinde yer alıyor.

Dahası, Hollanda, İtalya gibi Avrupa ülkeleri başta olmak üzere, dünyanın birçok bölgesinden faşist birlikler, Ukrayna'da savaşmaya geliyorlar.

Ukrayna'da daha iyi yaşam isteyen ve Rusya ile "Batı" arasında ikiye bölünen halk, bir tarafta Rusya emperyalizminin, diğer tarafta ise ABD emperyalizminin ve faşist çetelerin yönetimine mahkum bırakılıyor; bunların arasında seçim yapması bekleniyor. **Ayrıllıkçılar ve onlara destek veren kitle ise bir anti-faşist savaş yürüttüklerini söylüyorlar. Ukrayna yönetimi öylesine açık faşist bir noktada duruyor ki, anti-faşist ve sol kesimlerin Rusya yanlılarına yakın olmaları şaşırtıcı değil.**

Ukrayna'nın stratejik önemi

Savaşta taraf olan emperyalist ülkelerin herbiri açısından, Ukrayna stratejik öneme sahip bir ülke. Bu nedenle çatışma çok sert ve kıran kırana geçiyor. Kimse kendi çıkarlarından vazgeçmediği için, SB'nin bölünmesinden bu yana yürütülen gizli-açık savaş bitmek bilmiyor.

ABD için Ukrayna ve Gürcistan, Rusya'yı kontrol etmek için en stratejik iki nokta. Bu nedenle bu iki ülkenin NATO'ya alınması için sıkça girişimde bulunuyor. Revizyonist blokun parçalanmasının ardından, NATO'nun sınırlarını birçok noktadan Rusya'ya kadar dayandırdı. Estonya, Letonya ve Litvanya gibi, eski SB sınırlarında yer alan ülkelerin NATO'ya alınması, Rusya için açık bir tehditti. Revizyonist blokun toplam 12 ülkesi, NATO üyesi yapıldı. Böylece ABD'nin askeri gücü Rusya sınırlarına dayandı. ABD, Ukrayna ve Gürcistan'ı da NATO'ya alarak, Rusya'nın hem Avrupa'dan hem Kafkas-Hazar petrol güzergahından uzaklaştırılmasını, üstelik Karadeniz'deki üstünlüğünün elinden alınmasını hedefliyor.

Rusya için de hem Ukrayna, hem de Gürcistan stratejik önem taşıyor. Rusya'nın en önemli dört deniz üssünden birisi Kırım'da (Şubat öncesinde Ukrayna toprağı olan Kırım'da) bulunuyor. Ve Rusya Kırım'ı ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı. Çünkü **Kırım'a hakim olmak, Rusya açısından Akdeniz'e inme kapısını elinde bulundurmaktır. Ukrayna'yı kontrol altında tutmak ise, Rusya'yı Doğu Avrupa'ya, oradan Avrupa'ya bağlayan en önemli koridoru güvence altına almaktır.** Rusya'yı Avrupa'ya bağlayan boru hatları, yüksek gerilim hatları, demiryolları vb'nin büyük kısmı Ukrayna topraklarından geçmektedir. Bugün Rusya bunlara alternatif güzergahlar oluşturmaya çalışmaktadır; ancak bu alternatifler, Avrupa'ya giden en kısa ve en doğrudan yolun Ukrayna olduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

Yanısıra, Ukrayna ve Gürcistan, Rusya'nın Karadeniz hakimiyetinin en önemli ve vazgeçilmez iki unsurudur. Yüzölçümü bakımından Avrupa'nın en büyük devleti olan Ukrayna (603 700 km2), Avrupa'ya açılma

konusunda, Rusya açısından vazgeçilmez önemdedir. Ve bu iki ülkenin NATO üyesi olması, Rusya açısından en büyük tehdittir.

AB'nin Ukrayna konusundaki hedeflerinde ekonomik unsur ağır basmaktadır. Tahıl ambarı durumundaki Ukrayna'yı ele geçirmek, doğu bölgesindeki ağır sanayisinden, hammaddelerinden ve madenlerinden yararlanmak, AB için çok önemlidir. Ancak Almanya başta olmak üzere AB ülkeleri, bir taraftan Ukrayna'yı ele geçirmek isterken, diğer yandan Rusya ile olan ekonomik bağlarının zarar görmesini istemezler.

ABD'nin Gürcistan konusundaki en önemli girişi, 2008 yılında Rusya'nın karşı saldırısıyla boşa düştü. 2008 yılının ağustos ayında, ABD'nin itmesiyle Gürcistan'daki ABD işbirlikçisi yönetiminin, Osetya ve Abhazya'ya dönük olarak başlattığı savaş, Rusya'nın Gürcistan topraklarına girmesi, başkent Tiflis kapılarına dayanması ve beş gün içinde Gürcistan'ı geri adım atmak zorunda bırakmasıyla sonuçlanmıştı. ABD, bu savaşı, Tiflis'in karşısında Karadeniz'e demirli savaş gemisinden sessizce seyretmek zorunda kalmıştı.

ABD'nin Gürcistan'ı önce öne itip, sonra Rusya karşısında yalnız bırakması; Rusya ile doğrudan bir savaşa girmeye cesaret edememesi, ABD hegemonyasına indirilmiş önemli bir darbeydi.

Şimdi Ukrayna'da da benzer bir durum yaşanıyor. **Ukrayna'da işbirlikçi bir yönetim kurma amacıyla başlatılan ABD-AB hamlesine karşılık, Kırım'ın Rusya tarafından ilhakı ve ABD'nin buna sessiz kalması söz konusu.** Üstelik süreç devam ediyor. Bugün Ukrayna'nın doğusunda geniş özerklik vermek zorunda kaldıkları Donetsk ve Luhansk bölgelerinin, Ukrayna merkezi yönetimini önemli ölçüde zayıflattığı da ortada. Üstelik ayrıllıkçılar bu özeklikle yetinmediklerini duyurmuş durumdadır.

Rusya'ya yaptırım mümkün mü

Ukrayna'da inisiyatifli giderek kaybetmekte olduğunu gören ABD ve AB ittifakı, Rusya'ya dönük yaptırımları gündeme getirdiler. Ancak bu yaptırım kararlarının, hem ABD, ama özellikle de AB açısından handikapları var. Çünkü Rusya'nın ekonomik ilişkilerinin sınırlandırılması, sadece Rusya'ya değil, ona yaptırım uygulayanlara da zarar verecek nitelik taşıyor.

En başta petrol ve doğalgaz konusunda, Rusya'ya uygulanacak yaptırım, Avrupa ülkelerine yaptırım uygulamak anlamına geliyor. Birçok Avrupa ülkesi, özellikle eski revizyonist bloğa dahil olanlar, Rus doğalgaz ve petrolüne yüzde 100 bağımlı durumda. Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya gibi ülkelerin, petrol ve doğalgaz ihtiyaçlarının tek kaynağı Rusya. Almanya, Fransa ve İngiltere de, onlar kadar olmasa da, Rus enerji kaynaklarına önemli düzeyde ihtiyaç duyuyorlar.

Bugün Ukrayna bile, Rus gazı karşısında çaresiz durumdadır. Rusya hem Ukrayna'ya verdiği gazı kesmiş, hem de uzun yıllardır indirimli sattığı gaz için geriye dönük olarak zam farkı talep etmiştir. Avrupa ülkeleri, Rusya'dan aldıkları gazı, gizlice Ukrayna'ya vererek idare etmesini sağlamaktadır; ancak hem Rusya bu durumun farkındadır ve bu ülkeleri tehdit etmektedir, hem de yaklaşan kış koşullarında, bu "çözüm"ün de işe yaramayacağını taraflar iyi bilmektedir. Diğer taraftan, Ukrayna'nın Rusya ile olan ticareti, bütün Avrupa ülkeleri ile olan ticaretine eşit durumdadır. Bu,

bir anda kesilip atılabilecek bir bağ değildir.

Sadece alıcı olarak değil, farklı yönlerden de Rus gazına yaptırım uygulamak, Avrupalı emperyalistler açısından ciddi bir sorundur. Mesela Rusya'nın devlet petrol şirketi Rosneft'te, İngiliz BP şirketinin yüzde 20 hissesi bulunmaktadır. Rosneft'in zarar görmesi, BP'yi de zarara sokacaktır.

İngiltere'nin Rusya sermayesiyle ilişkileri oldukça ileridir. Rus oligarkları, İngiltere'ye öylesine büyük bir sermaye akıtmaktadır ki, Londra'ya kendi aralarında "Londograd" adını vermişlerdir. Keza pek çok Rus şirketi İngiltere'de ticari faaliyette bulunmaktadır. Bu sermayenin Londra Borsası'ndan kaçması, İngiliz ekonomisini altüst edecek bir unsurdur.

Almanya'nın durumu da oldukça karmaşıktır. BMW, Daimler, Volkswagen gibi en önemli Alman otomobil firmalarının Rusya'da yatırımları vardır. Alman firmaları Rusya pazarına satışlarını durdurdukları koşulda ciddi darbe alacaklardır. Rusya'nın yaptırım söylemleri yükseldiği anda, karşı hamle olarak gıda ihracatını durduracağını açıklaması bile Almanya ekonomisine dönük önemli bir tehdittir.

Rusya, özellikle enerji sektörüne ilişkin yaptırım tehdidinde dönük olarak, kendi hava sahasını kapatmak başta olmak üzere karşılık vereceğini duyurdu. Bu arada, AB ve ABD, yaptırım uygulayacaklarını duyurmakla birlikte, bunu henüz "karar"la dönüştürmediler, uygulamaya koymadılar. Onlar da, yaptırımların sonuçlarını, kar-zarar hesaplarını yapıyor ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlar.

Rusya, Ukrayna hükümetinin Rus yanlısı ayrıllıkçılarla ateşkes ve barış imzalamasına, özerklik vermesine rağmen çatışmaların bitmemesi üzerine, "istersem Kiev'i iki haftada alırım" diyerek oldukça ciddi bir savaş ilanında bulundu. 2008'de Gürcistan'da yaşananlar hafızalarda taze olduğu için, Rusya'nın bu tehdidi, tüm kesimler tarafından ciddiye alınmış durumda.

Aslında, ABD ve AB emperyalistleri açısından, Ukrayna'da kaldırdıkları taşın ayaklarına düştüğünü söylemek zor değil. Bu sadece Ukrayna'da yaşanan, "hesap dışı" gelişmelerden kaynaklanmıyor. "Güney cephesi"ndeki durum da bu tablonun bir parçası. Şöyle ki; **ABD ve AB emperyalistleri, Ukrayna hamlesini başlatırken, Rusya'nın dikkatini ve enerjisini Suriye'den uzaklaştırmak gibi bir hedef de taşıyorlardı. Ortadoğu'daki savaşta Rusya'nın aktif olarak oynadığı rolü zayıflatmak için Rusya'ya ikinci bir cephe açılmış, Rusya için hayati önemdeki sorunlardan birisi deşilmişti.** Böylece Rusya'yı iki cephe hede birde "savaşırılarak" zayıflatmayı, iki tarafta da geriletmeyi hedefliyorlardı. Özellikle Suriye'de tıkanan savaşta, ABD açısından yeni soluk borularına ihtiyaç vardı.

Ancak gelişmeler, ABD'nin planlarına uymadı. **Ukrayna'da yerinden oynatılan dengeler, Rusya'nın çıkarlarını bozmadı. Tersine, oluşan ortam, Rusya'nın yeni mevziler kazanmasına neden oldu, haritayı değiştirdi. Diğer taraftan, hem Suriye'de Esad'ın direnişi, hem de Irak'ta Şiilerin konumunda çok fazla değişiklik yaşanmadı.** Üstelik, IŞİD gibi tüm dünya halkları tarafından lanetlenen bir terör çetesine destek verdiği ortaya çıkan ABD'ye dönük tepkilerde artış oldu. Öyle ki, ABD, kendisini aklamak için, IŞİD'e karşı savaşaacağını duyurmak zorunda kaldı. Bugün "IŞİD'e karşı savaş" adı altında Suriye topraklarını bombalamaya başladı.

ABD, bir süredir tıkanma yaşayan savaşa ilişkin olarak hem Ukrayna'da, hem de Ortadoğu'da yeni hamleler gerçekleştirdi ve taşları yerinden oynattı. Bu taşların nereye oturacağını zaman gösterecek; ancak, gelişmelerin çok da ABD'nin istediği gibi gitmediğini, ABD'nin istediği kazanımları oluşturmadığını görmek zor değil.

İskoçya'nın Birleşik Krallık'tan ayrılması için 18 Eylül tarihinde referandum düzenledi. İskoçya'nın nüfusu 5.5 milyon, seçmen sayısı ise 4 milyon 200 bin civarında. İskoç seçimlerinde ilk kez 16 ve 17 yaşındakiler de oy kullandı. Referanduma katılım yüzde 97 gibi oldukça yüksek bir seviyede gerçekleşti ve referandum sonuçlarında bağımsızlığa "hayır" diyenlerin oranı yüzde 55, bağımsızlık isteyenlerin oranı ise yüzde 45 olarak açıklandı.

İngiltere, Kuzey İrlanda, Galler ile birlikte İskoçya, Birleşik Krallığı oluşturan dört ülkeden birisi. Ülkenin yönetim biçimi Monarşi; İngiltere Krallığı Birleşik Krallık'ın tümü için bağlayıcı. Hepsinde resmi dil İngilizce, para birimleri Sterlin. **İngiltere dışında diğer ülkeler iç işlerinde belli düzeyde bağımsızlık taşıyorlar, merkezi politikalar ise her ülkenin, nüfusu oranında parlamenter gönderdiği merkezi parlamentoda belirleniyor.** Ülkeler hem kendi parlamentosunu, kendi başbakanını seçiyor, hem de merkezi parlamentoya temsilci gönderiyor. İngiltere'deki merkezi hükümet, bağımlı ülkelerin parlamentolarına her yıl belli bir bütçe aktarıyor. Bu bütçe, ülkelerin nüfusuna göre belirleniyor. Bölgesel parlamentoların kendi karar alma mekanizmaları eğitim, sağlık, belediye hizmetleri, ulaşım gibi sınırlandırılmış alanlarda bu bütçenin kullanılmasına indirgenmiş durumda.

Referandum öncesinde İngiltere, İskoçların bağımsızlığı seçmedikleri koşulda yerel yetkilerinin artırılacağı vaadinde bulunmuştu. İskoç parlamentosunun kendi bölgesinde vergi, bütçe ve sosyal harcamalar konusunda daha fazla yetki sahibi olacağından sözediliyor, ancak bunun düzeyi belli değil. Şimdi bu muğlak vaadin çerçevesinin çizilmesi ve yetki devrinin takviminin belirlenmesi bekleniyor. Tabi bu da son derece tartışmalı ve aylar alacak bir süreç, çünkü yerel yetkilerin artırılması vaadi, parlamentodaki bütün kesimlerin onayladığı bir vaat değil. Keza Birleşik Krallık'ta genel seçimler Mayıs 2015'te gerçekleşeceği için, yapılacak düzenlemelerin parlamentonun oyuna sunulması da en erken Mayıs'a kalmış oluyor. 1999 yılında İskoç parlamentosunun kurulması yaklaşık iki yıl sürmüştü mesela.

En büyük itiraz da İngiliz parlamenterlerden geliyor. "İskoçya kendi yerel kararlarını daha fazla kendi başına alacaksa, doğrudan İngiltere'yi ilgilendiren konularda neden oy kullansınlar" diye soruyor İngiliz parlamenterler.

Sömürünün tarihi

Bugün referandumdan "bağımsızlığa hayır" kararının çıkmış olması bir yana, İskoçya'nın bağımsızlık mücadelesi, İngiltere tarafından işgal edildiği 12. yy'a kadar uzanır. **Tarihinin hiçbir evresinde İskoç halkı bu işgali kabullenmemiştir, ancak bağımsızlığını kazanacak güç, örgütlülük ve önderlik düzeyine de ulaşamamıştır.**

İngiltere, İrlanda'yı da 12. yy'da (1169'da) işgal etmiş, 1536'da Galler'i de yutmuştu. Ancak İskoçya ile ilişkiler belli farklılıklar taşıyor. 1600'lerden itibaren İskoçya ile İngiltere, "iki ülke-tek kral" ile yönetilen ve "Taçların Birliği" adı verilen bir statü oluşturdular. **1707 yılında ise "Birleşme Yasası" adı verilen düzenleme ile, iki ülkenin tek parlamento, tek yönetim altında birleşmesi kabul edildi.** Bu birleşme

İskoç referandumu ve bağımsızlık

sonucunda ülkenin ismi de Büyük Britanya olarak değiştirildi.

Aynı yıllarda (1641-1714 yılları arasında) İngiltere, adalıların direnişine karşılık büyük bir vahşetle kıyım yaparak İrlanda'nın da sömürgeleştirilmesi sürecini tamamlıyordu. **1798'de, İrlanda tarihinin efsanevi bağımsızlık ayaklanmasının da vahşetle bastırılmasının ardından 1800 yılında bir yasa daha çıkartıldı ve İrlanda Parlamentosu dağıtıldı, merkezi parlamentoya tabi hale getirildi. Bu durumda ülkenin ismi yeniden değişti; Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı oldu.**

Yaklaşık üçyüzyıl boyunca bağımsızlık talepli ayaklanmalar, hem İrlanda'da hem de İskoçya'da başarısızlığa uğradı. İngiltere bunların hepsini kanla bastırmayı başardı. Ancak I. Emperyalist savaş döneminde, İrlanda'da yeniden bağımsızlık hedefli ayaklanmanın yükselmesini engelleyemedi. **İRA'nın önderliğindeki ayaklanma, 1921'de İrlanda'nın ikiye bölünmesi ve Güney İrlanda'nın bağımsızlığını ilan etmesiyle sonuçlandı.** Ancak İngiltere ile yapılan bağımsızlık anlaşmasında "majestelerine bağlı dominyon" ifadesi geçiyordu. İRA, bunu kabul etmedi, mücadelesini sürdürdü. 1937'de bu ifadenin silinmesini, 1949'da da Güney İrlanda'nın "İngiliz Milletler Topluluğu"ndan tümüyle ayrılmasını sağladı. Kuzey İrlanda ise, Birleşik Krallık'ın bir parçası olarak kaldı.

Gerek dünya genelinde yükselen kitle hareketleri, gerekse İrlanda'nın bağımsızlık mücadelesi, İngiltere'nin İskoçya'nın bağımsızlık talepleri konusunda belli manevralar yapmasını zorunlu kılıyordu. 1979 yılında yapılan referandum bu manevralardan biriydi. İskoçya ve Galler'e "yetki devri" (yani belli düzeyde özerklik) öngören bir referandum yapılması kararı alındı. Ve İskoçya'da "evet" oyu çıkmasına rağmen, ilgili yasada yapılan ayakoyunlarıyla bu sonuç hükümsüz kılındı.

18 yıl sonra 1997'de ikinci referandum gerçekleştirildi. Yine İskoçya ve Galler'de yapılan referandumda, "kendi parlamentolarını" isteyip istemedikleri soruldu. İskoçya'daki referandum'da ikinci soru, parlamentonun vergileri değiştirme yetkisinin tanınmasıyla ilgiliydi. Bu defa referanduma hem katılım hem de "evet" oyları öylesine yüksekti ki, İngiltere İskoç parlamentosunun kurulmasını onaylamak zorunda kaldı. **1999 yılında İskoçya Parlamentosu kuruldu.** Ve geçtiğimiz günlerde, yeniden bağımsızlık için referandum gerçekleştirildi.

Emperyalist sistemde "referandum" göz boyamadır

Referandum'da sadece yüzde 55 ile "bağımsızlığa hayır" sonucu çıktığı, resmi olarak açıklandı. İskoçya'da halk, İngiliz sömürsünden memnunlanmış, o yüzden bağımsızlık istemiyorlarmış gibi bir tablo çıkıyor ortaya.

Oysa sömürücü sınıfların iktidarı altında yapılan referandumlarda sandıktan, kitlelerin değil,

egemenlerin istedikleri sonuçlar çıkar. Stalin'in "oyu kimin kullandığı değil, kimin saydığı önemlidir" tespiti, bugün tüm gerçekliğiyle önümüzde durmaktadır. İskoç referandumunda da, kitlelerin gerçek seçiminin ne olduğunu, sadece egemen sınıflar biliyor.

Bir ulusun bağımsızlığı, referandumlarla, kademeli özerklik planlamalarıyla, egemenler ve işbirlikçileriyle yürütülen pazarlıklarla elde edilebilecek bir şey değildir. Çünkü basit bir gerçektir: Egemen

sınıflar, sömürde sınır tanımaz, sömürden elde ettikleri kazanımlardan gönüllü olarak vazgeçmezler. Yeraltı yerüstü kaynaklarından ucuz işgücüne, toprak büyüklüğünden ekonomik güce kadar, her cepheden sömürürler. Bu nedenle, salt "referandum"da kullanılan oylarla bu dizginsiz sömürüyü bitirmek mümkün değildir.

Referandum, ancak devrim sonrasında "ulusların kendi kaderini koşulsuz biçimde belirleme hakkı" tanınarak gerçekleştirildiğinde amacına ulaşabilir. Ekim devrimi sonrasında kurulan ilk sosyalist devlet SSCB, bu konuda da tüm dünyaya örnek olmuştur. Daha önce Çarlık Rusya'nın toprakları arasında olan Finlandiya, Ekim devrimi sonrasında komünistlerin birleşme yönündeki isteklerine rağmen "bağımsızlık" kararını almıştır. Ve Lenin, böyle bir kararı onaylayan ilk lider olmuştur. Finlandiya dışında "bağımsızlık" ilan eden diğer uluslar, daha sonra yeniden SSCB içinde "federatif" bir şekilde kalmayı tercih etmiştir. Kısacası sosyalist bir devlet kurulduktan sonra, bağımsız, federe, özerk gibi çeşitli biçimler altında her ulus ve ulusal topluluk kendi kaderini kendisi belirleyebilmiştir.

SSCB'deki bu örnekler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin artması sonucunda "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" bugünkü BM'nin ilk hali olan "Milletler Cemiyeti" tarafından da kağıt üzerinde kabul edildi. Fakat emperyalist-kapitalist sistem içinde referandumla bunun gerçek anlamda yaşam bulmasının imkanı yoktur. **Çok zorda kaldığı zamanlarda gerçekleşen referandumlar, halkı aldatmaya, kendi sistemini meşrulaştırmaya yaramaktadır sadece.** İskoçya bunun son örneğidir. Ama daha önemlisi, "bağımsızlığını" tanımak zorunda kaldığı sömürgelerini de "yeni sömürgecilik" biçimleriyle sömürmeyi sürdürmüştür.

Emperyalistler, başta Ortadoğu olmak üzere, hegemonya kurmak istedikleri bölgelerde, varolan devletleri ulusal-mezhepsel şekilde bölüp, atomlarına kadar parçalamaya çalışırken, sözkonusu kendi devleti olunca "birlik"çi kesiliyor. Almanya'dan İngiltere'ye ABD'den Çin ve Rusya'ya tüm emperyalist devletlerde bu yaklaşımı görürüz.

Sonuç olarak, **bu sistem içinde ezilen ulusların bağımsızlığını kazanmalarının tek yolu, egemen devlete karşı ayaklanmaktır. Ezilen hiçbir ulus, ulusal bağımsızlığını savaştan elde etmiş değildir.** Fakat bağımsızlığın sadece "siyasi bağımsızlık"la sınırlı, biçimsel kalmaması; "ekonomik bağımsızlığı"nı elde edebilmesi için devrim ve sosyalizm dışında başka seçenek yoktur.

Gezi şehitlerinin davaları sürüyor

Haziran ayaklanmasında şehit düşenlerin katillerinin yargılandığı davaların duruşmaları Eylül ayı içinde devam etti. Ethem Sarısülük ve Mehmet Ayvalıtaş'ın duruşmalarında mahkeme heyetleri katilleri korumaya devam etti.

Ethem Sarısülük davasında katil Ahmet Şahbaz "öldüğünü duyunca çok fatiha okudum" diyerek iyi hal indirimi aldı ve cezası müebbetten 7 yıl 6 aya düşürüldü. Mehmet Ayvalıtaş'ın katili mazaretsiz mahkemeye gelmediği halde tutuklanmadı.

Hatay'dan Balıkesir'e güvenlik gerekçesiyle kaçırılan Abdullah Cömert'in 15 Eylül'de görülmesi gereken duruşması da dosyanın incelenemediği gerekçesiyle ileri bir tarihe ertelendi ve tarih henüz belli değil.

Hasan Ferit Gedik'in davası, bir kez daha görülemeden, güvenlik gerekçesiyle 19 Kasım tarihine ertelendi. Çeteleri korumaya devam eden devlet, dışarıda bekleyen kitleye de saldırdı.

Saldırıları sadece bununla sınırlı kalmıyor, aileler sürekli polis tacizine uğruyor, tehdit ediliyor. Ailelere örgüt üyeliğinden davalar açılırken, Ayvalıtaş davasının ilk duruşmasında polisin saldırısına direnen 16 kişi hakkında dava açıldı.

Ethem Sarısülük davasında katile ödül

3 Eylül'de Ankara Adliyesi'nde görülen Ethem Sarısülük davasında, katil Ahmet Şahbaz'a 7 yıl 6 ay ceza verildi. Tüm deliller ve tanıklar, olayın bilinçli bir katliam olduğunu ispatlamasına rağmen, mahkeme heyeti müebbetten açtığı davayı, katilin iyi hali, kamu görevlisi olması vb gerekçelerle 7 yıl 6 aya kadar düşürdü.

Katil Şahbaz, sorulan sorulara daha önceki duruşmalardaki gibi ya cevap vermedi ya da yanıltıcı cevaplar verdi. İlk duruşmaya perukla gelmesini "örgütlerden korktum" diyerek açıklayan Şahbaz, kendisine taş atıldığını iddia etmişti. Ancak görüntülerde ve bilirkişi raporunda böyle bir durumun olmadığı

kanıtlanmış olmasına rağmen yalanına devam etti.

Ethem Sarısülük'ün avukatları ise katilin ağırlaştırılmış müebbetten yargılanmasını istediler. Cezanın en üst sınırdan verilmesi talep edilmesine rağmen, mahkeme heyeti farklı gerekçelerle 7 yıl 6 aya kadar düşürdü ve mahkemelerin sömürü düzenini korumakla yükümlü olduğunu bir kez daha gösterdi. Verilen kararı yargıtay onaylarsa, katil Ahmet Şahbaz birkaç yıl yattıktan sonra dışarıya çıkacak. Mahkemenin sonuçlanmasından birkaç gün sonra, katilin avukatları yargıtaya başvurarak tahliye istediler. Şahbaz sadece 3 aydır tutuklu.

Duruşma sırasında, Proleter Devrimci Duruş'un da aralarında bulunduğu devrimci kurumlar, basın açıklaması yaptılar, sloganlar, marşlar ve şiirlerle katillerin yargılanmasını istediler. Duruşmanın bitmesinin ardından Ethem'in avukatları ve ailesi basın açıklaması yaptı. Açıklamalarda kararın temyiz edileceği belirtilirken, halkların vicdanında katillerin zaten yargılandığı ve cezasını aldığı söylendi.

Mehmet Ayvalıtaş mahkemesi ertelendi

Haziran ayaklanması sırasında, 2 Haziran 2013'te otobanda yapılan eylem sırasında araba çarpması sonucu katledilen Mehmet Ayvalıtaş mahkemesinin 4. duruşması 22 Eylül'de Kartal Adliyesi'nde yapıldı. Mahkemeye Mehmet'in babası ve akrabaları, Berkin Elvan'ın babası, Hasan Ferit Gedik'in annesinin yanı sıra

devrimci kurumlar da katıldılar. Saat 10'da başlayan dava öncesi ailelerin ve mahkemeyi izlemeye gelenlerin içeriye girmesi engellenmeye çalışıldı. Duruşmaya girmek isteyenlere "isim yazdırma" dayatılırken, avukatlar da salona sığmadı.

Geçtiğimiz duruşmalarda avukatların birçok talebi kabul edilmediği gibi tutanaklara dahi geçirilmedi. Mazeretsiz bir şekilde davaya gelmeyen katil Cengiz Aktaş yine tutuklanmadı. Hakkında nihayet yakalama kararı çıkartılan katil şoför, ifadesinde eylemcileri suçlamaya devam etti.

Avukatlar bir kez daha duruşmanın geniş salonda görülmesi talebini dile getirdiler. Katil sanığın tutuklanma talebi ise "kaçma şüphesi" olmadığı gerekçesiyle reddedildi. Oysa katil defalarca mahkemeye çağrılmasına rağmen gelmemişti. Mahkeme heyeti daha önce de talep edilen olay yeri incelemesinin "bilahare düşünüleceği"ni söyledi. Avukatlar ise kendi hazırladıkları olay yeri inceleme görüntülerini izletmek istedi ancak teknik yetersizliklerden dolayı bu görüntüler bir dahaki duruşmaya kaldı. Duruşma ise 24 Aralık 2014'e ertelendi.

Sabah 9.00'dan itibaren adliye önüne gelen, aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar, devrim şehitleri adına saygı duruşu yaptılar. Yapılan konuşmalarda adaletin emekçiler tarafından sağlanacağı belirtildi. Türküler, marşlar ve halaylarla süren bekleyiş boyunca sloganlar atıldı. Gezi şehitlerinin isimleri sayılarak "yaşıyor" diye haykırıldı.

12 Eylül'e sıkılan ilk kurşun olan ve ihtilalcilerin 12 Eylül'e "hücum" ruhuyla girmesinin mimarlarından olan Osman Yaşar Yoldaşcan, ölüm yıldönümünde, "12 Eylül'ü direnenler yargılar" sloganıyla anıldı. Osman Yaşar Yoldaşcan ve 12 Eylül afiş ve stickerları merkezi yerlere ve emekçi semtlere yapıldı.

Ayrıca, "Osman Yaşar Yoldaşcan ölümsüzdür- TİKB(B) yazılı şablonların ve duvar yazılamalarının yaygın biçimde yapıldığı görüldü.

Yargılanamaz

Beşiktaş Çarşı taraftar grubuna, Haziran İsyanı sırasında "hükümete darbe teşebbüsü"nde bulunmaktan dava açıldı. 35 kişi hakkında açılan dava iddianamesinde Çarşı'nın Beşiktaş'taki Başbakanlık ofisini basmayı planladığı, kamu malına zarar verdiği, polise mukavemet ettiği söylenirken, iddialara delil olarak yapılan telefon konuşmaları gösterildi. Dava aralık ayında görülecek.

Çarşı yaptığı açıklamayla halkın yanında ve böylesi bir eylemde bulunmaktan gurur duyduklarını belirtti. Çarşı iddianamesinin ortaya çıkmasının ardından dünyadaki birçok taraftar grubu da maçlarda Çarşı'ya destek veren pankartlar açtılar. Türkiye'de ise Fenerbahçe Sol Açık grubu başta olmak üzere, diğer taraftar grupları da destek verdi.

Devlet, Haziran direnişinde kitlelerin gücünden öylesine büyük bir korku duyuyor ki, direnişte öne çıkan her kesime üstüste saldırılar gerçekleştirerek yıldırma politikası izliyor. Avukatlar, doktorlar, taraftar grupları, öğrenciler, bu saldırılardan nasibini alıyor. Ama hiçbir saldırı, Haziran direnişinin görkemini, kitlelerin ayaklanmasının gücünü unutturamaz, burjuvazinin korkusunu gideremez.

Haziran şehitleri kervanına katılan Ahmet Atakan'ın ailesiyle, Ağustos 2014'te gerçekleştirdiğimiz röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Ahmet'in katilleri hakkında soruşturma açıldı mı?

Babası Ali Atakan: Savcılık hala kovuşturmaya devam ediyor, ama bugüne kadar herhangi bir gelişme olmadı, dava da açılmadı. Biz bazı görüntü- re ulaştıktan sonra, Ahmet yerde yatarken akrepten 5-6 gaz bombası atıldığını gördük. Savcılığa ek bir soruşturma için başvurduk. İkinci bir soruşturma açılmasını istedik. Ama valilik, savcılığa "polisler

"Ahmet bu düzenin yıkılmasını istiyordu"

bir şey yapmamışlardır, ambulans getirmişlerdir" diyerek, ikinci bir soruşturmaya gerek olmadığını söyledi, herhangi bir soruşturma açılmasına engel oldu.

Annesi Emsal Atakan: Ahmet Atakan çatıdan düştü mü düşmedi mi, biz hala o aşamadayız. Ahmet'imın mahkeme süreci bile başlamadı. Ethem Sarıgül'ün katilinin eline kelepçe takıldı. Sayfi ananın yüzü güldü. Tayyip Erdoğan'ın polisleri öldürdü oğlumu.

Devlet bunu daha önceden organize etmiştir. Seçerek Ahmet'i katletmiştir. Olayın aydınlatılması için hiçbir şey yapılmadı. Ahmet vefat etmeden önce, Armutlu'ya liderlik yapıyordu. Halkın, Ahmet'e ayrı bir bakış açısı var. Bir ay boyunca Sevgi Direniş Parkındaydı. Hep en öndeydi. Korkusuzca savaşırdı. Bir kumpasla öldürüldü.

- Deliller karartıldı mı?

Oğlum öldüğünde televizyon kanalları sözde oğlumun yüksek bir yerden düştüğünü gösteren görüntüler verdiler. Oğlumun cesedine yaklaşılamaması için gaz bombaları atıldılar. Ahmet için anında görüntü servis edildi ve kendi kendine düştüğü imajı verilmek istendi. Sonradan açığa çıkan görüntülerde, oğlumun üzerine gaz bombaları atıldığı kesinleşti. Ölümünden hemen sonra medyada

Ahmet'in daha önceki görüntüleri yayınlandı. Ahmet'i itibarsızlaştırmak istediler.

- Her gittiğiniz yerde diğer şehit aileleriyle birlikte olmanız, mücadeleye güç katıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Kardeşi Zafer Atakan: Haziran'da ölenlerimiz için aileler olarak hep birlikte davranıyoruz. Bu birlik sağlanıyor, sağlanması da gerekiyor. Gittiğimiz her yerde ilgi görüyoruz. Roboski'ye gittik. Diyarbakır'da Medeni Yıldırım'ın ailesini ziyaret ettik. Biz Alevi insanlarız, Alevi halkıyız. Orada katledilen insanların yanında olduğumuzu belirtmek gerekiyor. Türk milliyetçiliği yapan Arap-Alevi insanları da tanıyorum. Bazı şeylerin kırılması gerekiyor.

- Oğlunuzun mücadelesine sahip çıkmanız karşısında devletin tutumu ne oldu?

EA: Ahmet'in hakkında daha önceden açılan haksız soruşturmalar vardı. Ahmet öldükten sonra hakkında mahkemeden celp geldi. Acımızı büyüt- mek için bize yapılan işkenceydi. Sadece çocuklarımız ölmedi, gözünü kaybedenler, yaralananlar, gözaltına alınıp işkence görenler, tutuklananlar oldu. Ahmet'in arkadaşları gözaltına alındı. Çocuklarımızın suçu neydi? Özgürlük istemek.

- Bize Ahmet'i biraz anlatabilir misiniz?

Ahmet çok mücadele verdi. Oğlum "kimsenin kanı yerde kalmayacak" diyordu. Suriye'de yapılan katliamlar ve Gezi'de ölen insanlardan dolayı gözüne uyku girmiyordu. Bir röportajında "günden güne öfkemiz büyüyor" diyordu. "Dikkatli ol" dediğimde bana kızardı.

Ahmet, kararlı, inançlı biriydi. Yalınayakla, hiçbir şey giymeden 4 km yürüdü Ali İsmail'in evine kadar. Geldiğinde ayağı paramparça olmuştu. "Emel Anne'yi gördükçe yüreğim paramparça oluyor" dedi. Ve aradan iki ay geçmeden katledildi.

Ahmet bu düzenin yıkılmasını, devrimin gerçekleşmesini istiyordu. Oğlumun bu isteğini ölmeden görmek istiyorum.

Ahmet Atakan ölümünün yıldönümünde anıldı

Antakya'da, 10 Eylül günü, yüzlerce kişi Ahmet Atakan'ın evinden mezarına kadar yürüdü. En önde, artık büyük bir aile haline gelen şehitlerimizin aileleri kolkolaydı. Ahmet, elini uzatsa annesinin elini tutacak kadar yakın bir yerde yatıyordu. Annesi oğlunu okşar gibi mezar taşını okşadı. Sarıldı, öptü oğlunu. İsmail'in, Berkin'in, Abdullah'ın, Ethem'in anneleri de yanındaydı Emsal annenin... Onlar da okşadılar Ahmet'i, annesini... Babalar, kardeşler acıları ve dik başlarıyla yanlarındaydılar... Yoldaşları, dostları, komşuları hep birlikte hesap soracaklarını haykırdılar. Şehitlerin anısına konuşmalar yapıldı ve gece tekrar buluşmak üzere Ahmet'in evine gidildi.

Antakya-Armutlu Amfisi'nde binlerce insan Ahmet ve Haziran şehitlerini anmak için toplandı. Coşku doruklardaydı. Tüm şehit yakınları sahneye çıktığında binlerce insan ayakta alkışladı, sloganlarıyla inetti salonu. Hepsinin ortaklaştığı duygu, sahiplenmenin ne büyük bir güç oluşturduğu üzerineydi. Ve de katil devlet, katil Erdoğan'ın bir gün mutlaka hak ettiği cezayı bulacağı yönündeydi. Analar "hepiniz bizim çocuklarımızınız" derken, kendi çocuklarıyla nasıl onurlandıklarını haykırdılar. Babalar çocuklarına haram malı yedirmediklerini, emeklerini kattıklarını anlattılar gururla. Çocukları hırsız olanın Tayyip gibiler olduğunu, onların kendi çocuklarına da haram para yedirdiklerini söylediler başlarını yukarıya kaldırarak...

Haziran şehitleri ailelerinden sonra bir şehit ailesi daha çıktı sahneye: Deniz Gezmiş'in ağabeyi Bora Gezmiş... O'nun da acısı en az Haziran şehitlerinin aileleri kadar tazeydi. Ve '68-'78 kuşağı ile genç kuşaklar birleşmişti o gece... Bu büyük tabloda, halkları ve onların önderlerini hiçbir gücün yenemeyeceği resmedilmişti...

Haziran şehitlerini konu eden bir tiyatro oyunu sergilendi önce. Sonra sırasıyla duyarlı, demokrat ve devrimci sanatçılar çıktı sahneye. Ferhat Tunç, Şebnem Sönmez, Hilmi Yarayıcı, Cevdet Bağcan ve Pınar Aydınlar... Hepsi de devrim şehitleri için türküler, marşlar söylediler, konuşmalar yaptılar. Hep birlikte söylenen marşlar ve sloganlar, gecenin coşkusu doruklardayken sürdü ve kitle mücadele azmiyle dağıldı.

9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

Dünya devrim tarihinin en çok tanınan enternasyonalist devrimcilerinden biridir Che Guevara. 1928'in 14 Haziranı'nda Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmenin, isyanın simgesi oldu.

Üniversiteyi bitirmeden 1951'de motorsikletle Latin Amerika turuna çıkarak, insanların durumunu gördü. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeleden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che direnişlerde yer aldı. Daha sonra Meksika'ya geçti.

Emperyalizm konusundaki fikirleri netleşince, tüm benliğiyle devrimci mücadeleye atıldı. Küba devriminin lideri Fidel Castro ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi, devrim süreci ilerledikçe, elde silah dövüşen bir önder konumuna geldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar, her alanda görev aldı.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Diğer ülke devrimlerine yardım etmek için, Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Daha sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Che bir muhbirin ihbarı sonucunda, gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi.

☆ 1 Ekim 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP ve Mao önderliğinde Çin halkı, verdiği mücadeleyi devrimle sonuçlandırdı. Ancak önderliğin revizyonist bakış açısı, devrimin demokratik devrimle sınırlı kalmasına, sosyalist inşaya sığayamamasına neden oldu.

☆ 9 Ekim 1978- Bahçelievler katliamı

Devletin desteklediği sivil faşistler Ankara'da 7 TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar ve katlettiler. Baskını gerçekleştirenler arasında Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı gibi, daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistler de vardı. Yargılamalar sonucu idama çarptırılmalarına rağmen, sonrasında ya cezaevlerinden kaçırılarak ya da hükümler bozularak yeni katliamlarda görevlendirildiler.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü

☆ 12 Ekim 2011- İşçi-Köylü gazetesinin muhabiri Suzan Zengin şehit düştü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

TKP'nin 1923'teki ikinci kongresinde merkez komiteye seçilen Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl cezaevinde kaldı. Kemalizm, devlet ve ordu konusunda yanlış ve çarpık fikirlere sahip olan Kıvılcımlı, inançlarından taviz vermeyen kişiliğiyle yer etti belleklerde. 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 16 Ekim 1980- Nihat Erim'i öldürmek iddiasıyla tutuklanan Ahmet Karlangaç hücresinde katledildi.

☆ 17 Ekim 1889- Rus yazar Çernişevski öldü.

Dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında etkili olan Çernişevski, özellikle Nasıl Yapmalı adlı romanıyla dünyaca ünlendi. Lenin, Çernişevski'den çok etkilendiğini, devrimci olmasında Nasıl Yapmalı'nın büyük etkisinin olduğunu söylüyordu.

☆ 18 Ekim 1977- RAF militanları katledildi.

RAF militanlarından Andreas Baader, Gudrun Ennslin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Devlet RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol Dava-sından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ'den Serdar Soyergin idam edildi.

☆ 5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri, yükselen faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklandılar. Oviedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurdular. General Franco, ayaklanan işçilere vahşice saldırdı. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştı.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla katliamı.

TKP-ML TİKKO üyesi 4 devrimci, bir eylem hazırlığı sırasında arabayla giderken, Tuzla köprüsü altında devlet tarafından durduruldu ve öldürüldüler.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 8 Ekim 2009- Engin Çeber Metris Hapishanesinde işkence ile katledildi.

İhtilalci Komünistlerin Ekim Şehitleri

25 Ekim 1981- Ataman İnce
23 Ekim 1992- Şaban Budak
23 Ekim 1992- Remzi Basalak
30 Ekim 1992- Sezai Ekinci
14 Ekim 1993- Nilgün Gök

Eylül karanlığına, Ekim kızılığı... EKİM ŞEHİTLERİ YAŞIYOR!

Tüm devrimciler açısından Ekim ayının ayrı bir yeri ve önemi vardır. 1917 Ekim devrimi, bir milattır çünkü. Sömürücü sınıfların korkulu rüyası, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların ise, binlerce yıllık özleminin, tutkusunun somutlanmasıdır.

Ekim ayı, biz komünistler açısından dünyayı sarsan Ekim devriminin yıldönümünün yanı sıra, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini andığımız bir aydır. Onun için önemi ikiye katlanmaktadır. 29 Eylül 1980'de faşist cuntaya sıkılan 'ilk kurşun' Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümüyle başlayıp 30 Ekim'de bir trafik kazasında yitirdiğimiz Sezai Ekinci yoldaşın ölümüne kadar geçen bir aylık sürede yitirdiğimiz şehitler şahsında, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini bu ayda anıyoruz.

Ekim ayını 'devrim şehitlerini anma ayı' ilan edişimizin bir nedeni, en fazla şehidi bu ay içinde vermemiz ise, bir diğer nedeni de Ekim devrimiyle çıkışmasıdır. Dünyada ilk sosyalist devrimi gerçekleştirme onuruna sahip olarak Ekim devrimi sırasında şehit düşenler başta olmak üzere, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anıyor ve onların ideallerinin hala yaşadığını haykırıyoruz. Biliyoruz ki, onlar kanlarıyla Ekim Devrimi'ni kızılaştırdılar. Ve yine biliyoruz ki, yeni Ekim'ler onların kanlarıyla yaratılacak!

Devrimimizin zor yıllarıdır 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına geldiği yıllar... Daha ilk günlerde tasfiyecilik ve teslimiyet kendini gösterirken, ihtilalci komünistler Osman Yaşar Yoldaşcan'ın "hücum ruhu" ile karşıladı faşist cuntayı. O, karanlığa sıkılan "ilk kurşun" oldu, güneşe yollanan ilk selam... İhtilalci komünistlerin 12 Eylül gibi zorlu bir sınavdan başı dik çıkmasında ve bu direnişçi mayanın tutmasında baş mimardır Yoldaşcan. Bir doruk, bir semboldür. Ardından diğer yoldaşları ve tutarlı devrimciler onun yolunu izlemişlerdir.

İhtilalci komünist hareketin kurucularından ve yapı taşlarından Sezai Ekinci. Osman'ın "hücum ruhu"yla, Fatih'in mütevazı komünist kişiliğiyle, İsmail'in "atılım"ıyla karılmıştı harcı. Devrime adanmış koca bir yaşamı iliklerine dek işlemiş proleter özellikleriyle etrafındaki herkese birşeyler katar ve derin bir güven uyandırır. Bu önder komünist, '74'lerde Hacettepe Üniversitesi'nde sivil faşizme karşı mücadelede içinde sivrildi. Hem örgütçü özellikleri, hem de siyasal-teorik atılımıyla hızla ilerledi. Grup yapısından örgüte sıçrayışta İsmail Cüneyt'le birlikte çok önemli bir rol üstlendi. "pelteleşmiş, durağan, akmayan" diye nitelediği kişi ve alışkanlıklara darbe vurarak devrimci bir silkinme yarattı. Ve çok genç yaşta MK'da görev aldı. Hareketin hem ideolojik-siyasi gelişiminde, hem örgütsel ve askeri alanlarında görevler üstlendi. 12 Eylül yıllarında 100 günü aşkın işkencelerde direniş destanı yazdı. Mamak zindanında faşist yaptırımlara boyun eğmeyen sınırlı sayıdaki devrimcilerden biri oldu. '90'lı yıllarda tahliye olur olmaz aldığı her görevi başarıyla yerine getirdi. Ne yazık ki, bir trafik kazasında yitirdik bu değerli insanı, önder komünisti... Yoldaşları faşizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadelede

onu örnek aldılar ve Osman, Fatih, İsmail'in yanına, hak ettiği yere yerleştirdiler...

Ataman İnce'ye günlerce sordu işkenceciler: "Kimsin sen?" "Ben komünistim" dedi yalnızca. O, mücadelenin her cepesinde baş eğmez bir savaşıyordu. Uzlaşmaz bilinci işkencede de netti. Bu netlikle ölümsüzleşti. İstanbul'un "Kara Murat", Adana'nın "Sedat abi"siydi O. Daha 14 yaşında iken devrim davasına adanmış yüreği, '71 devrimcileriyle buluşmuş, Denizlerle aynı koğuştan paylaştı, onların "maskotu" olmuştu. İhtilalci komünist hareketin kuruluşundan itibaren, her aşamada görev aldı, terini, kanını akıttı. 12 Eylül'ün en zor yıllarında İstanbul İl Komitesi üyesi olarak, "kavgamızın şehri"nin her yanına ayak bastı, yenilgi ruh halini kırmaya çalıştı, "dövüşenler de var bu havalarda" dedirtti. İşçi ve emekçileri hiç yalnız bırakmadı, devrimin yüz akı olarak en zor dönemlerde yanlarında oldu. İllegal dergi ve bildirileri ulaştırdı onlara, faşist cuntaya karşı direnişi örgütledi santim santim... İşte böyle yoğun faaliyetler içindeyken düştü faşist polislerin eline. Soğanlık Karakolu'nda yoğun işkenceler altında ölümüne direndi. Kaburgalarını kırdılar önce, tanınmayacak hale getirdiler. Ama ağzından "ben komünistim" dışında birşey duyamadılar. Son nefesini böyle verdi Ataman.

"Bu gelenek geliştirilmeli" derdi hep Remzi Basalak. Fatih'in işkencedeki direnişi ilerletilmeliydi. Adana'da yakalanıp "teşhir masası"nın önüne getirildiğinde bastı tekmeyle masaya. Üzerindeki paralar, silah ve dökümanlar savruldu yere. Polisler şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler önce. Sonra gazetecilerin önünde öfkeyle saldırdılar üzerine. O gece işkenceyle öldürdüler onu. Ama Remzi'nin teşhir masasına inen tekmesinin izi, o masanın üzerinde hep kaldı. Bir daha hiçbir yoldaşı ve direnen devrimciler, o masanın arkasına geçemediler. Ve işkenceciler "teşhir masası"nı kaldırmak zorunda kaldılar. O, her işkenceye alınışında direnişini bir üst aşamaya sıçratarak, Fatih'in iyi bir öğrencisi olduğunu gösterdi. İşkencede katilleri sorgulayan, meydan okuyandı. Son alınışındaki tavrı da kafasında önceden düşündüğü, bilinçli bir şekilde yaptığı direniş biçimiydi. Böyle taşınmalıydı Fatih'in mirası, böyle ilerletilmeliydi. Bunu canıyla ödese de yaşama geçirmede hiç tereddüt etmedi ve ihtilalci komünistlerin direniş geleneğinde bir kilometre taşı oldu. Tarlada traktör sürmekten fabrikada işçiliğe kadar, daha küçük yaştan itibaren emekçi bir yaşam süren Remzi, 17 yaşında tanıştı komünistlerle ve ölümüne dek bir daha ayrılmadı. Fabrikada, okulda, semtte her yerde faaliyet yürüttü. Baskı komitesinden askeri komiteye, hemen her alanda görev aldı. Son olarak "Yoldaşcan Müfrezesi"nde de görevini layıkıyla yerine getirerek ölümsüzleşti...

Şaban'ın vücudundan otuz kurşun çıktı. Hangisi öldürebildi onu? O döne döne çatıştı Adana'nın daracık sokaklarında. Göğe yükseltti sloganlarını... Yoksul bir ailenin çocuğu olarak hem çalıştı, hem okudu yıllarca. İhtilalcilerle tanıştığında İTÜ'de okuyor ve bir matbaada çalışıyordu. Önce teknik bilgisiyle destek

verdi onlara, sonrasında ise bir daha kopmamacasına bütünleşti. Eylemci kişiliğiyle öne çıktı ve Adana'ya gönderildi. Bölgede 12 Eylül sonrası ilk korsan gösteriyi örgütledi. Küçük-büyük, önemli-önemsiz ayrımı yapmadan her görevi yerine getirdi. Silahlı eylem sözkonusu olduğunda söylediği tek cümle "ben her zaman hazırım" oldu. Devrimci bir eylem adamının, aynı zamanda gelişmiş bir komünist insanın özellikleri vardı Şaban'da. Ölümünden kısa bir süre önce Adana İl Komitesi üyeliğine getirilmişti. Yeni yoldaşlarını büyük bir titizlikle eğitti, onların hızla ve çok yönlü gelişmelerine önderlik etti. Ve Adana'da kendinde önce şehit düşen ihtilalci komünistler gibi, son mermisine kadar çatışarak, sloganlar atarak ölümsüzleşti...

Yeni dönem, yeni kavgaları ve bu kavgada öne çıkan yeni şehitleri gerektiriyordu. Osmanların, Fatihlerin, İsmaillerin yerini doldurmak için yeni bir kuşak yetiştiriyordu artık. Nilgün Gök, bu kuşağın başında yer alan ve hem yaşamı hem ölümüyle onlara örnek olan bir Genç Komünardı. "Dünyayı istiyoruz"un devrimci, tutkulu, militan ruhunun simgesiydi. Kısa mücadele yaşantısına yılları sığdırma arzusuyla, koşarak ilerlemenin en canlı, somut bir abidesi oldu. İTÜ Elektrik Mühendisliği öğrencisi iken Basın-Yayın işgaline katılmaktan tutsak düştüğünde 19 yaşında genç bir devrimciydi. İhtilalci komünistlerle burada tanıştı ve ölümüne dek sürecek birlikteliğin ilk adımlarını attı. Hem okuyup araştıran, hem de pratik faaliyetlere katılan yapısıyla hızla gelişti. Genç Komünarlar'ın en seçkin militanlarından biri haline geldi. Ardından "Yoldaşcan Müfrezesi"nin üyesi oldu, birçok cezalandırma, kamulaştırma eylemine katıldı. Bu eylemlerden birinde arkadan gelen bir ateşle yaralandı, "vuruldu" dedi sessizce. Hastane yolunda iken şehit düştü... 3 yıl içine sığdırdığı mücadele dolu yaşamıyla rüzgar gibi esti...

Onlar, hücum kıtalarıydı devrim ordusunun... Bazen elde tek bir silahla, bazen çıplak bedenleriyle düşmanla dişe diş bir savaşta şehit düştüler... Her biri, devrimimizin en zor anlarında, mücadelemize taşınan taze kan, önümüze tutulan fenerdiler. Sakınmasız, tereddütsüz ve çıkarsızdılar... Toprağa gömülen köklerimiz, ileriye yürüyen umudumuz oldular...

İşte o yüzdendir ki, şehitlerimiz bir bayrak gibi hep en önde dövüşüyor, bize yol gösteriyorlar...

Ekim şehitleri şahsında bir kez daha hepsini saygıyla anıyor ve selamlıyoruz...

Savaş ve kadın

“Savaş en çok kadın ve çocukları vurdu” sözünü, son günlerde daha sık duymaya başladık. En başta Suriye’den sınırlarımıza akın eden göç dalgasında, en fazla kadın ve çocukları görüyoruz. Üstleri-başları dağılmış, ayakları yalın ve acının donuklaştırdığı gözleriyle...

Yerlerinden-yurtlarından edilmiş bu insanlar, sığındıkları ülkede de büyük zorluklar yaşamaya devam ediyor. Ya mülteci kamplarında yarı-aç ve perişan bir yaşama mahkum oluyorlar, ya da şehirlerin kaldırımlarında dilenmek, fuhuşa sürüklenmek gibi bir açmaz içine itiliyorlar. Üstelik bir de bulundukları ülkenin insanları tarafından “ikinci sınıf” muamelesi görüyor, ırkçı-faşist saldırılara maruz kalıyorlar. Yani kaçarak da kurtulamıyorlar savaştan, kaynağını yine savaş-tan alan sorunları yaşamaya devam ediyorlar...

İşgaller, kadın bedeni üzerinden tescilleniyor

Irak ve Suriye’de yaşanan savaşa, bir de IŞİD vahşeti eklenince, oradaki kadınların durumu çok daha trajik bir hal aldı. Savaşın kendisi başlı başına insanlık için, özelinde kadınlar için büyük bir yıkım iken; dinci-gericiliğin kadını görünmez kılan ideolojisi ile daha karanlık bir ortam oluştu. Adeta kambur kambur üstüne bindi ve bunun yükü de asıl olarak kadınların üzerine çöktü.

Her dönem işgal orduları, girdikleri yerlerde kadınlara tecavüz ettiler, kaçırdılar, katlettiler... Eşlerinin ya da babalarının önünde tecavüz ederek, onları en hassas yerlerinden vurmaya, böylece dirençlerini kırmayı hedeflediler. Sonra da alıp kaçırdılar, bir “seks nesnesi” olarak kullandılar veya parayla başkalarına sattılar... Çocuklarını, eşlerini gözlerinin önünde öldürerek en büyük acıyı yaşattılar.

Sonuçta, işgalciler girdikleri topraklara hakim olmak ve hükmetmekle, orada yaşayan kadınların vücuduna sahip olmak arasında dolaysız bir bağ kurdu. O toprakların artık kendilerinin olduğunu, kadının vücuduna sahip olarak tescillediler. Toprakla kadın, bir bölgeyi işgalle, o bölgenin kadınına tecavüz, adeta özdeşleşti. Çünkü işgaller ve soykırımlar, “imha-yağma-kaçırma” üçlüsü üzerinden gerçekleşiyordu. Ve bunu, sınıflı toplumlara damgasını vuran “erkek egemen” bir zihniyetle yapıyorlardı. Dolayısıyla en

ağır sonuçlarını kadınlar yaşadı.

Tecavüze uğrayan ve kaçırılan kadınların birçoğu, o andan itibaren yaşamla bağlarını kopardı. Kimisi intihar etti, kimi ise “yaşayan ölü” haline geldi. Geçmişini, kimliğini “unuttu”, o günlere dair tek kelime konuşmadı, hatta bazıları tümünden sessizliğe gömüldü.

Buna kendi coğrafyamızda da biz-zat tanık olduk. Ermeni soykırımı ve Dersim katliamı sonrasında kaçırılan ya da sürgün edilen kızların evlere “sığıntı” olarak verildiğini, oralarda evlendirildiklerini, yıllarca kimliklerini saklayarak yaşadıklarını, çocuklarının, torunlarının bile bu gerçeği bilmediklerini, bir biçimde öğrendiklerinde ise, “babaannem hiç konuşmazdı” dediklerini duyduk.

Onları bu duruma, “canlı cenaze” gibi yaşamaya mahkum edenin, işgaller, soykırımlar, katliamlar, yani savaş olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki, bugün aynı manzara ile yine karşı karşıyayız.

Dinci-gericiliğin arkasında emperyalistler var

Kadınlar bugün de her tür cinsel tacize, tecavüze uğruyor, en sevdiklerinin katline tanıklık ediyorlar ve ardından bir mal gibi satılıyorlar. Ezidi kadınların 150 dolara IŞİD katillerine satıldığını duyuyoruz mesela. Suriye’den Türkiye’ye sığınan ailelerin, genç kızlarını 20-30 bin liraya yaşlı bir erkeğe “kuma” verdiğini ve o genç kızların, “ailelerini kurtarma” adına buna boyun eğdiklerini...

IŞİD katillerinin elinden kaçarak kurtulan bir genç kız, katillerin güzel kızları seçip yanlarına alarak götürdüklerini söylüyor. Zaten artık pazarların kurulduğunu, kız çocuklarının ve kadınların buralarda satıldığını bilmeyen yok! Nijerya’da da “Boko Haram” denilen terörist örgüt, sürekli kız çocuklarını kaçırıyor ve satıyor, ya da “bakire olarak cennete gitmesinler diye”, tecavüz ederek öldürüyor. Ve bütün bunlar “modern dünya”, “çağdaş topluluk” olarak adlandırılan emperyalist-kapitalist sistemde gerçekleşiyor.

Bunların tek müsebbibinin “radikal dinci gruplar” olmadığı aşikardır. Her şeyden önce **bu grupları bizzat kuran, büyütüp besleyen emperyalistler ve işbirlikçileridir. Hepsinin arkasında, dayandıkları emperyalist bir güç vardır.** Şimdi IŞİD’e karşı topyekün savaş açıyor görünmeleri, bu gerçeği ortadan kaldırmıyor.

Diğer yandan kadına yönelik vahşet, sadece bugünkü savaşta yaşanmadı, daha önceki savaşlarda da benzer örnekleri görüldü. Yugoslavya’nın parçalanması sırasında Bosnalı kadınların yaşadıkları hatırlardadır. “Doğu Bloku”nun yıkılmasının ardından, o ülkelerdeki kadınların nasıl fuhuşa sürüklendiğini biliyoruz. Ve fuhuş sektörünün ağababalarının emperyalist burjuvalar olduğunu da...

Yaşanan savaş, emperyalist bir paylaşım savaşıdır. Bunu emperyalistler şu ya da bu terörist gruplarla, ulusal mezhepsel ayrımları kışkırtarak yapabilir. Bu gruplar aracılığıyla büyük bir şok ve dehşet yaşatabilirler. Ki savaşlar da kitle üzerinde hakimiyet kurmak için bu yöntemler hep

Savaşın ağır sonuçlarını en fazla çeken kadınlar, ona karşı mücadelenin de başını çektiler. Savaş ortamı kadını da değiştirdi. Her güçlükte olduğu gibi, ona teslim olmayıp direnmeyi seçenler, bu ortamdan daha sağlam ve güçlenerek çıkmayı başardılar. Yaşadıkları vahşet karşısında intihar eden, ya da yaşamla bağlarını koparanlar olduğu kadar, ona karşı mücadele yolunu seçenler de vardı. Ve onlar, sadece kendilerinin değil, insanlığın onurunu ve geleceğini de kurtardılar.

denenmiştir. II. Emperyalist savaşta Nazi ordularının “yıldırım savaşları” ve akıl almaz işkenceleri, bugünün terörist gruplarının yaptıklarından daha az dehşet verici değildi. Ya da ABD’nin Vietnam’da, Afganistan’da, Irak’ta yaptıkları...

Bu gerici terörist grupların arkasında emperyalizmin olduğunu bilerek, ikisine karşı birlikte mücadele edilmelidir. Başka türlü savaşı durdurmak mümkün değildir.

Direnen kadınlar geleceğin aydınlık yüzüdür

Genel olarak savaşlarda, özelde emperyalist savaşlarda insanlık büyük bir kıyım ve acı yaşadı. Ama savaşlar, sadece vahşetten, işkenceden, katliamlardan ibaret değildir. Aynı zamanda insanlığın buna karşı geliştirdiği bir direniş, bir mücadele vardır.

Savaşın ağır sonuçlarını en fazla çeken kadınlar, ona karşı mücadelenin de başını çektiler. Savaş ortamı kadını da değiştirdi. Her güçlükte olduğu gibi, ona teslim olmayıp direnmeyi seçenler, bu ortamdan daha sağlam ve güçlenerek çıkmayı başardılar. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi, yaşadıkları vahşet karşısında intihar eden, ya da yaşamla bağlarını koparanlar olduğu kadar, ona karşı mücadele yolunu seçenler de vardı. Ve onlar, sadece kendilerinin değil, insanlığın onurunu ve geleceğini de kurtardılar.

İlk köle ayaklanması Spartaküst’ten Fransız Devrimine, Paris Komünü’nden Ekim Devrimi’ne, Nazi zulmüne ve işgallerine karşı direnişten, Çin, Vietnam, Küba’ya kadar, **bütün ayaklanma ve devrimlerde kadın direnişçilerini görürüz. Onların varlığı, bu direnişlerin zaferle sonuçlanmasında belirleyici önemdedir.** Onun içindir ki, Lenin “kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz” demiştir. Ve bu gerçek kendini bugün de tüm şiddetle ortaya koymaktadır.

İşte Rojava’da elde silah çarpışan Kürt kadınları, bu gerçeğin bilincinde olarak savaşıyor. Tıpkı kendinden önceki direnişçi kadınlar gibi, onurlu bir şekilde yaşamak için başka bir seçeneklerinin olmadığını biliyorlar. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Ortadoğu’yu sokmak istedikleri Ortaçağ karanlığında en çok kendilerinin ezileceklerini, yok olacaklarını görüyorlar. Hem ülkeleri, hem de kendileri için savaşıyorlar.

Diğer bölgelerden farklı olarak Kobani’deki direnişin böylesine güçlü olmasında, hiç şüphesiz kadınların bu direnişte yer almalarının büyük bir rolü var. Nerede kadınlar direnişin en ön saflarında ve kitlesel olarak yer almışlarsa, orada zafer yakınlamıştır. O yüzden de savaştaki komutanlar, önce bu kadınları hedef almışlardır. Latin Amerika’da faşist bir generalin “önce kadınları vurun” sözü, bu gerçeğin en açık itirafıdır. Keza Paris Komünü sırasında kadınların gösterdikleri büyük direniş üzerine bir Prusya subayının sözü, oldukça çarpıcıdır: “Eğer Fransız ulusu yalnızca kadınlardan olsaydı, ne korkunç bir ulus olurdu!”

Ve gelecek günlerin aydınlık yüzünü temsil ediyorlar.

Diğer bölgelerden farklı olarak Kobani’deki direnişin böylesine güçlü olmasında, hiç şüphesiz kadınların bu direnişte yer almalarının büyük bir rolü var. **Nerede kadınlar direnişin en ön saflarında ve kitlesel olarak yer almışlarsa, orada zafer yakınlamıştır.** O yüzden de savaştaki komutanlar, önce bu kadınları hedef almışlardır. Latin Amerika’da faşist bir generalin “önce kadınları vurun” sözü, bu gerçeğin en açık itirafıdır. Keza Paris Komünü sırasında kadınların gösterdikleri büyük direniş üzerine bir Prusya subayının sözü, oldukça çarpıcıdır: “Eğer Fransız ulusu yalnızca kadınlardan olsaydı, ne korkunç bir ulus olurdu!”

Alman faşizmine karşı kadınların direnişi de öylesine görkemli bir hal almıştır ki, bir SS generali olan Jürgen Stroop, 1949 yılında Varşova Makotow Cezaevinde iken şunları söyleyecektir:

“Bu kızlar insan değildi; belki tanrıça ya da şeytandılar. At cambazları gibi soğukkanlı ve becerikliydiler. Çoğunlukla iki elle de silah kullanabiliyorlardı! İnat ve dayanıklılıkla sonuna kadar savaştılar... Ve bunlara yaklaşıldığında daha tehlikeli oluyorlardı. Adamlarımız onlara birkaç adım yaklaşsın, hemen eteklerinin altına gizledikleri bombaları kapmalarıyla yıldırım gibi SS grubunun ortasına fırlatmaları bir oluyordu... Böyle durumlarda hep ölü ve yaralılarımız olurdu, bu nedenle artık bu kızların tutsak alınmaması, kesinlikle fazla yakına gelmelerine izin verilmemesi ve güvenli bir uzaklıktan makineli tabancayla öldürülmeleri emrini verdim.” (aktaran Ingrid Strobl, Silahlı direnişte kadınlar, Belge Yay, sf 16)

“Savaş ve kadın” denilince, sadece savaşın kadın üzerindeki yıkımını değil, direnişini de anlatmak gerekir ki, biz asıl bunun üzerinde duracağız. Çünkü komünist ve devrimciler, sadece savaşa karşı çıkmakla kalmaz, ona karşı savaşır ve kitleleri savaşıya çağırırlar. Savaşı gerçek anlamda durdurmanın tek yolunun bu olduğunu bilirler. Kadının kurtuluşu da kendini ezen bu sisteme ve onun çıkardığı savaşlara karşı savaştan geçmektedir.

Devrimler ve kadın

Fransız devriminden itibaren kadınların giderek artan oranda mücadeleye atıldığını görüyoruz. Esasında

kadınlar tüm devrimlerde yer almışlar ve önemli bir rol oynamışlardır. İlk burjuva devrimi olan Fransız devriminde, ona önderlik eden burjuvalar, toplumun diğer kesimlerini de kucaklayacak şekilde “eşitlik, kardeşlik, özgürlük” sloganlarını yükseltince, kadınların bu kavramlara, özellikle “eşitlik” talebine kayıtsız kalması düşünülemezdi.

Hatta ilk feminist hareketin doğuşu, bu dönemde ve bu talep etrafında şekillenmiştir. Kadınlar, bu dönemde kendi örgütlerini (kulüpler) kurdular, güzel konuşma yetenekleriyle, tarih ve felsefe bilgileriyle sivrildiler. Kendi demokratik sloganlarını da geliştirdiler: Toplumsal ve siyasal yaşamda “eşitlik!” Burjuvazinin “bütün insanlar doğuştan özgür ve eşittir” şiarı, çıkış noktaları oldu. “Eğer bütün insanlar doğuştan özgürse, nasıl oluyor da bütün kadınlar köle doğuyor?” diye sordular. Burjuvazinin “İnsan Hakları Bildirgesi”ne, cinslerin eşitliğine dayanan “Kadın Hakları Bildirgesi” ile karşılık verdiler.

Bu hareket, hızla varlıklı burjuva ve küçük-burjuva sınıfın kadınlarını da sardı. Yalnız Paris’te değil, kırsal alanlarda da kadın örgütlenmesi yaygınlaştı. **Fakat burjuva kadınların “demokrasi ateşi” hızlı söndü.** “Kadınların erkeklerle rekabet etmesi gereksizdir” diyerek, devrim öncesinden kalmış yöntemlerle “erkeklerin kalpleri”ni kazanmayı, onlar aracılığıyla “yönetmeyi” tercih ettiler. Daha da önemlisi, zengin kadınların öncülüğünü yapanlar, kralın idam edilmesine karşı çıktılar ve devrimin daha ileri gitmesini istemediler.

Devrimin asıl kitlelerini ise, yoksullar, onların içinde de yoksul kadınlar oluşturuyordu. Kent yoksullarının eşleri, çalışan ve zanaatkar kadınlar, hizmetçiler, yalnızca kralın sarayından değil, zengin burjuvaziden, savaş ve kıtlıkta köşeyi dönmüş vurgunculardan da nefret ediyorlardı. Ve **onların hareketi kısa zamanda feminizmden ayrıldı. Parisli ve taşralı devrimci kadınlar, karşı-devrimcilere karşı silahlanmaya ve savaşımaya hazır olduklarını ilan ettiler.** Ülkenin her köşesinde “Amazon Taburları” kuruldu. Binlerce kadın, çocuklarını uyuturken bildiri okuyor, savaş ceketlerini dikeyiyor, mızrakları temizliyordu.

Fakat burjuvazi, iktidarı ele geçirdikten sonra ne yoksul kitlelerin ne de kadınların taleplerini yerine getirdi. Tüm kadın örgütlerini kapattı

ve kadın hareketini bastırmaya yöneldi. Fransız Devrimi'nden umduğunu bulamayan devrimci kadınlar, daha sola yöneldiler. Biçimsel eşitliği değil, gerçek sosyal eşitlik talep eden ve "öfkeli" olarak adlandırılan devrimci akıma katıldılar. Bu talepler için dövüşmeye devam eden kadın ve erkekleri burjuvazi giyotine yolladı. Bu gelişmeler üzerine kadın hareketinin önderlerinden Mary Wollstonecraft, *"Kadının idam sehpasına çıkma hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır"* diyerek, yüzyılı aşkın sürecek olan "oy hakkı" mücadelesini başlatacağı.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte işçi-emekçi hareketi de gelişti. Ve bu hareketin içinde giderek artan oranda kadınlar yer almaya başladı. İşçi sınıfının ilk iktidar girişimi olan "Paris Komünü" ise, işçi kadınların kahramanlık destanlarına tanıklık etti. "Petrolcü kadınlar"dan, bir birliği yöneten kadın komutanlara kadar, kadınlar, ayaklanmanın başında yer aldılar. Onlar, Prusya askerlerinin üzerlerine doğrulttukları namlulara "Yaşasın Komün" diyerek karşı durdular. Ve Komün duvarlarında kurşuna dizildiler, günlerce kızıl akan Sen nehrine onların da kanı karıştı.

Ve tabi ilk sosyalist devrim olan Ekim Devrimi, aynı zamanda bir kadın devrimi oldu. Daha 1903 yılında kadınlar, parti programına "oy hakkı"nı, kadın emeğinin ve çalışan annelerin, çocukların korunması taleplerini yazdırdılar. Partinin "Merkez Komitesi" dahil birçok temel komitelerinde görevler aldılar, mücadelenin her cephesinde savaştılar.

Devrimden sonra da her alanda görev aldılar, çalıştılar. "Kadınların yapamayacağı hiçbir iş yoktur" diyerek en karmaşık makineleri bile öğrendiler. "Proleter kadın hareketi, biçimsel bir eşitlik için savaşım değildir" diyordu Lenin. "Kadının ekonomik ve toplumsal eşitliği için savaşımı temel görevi bilir. Kadını toplumsal üretim çalışmasına katmak, onu ebediyen ve sadece mutfak ve çocuk odasına kapatan, köreltici ve aşağılayıcı 'ev köleliği'nden kurtarmak - işte temel görev budur." (Kadın Sorunu Üzerine, İnter Yay. Sf: 62)

Ve bu görev doğrultusunda kadınların her alanda eşit biçimde eğitim alması sağlandı. 1940 yılında 11 milyon çalışan kadının 170 bini mühendis ve teknisyendi. Tarım alanında da yüzbinin üzerinde kadın, biçer döver, traktör ve diğer tarım makinelerini kullanıyordu.

Ekim devrimi ve sonrasında kurulan ilk sosyalist devlet SSCB, halen kadın haklarının en ileri düzeyde sağlandığı tek yer olma özelliğini koruyor. Ne o dönemde, ne de sonrasında en demokratik burjuva devletlerde bile, bu haklara kavuşulmadı. Aksine sosyalizmin yıkılışından bu yana genel olarak demokratik hak ve özgürlüklerde, özelinde ise kadın haklarında çok ciddi bir gerileme yaşandığını görüyoruz. Tek başına bu gerçek bile, kadınların daha artan sayılarda devrim ve sosyalizm için savaşması gerektiğini gösteriyor.

Buralarda çocuk kreşleri, kadın doğum hastaneleri kuruldu. Okuma odaları, kütüphaneler, sinemalar oluşturuldu. 1950'de üniversite ve yüksekokul mezunu kadınlar, yüzde 42.3'ünü, yani yaklaşık yarısını oluşturuyordu. Okuma yazma bilmeyen ise kalmamıştı.

Ekim devrimi ve sonrasında kurulan ilk sosyalist devlet SSCB, halen kadın haklarının en ileri düzeyde sağlandığı tek yer olma özelliğini koruyor. Ne o dönemde, ne de sonrasında en demokratik burjuva devletlerde bile, bu haklara kavuşulmadı. Aksine sosyalizmin yıkılışından bu yana genel olarak demokratik hak ve özgürlüklerde, özelinde ise kadın haklarında çok ciddi bir gerileme yaşandığını görüyoruz. Tek başına bu gerçek bile, kadınların daha artan sayılarda devrim ve sosyalizm için savaşması gerektiğini gösteriyor.

Silahlı mücadelede kadınlar

Tüm devrimlerde ve ayaklanmalarda yer alan kadınlar, bu mücadelenin en üst biçimi olan "silahlı mücadele"ye de kitlesel biçimde katılmışlardır. Özellikle de Alman faşizmine karşı verilen "partizan savaşları"nda yer aldılar, ikinci emperyalist savaşta Alman faşizminin yenilmesinde çok önemli roller üstlendiler.

Bu kadınların sınıfsal olarak emekçi kesimlerden geldiği ve siyasal olarak da devrimci-komünist akımların içinde yer aldıkları bilinmektedir. Böyle olması doğaldı da. Çünkü mücadeleyi sonuna kadar götürecektir bir kararlık, bu sınıfsal konumu ve siyasal duruşu gerektirmekteydi. Daha 14-15 yaşlarında atölyelerde, fabrikalarda çalışan, kazandıkları azıcık parayla evlerinin gereksinimlerini karşılayan genç kızlar, savaşa ve faşizme karşı mücadelenin çekirdeğini oluşturdular.

Alman faşizminin dünya ölçeğinde saldırısı başladığında, bunların ceplerine el ilanları sokuluyor, grev sözcüğü kulaktan kulağa fısıldanıyordu. İşgale karşı direniş başladığında hızla askeri eğitimden geçerek silahlı mücadelenin en ön saflarında dövüştüler. Onları buna faşizmin akıl almaz işkenceleri, katliamları, insanlık dışı uygulamaları itmişti. Fakat direnişleri yalnızca faşizme karşı duydukları nefretten ibaret değildi. Zaten önemli bir kısmı faşist işgaller veya darbelerden önce sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadeleye

atılmışlardı. Genel olarak egemen sisteme, kapitalizmin kadınları soktuğu cendereye karşıydılar. Düşmanın burunun dibinde, her an ölüm tehlikesi altında savaşılabilmeleri, başka türlü mümkün olamazdı. **Düzenin "genç kadın" tiplemesini reddettiler, yasalarını çiğnediler, duvarlarını yıktılar.**

İspanya iç savaşında direnen kadınlar gibi *"diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir"* dediler. Hepsini yaptıkları şeyin bilincindeydi, doğru ve gerekli, insana yakışır bir şey yaptıklarından emindiler. **Toplumsal temelden değişmesini, küçüklüklerinden beri katlanmak zorunda kaldıkları hak-sızlıkların ortadan kaldırılmasını istiyorlardı. O yüzden kendilerini devrime adanmışlardı.**

Cephe gerisinde de yer alabilirlerdi. Üniforma dikiyor, çorba pişirebilir, yaralıları bakabilirlerdi. Ama bu, daha önceki yaşamlarında yaptıklarını tekrarlamak olurdu. Anneleriyle aynı şeyi, cansıkıcı buldukları şeyleri yapmak olurdu. **Cepheye gitmek, elde silah dövüşmek, yaşamlarını kökten değiştirecek tek yoldu.** Kadın olarak "yazgılarını" değiştirmek, evin boğucu ortamından kurtulmak, güçlerini görmek istiyorlardı. Eski yaşamlarından tam anlamıyla koptular. Herşeylerini yoldaşlarıyla, silah arkadaşlarıyla paylaştılar. O kızlardan Dora Goldkom, *"bu komünlerde bencillik, kıskançlık, kavga, korkuya yer yoktur"* diye anlatıyor. *"Disiplin en temel kuraldı, böylesine aşırı ölçüde uygulanmasaydı, bir ölüm ve yıkım düzeni içindeki bu savaşı sürdüremezdik"*. (Silahlı direnişte kadınlar, Belge Yay. Sf: 280)

Bu disiplin, faşizme karşı duydukları kin, öç alma duygusuyla birleşmişti. Ormanlarda, dağlarda, sokaklarda yürüyen, kamplarda öldürülen yüzbinlerce kişinin öcünü almak için ant içtiler. Öç, bu acı ve vahşet ortamında, savaşmayı sürdürmek için meşru ve harekete geçirici bir duyguydu. Aynı zamanda yüksek ahlaka sahip insanlardı. *"Asla bir tutsağa vuramazdım"* diyorlardı mesele. Ya da her Almanın faşist olmadığını, hepsini "düşman" görmemek gerektiğini biliyorlardı.

"Bir Gestapo subayını, zırhlı limuzinine, küstahça özgüvenine, sınırsız gücüne karşın dize getiren her kurşun, 'üstün' insanların egemenliği karşısında kazanılmış bir zaferdi. Onlara dokunulmaz olmadıklarını,

en güçlü sandıkları kalelerinin bile ele geçirebileceğini gösterdiler. Ve bunu sarsılmaz bir kararlılıkla silahlanmış 17-18 yaşındaki genç kızlar yaptı. Eşit olmayan koşullarda verilen savaşın, ne kadar anlamlı olduğunu kanıtladılar.” (age sf 283)

Sonuç yerine

Savaşa ve faşizme karşı mücadelede, kadınların rolü, tarihsel olarak da kanıtlanmış, tartışılmaz bir gerçektir. Fakat buradan **bütün kadınların haklıdan doğrudan yana olduğu ve bunun mücadelesini verdiği sonucu çıkarılamaz.**

Kadınlar bir sınıf, toplumsal bir tabaka değil, bir cinstir. İşçi-emekçi kadın olduğu gibi, burjuva kadın da vardır. İlerici, devrimci komünist kadın olduğu kadar, gerici, faşist kadın da vardır. Ve bugüne dek yaşanan devrimlerde, ayaklanmalarda, cephenin her iki kesimin içinde de kadınlar yer almıştır.

Örneğin Fransız devriminde kadınlar, “barikatın her iki yakasında” bulunmuştur. Hatta “halkın dostu” olarak bilinen Fransız devriminin liderlerinden Marat’ı öldüren de Charlotte Corday (Şarlot Korde) isminde bir kadındır. Ya da yoksul kadınlar aklıktan kırılır ve “ekmek istiyoruz” diye isyan ederken, “ekmek bulamıyorlarsa, pasta yesinler” diye karşılık veren Maria Antionette de bir kadındır.

Keza “92 konsepti” ile Kürt halkının en fazla katledildiği dönemin başbakanı olan ve “devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de şerefli” söyleyişiyle

Kadınlar bir sınıf, toplumsal bir tabaka değil, bir cinstir. İşçi-emekçi kadın olduğu gibi, burjuva kadın da vardır. İlerici, devrimci komünist kadın olduğu kadar, gerici, faşist kadın da vardır. Ve bugüne dek yaşanan devrimlerde, ayaklanmalarda, cephenin her iki kesimin içinde de kadınlar yer almıştır.

geçen Tansu Çiller de bir kadındır.

Bugün de IŞİD gibi Ortaçağ karakterliğini savunan terörist kanlı bir örgütün saflarında bile kadınlar bulunmaktadır. Bunların bir kısmı “kadın polis” görevini yapmakta, ele geçirdikleri yerlerde kadınları denetlemektedir. Propaganda filmlerinde kapkara çarşafar içinde ellerinde silahla ateş eden kadınlar görülmektedir. Bunda IŞİD’in kitle desteği kazanma amacı olduğu açıktır. Ancak sadece Ortadoğu ülkelerinden değil, ABD ve Avrupa ülkelerinden de bazı genç kızların IŞİD saflarına katıldığı bilinmektedir. Emperyalist sistemin insanı hiçleştiren, amaçsızlaştıran, yabancılaştıran, üstelik ‘göçmen’ oldukları için horlayan, aşağılayan yaklaşımına karşı tepkiyle diğer uca savrularak dine sarılan gençler olması şaşırtıcı değildir. Bunların içinde sınırlı da olsa kadınlar da bulunmaktadır.

Temel fark şuradadır ki, **hangi ideolojik kamufleyle gizlenirse gizlensinler “egemenler”in çıkarını savunanların cephesinde kadınlar, hem daha az yer alırlar, hem de daha geride tutulurlar.** Ve gerçek niyetleri açığa çıktıkça, kadınların katılımı ve desteği daha da azalır. Ezilen-sömürülen kesimlerin cephesinde ise, kadınlar çok daha kitlesel katılım gösterirler ve en ön saflarda savaşırlar. Belki de hiç bir alanda olmadıkları kadar eşit biçimde erkeklerle aynı görevleri üstlenir, onlara komutanlık bile yaparlar. Bunun tarihte pekçok örneği vardır.

Savaşta en ağır yükü kadınların çektiği doğrudur. Ama bu asıl olarak işçi-emekçi, yoksul kadın için geçerlidir. Egemen sınıfın kadınları savaştan uzakta, korunaklı yerlerde ve yine konfor içinde yaşamlarını sürdürürler. Onların keyiflerini kaçıracak olan şey, rakiplerinin zaferidir; ama en büyük korkuları işçi ve emekçilerin iktidarı ele geçirmeleridir. Dolayısıyla **savaşta da kadın sorununa sınıfsal yaklaşmak gerekir.**

Bugün sınırlı da olsa IŞİD saflarında yeralan kadınlarla, Kobani de direnen kadınlar bir ve aynı görülebilir mi? Bir ulusal hareket olmasına karşın, **Kürt hareketinde elde silah dövüşen genç kadınlar, büyük oranda yoksul, emekçi kesimlerdenidir. Kürt burjuvalarının ya da toprak ağalarının kızları değil!..**

Savaşın en sıcak cephesinde yer alabilmek, her tür zorluğuna katlanabilmek ve ölümü göze alabilmek ve bu savaşı sonuna kadar kararlılıkla sürdürebilmek, tıpkı Alman faşizmine karşı elde silah dövüşen genç kızlar gibi çocukluktan itibaren çalışmış olmayı ve toplumsal bir dönüşüm, bir devrim isteğiyle tutuşmayı gerektirir.

Kaynaklar

Fransız devriminde kadınlar (Galina Serebryakova, Evrensel Yay)
Silahlı direnişte kadınlar (İngrid Strobl, Belge Yay)
Kadın Sorunu Üzerine (Lenin, İnter Yay)
Seçimler ve Kadın (PDD, Mart 2014)

Savaşa ve faşizme karşı direnen kadınlar...

Kadınlar, sadece Alman işgali altındaki ülkelerde direnmediler. Almanya’da

da faşizme karşı direnişin içindeydiler. 18 Mayıs 1942’de Berlin’de “Herbert Baum Grubu” üyeleri, Goebbels’in propaganda servisi “Sovyet cenneti”ne bombalı bir suikast düzenledi. Bu, Alman direnişinin çok ender silahlı eylemlerinden biriydi. Bombayı yerleştiren eylemcilerden üçü erkek, dördü kadındı.

Kadınlar, savaş meydanlarında, kamplarda değil sadece, ölümün bekleme odasında bile direndiler. Gestapo, Varşovalı Yahudileri, Güney Amerika’ya göç edebileceklerini vaat ederek Polski Oteli’ne gelmeye çağırmıştı. Çoğu bu yalana inandı. Bunlar arasında **Horowitz** isminde bir dansçı kadın da vardı. Gaz odasından önceki soyunma odasında, sadistliği ile ün yapmış SS merkez alay komutanı Schillinger ona hemen çıırılçıplak soyunmasını emretti. Kadın giysisini kaptığı gibi adamın yüzüne fırlattı, aynı anda adamın tabancasını alarak onu karnından vurarak öldürdü. Ardından SS askerini yaraladı. Kadının bu beklenmedik eyleminin yol açtığı heyecanla diğer tutuklular da onu izlediler. Gardiyanların silahlarını aldılar ve cephaneleri bitene kadar savaştılar.

(Silahlı Direnişte Kadınlar, Belge Yay.)

Vitka Kempner 19 yaşındaydı ve Yahudi yeraltı örgütü

FPO’nun üyesiydi. Üç gün

boyunca demiryolu hattını gözetledi. Sonra gizlice gettoda bombayı getirdi ve onu iki silah arkadaşının yardımıyla raylar üzerine yerleştirdi. 8 Temmuz 1942’de bir Alman ikmal trenini havaya uçurdu. Bu, Litvanya’daki Alman faşizmine karşı ilk sabotaj eylemiydi.

Haline Mazanik, Minsk yeraltı üyesiydi. Zulüm uzmanı olarak sivrilmiş Beyaz Rusya genel komiseri Wilhelm Kube’nin evinde hizmetçi olarak çalışıyordu. Halina, 21 Eylül 1943’te Kube’nin yatağının altına onu öldüren bombayı yerleştirdi.

Roza Robata, Auschwitz’deki kampın yeraltı üyesiydi. Bir askeri fabrikada çalışan kadın angarya işçileri, haftalarca patlayıcı madde kaçırarak, Roza Robota’ya teslim ettiler. Roza, bunları krematoryumlardaki (tutsakların yakıldığı fırınlar) özel komandoya taşıdı. Bir krematoryumun havaya uçmasını ve ayaklanmayı sağladı.

Pavle Mede Katarina, Sloven dokuma işçisiydi. Alman işgalinden sonra Yugoslavya’daki 100 binden fazla kadın partizanlar ordusunun komutanlarından biri oldu. 1943 Ocak ayında, Phorje Dağı’nda Almanlarla girilen meydan savaşında şehit düştü.

Çıktı!

Kitapçılardan ve büromuzdan temin edebilirsiniz.

Bugüne dek direnişe dair pek çok yazı yazıldı, kitaplar çıktı. Bunların önemli bir kısmı, burjuva liberal akademisyenlere ve aydınlara aittir. Birçoğu direnişe sonradan dahil olan bu kişiler, onun görüngüleriyle ilgiliydiler ve en fazla mizahına, gençliğine, demokrasisine, bir de “sosyal-medyanın gücü”ne vurgu yaptılar. Elbette bunlar bir vakaydı, fakat onlar bunu, işin özünü örtmeye yarayan bir şal gibi kullandı. Direnişin sınıfsal, siyasal, sosyal niteliği, örgütsel biçimleri, direnişe katılan siyasal yapıların tutumu, her kritik aşamada yaşanan tartışmalar, kimin neyi, niçin savunduğu ve tabi neden bu şekilde sonuçlandığına dair tek kelime etmediler. Kimi bilinçli, kimi bilinçsiz; ama herbiri kendi sınıfsal duruşlarına uygun bir “Gezi” tarifi yaptılar.

Bu kitabın amacı, Haziran direnişinin özünü, gerçek niteliğini ortaya koyabilmek, temel eksikliklerini ve bunun nedenlerini irdelemek, onu aşabilmenin ipuçlarını yakalayabilmektir. Marks’ın 150 yıl önce söylediği gibi, “bugüne kadar filozoflar dünyayı yorumladılar; bizim farkımız, onu yorumlamakla kalmayıp değiştirebilmektir.”

Direnişe dair daha çok şey yazılıp çizilecektir. Ancak aslolan geleceğe ne bıraktığıdır. Geriye kalan “hoş bir seda” olmamalı! Tıpkı Paris Komünü, Moskova Ayaklanması gibi, devrimlerin kaldırıcı haline getirilmesi! Tarihte onları doğru bir şekilde çözümleyip, çıkardıkları sonuçlarla kendilerini geliştirenler, bunu başardı. Türkiyeli komünist ve devrimcilere düşen görev de bu...

Amacımız; Haziran direnişini olabildiğince nesnel biçimde ortaya koymak. Ve komünistlerin bakışını, yeralış tarzlarını, çıkardıkları dersleri toplu biçimde sunmak. Haziran’ın burjuva liberallerden okunmasına, çarpıtılmış bir şekilde sunulmasına izin vermemek. Direnişin militan ve direngen bir kimlik almasında, komünist ve devrimcilerin rolünün karartılmasına göz yummamak. Ve tarihe mal olmuş bir direnişe, tarihsel bir not düşerek, onu “geçmişteki geleceğimiz” haline getirebilmek...

Haziran direnişi “bu daha başlangıç” diyerek bitti. Biz de Che’nin Vietnam için söylediği gibi, “bir, iki, üç...” DAHA FAZLA HAZİRAN diyoruz! Kitleler kendi deneyimleriyle öğrenecekler, öncüler çıkardıkları derslerle kendilerini donatacaklar ve her halk hareketi, bir öncekini aşarak ilerleyecek, o “büyük gün”e böyle ulaşılacak! O gün, Haziran şehitleri dahil tüm devrim şehitleri, bir bayrak gibi göndere çekilecekler ve en önde yürüyecekler!

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ ŞEHİTLER ALBÜMÜ

Derleyen: Devrim Zafer

Herbin mücadelelerinin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül’den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız’ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)’nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre’nin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya’da 1970’li yıllarda yayınlanan ve Stalin’e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkiye baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye’de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi’nin “Taktik”, “Devlet” ve “Demokrasi” konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin hikayesi, noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün

“Topluma kazandırma” adı altında karşımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik duygusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve tutuşları.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Düşünce kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile birlikte derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi’nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş’ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan’a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRES BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)’nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye’nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Kongresi.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş

“Hücreler” kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yıldız

12 Eylül’den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül’ü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye’ye yansımaları, 2008’de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM

Derleyen: Hacı Köse

“Yeni insan”ı yaratmak, insani erdemleri öne çıkarmak için, kapitalist ideolojik bombardmana karşı sosyalizmin savunusu.

Ekim devrimi yaşıyor!

"Gecenin ortasında
kırmızı tuğladan Kışlık Saray
ve limanda üç bacalı Avrora...
Bolşevik Kirov haykırdı yoldaşlara :

"Yoldaşlar, - dedi, -
tarih
yani işçi ve köylü sınıfları,
yani kızıl asker,
yani, bir meşale yakıyoruz, - dedi, -
hücuma kalkıyoruz, - dedi..."

Ve Neva nehrinde buzlar kızanırken
onlar bir çocuk gibi iştahlı
ve rüzgâr gibi cesur,
Kışlık Saray'a girdiler."